DE SACRA ANTIQUITATE ORDINIS B. MARIAE DE MONTE...

Juan : de Cartagena

Digitized by Google

10
5-b
16

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
10
4 B
20

Bibliotheca
i Coll. Rom.
ciet. Jesu

3. 16.

Digitized by Google

K
285

Digitized by Google

Digitized by Google

DE SACRA ANTIQVITATE ORDINIS B. MARIÆ DE MONTE CARMELO

Tractatus Duo,

Quorum primus Originem & laudes eius recenſet: alter quorumdam ſequiùs ſentientium obiectiones refellit.

Authore R. P. F. Ioanne de Cartagena Ord. Minorum de obſeruantia.

Bibliot Colli Rom Soc Jesu
BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ANTVERPIÆ,
Apud Gulielmum à Tongris, ad inſigne Gryphis. 1620.

Digitized by Google

Digitized by Google

Venerandis Patribus B. ELIÆ de monte Carmelo, Deiparæ Virginis MARIÆ Fratribus lectis, perfectæque vitæ æmulatoribus DEI ſeruis, cùm gratiæ diuinæ incremento perſeuerantiam in bono.

Venerandi in Chriſto Patres,

QVod ad Sodomam & finitima circùm loca vltore cœlitùs igne ſubuertenda miſſi Angeli Patriarchæ Loth præcepere; *Salua animam tuam, noli reſpicere poſt tergũ, nec ſtes in omni circa regione: ſed in monte ſaluum te fac ne & tu ſimul pereas*: id quidem omnium Dei famulorum auribus inſonuiſſe, Spiritu ſancto dictante, iam olim videtur: vt ad

certiorem animarum ſuarum ſalutem, & bonorum operum incrementa, dimiſsis ſemel pro amore Dei vanitatibus, & ſecularibus deſiderijs, poſt tergum non reſpicerent, nec in peccantis promiſcue circumcirca populi regione ſtarent: ſed in montem contemplationis, & in ſolitudinis ſacrę ſecreta ſe ſubducerēt, ne multidudinis exemplo & contagio in errorem abrepti & iacturam ſalutis facerent, & debitis peccantium pœnis inuoluerentur. Hinc ille ante legem ſcriptam Sancti Henoch cū Deo ambulatio, & quia ei placuerat, vltrà non apparitio: hinc illa Abrahę, ad terram Viſionis & ad montem à Deo monſtratum

Digitized by Google

tum pro ſacrificio obedientiæ præſtando ablegati, profectio: hinc illa Iſaac ſolitaria per viam, quæ duxit ad puteum Viuentis & Videntis, ad meditandum in agro egreſsio: hinc illa Moyſis ad legem Dei populo ferendam quadraginta dierum in montem ſecreta & ſubducta ſeceſsio: hinc illa Eliæ Patriarchæ veſtri per auia ſolitudinum ad montem Dei penetratio, eiuſque viſio: hinc eiuſdem apud montem veſtrum delecta commoratio: hinc denique ſublimiorum Christi Domini operum transfigurationis, ſermocinationis de beatitudine, diſcipulorum electionis, agonis, paſſionis, & aſcenſionis, in monti-

bus ſanctis facta deſignatio : vt ad ſublimitatem actionis oſtendendam , & commendanda myſteria mons plerumque ſelectus fuiſſe videatur. Pari omnino ratione & modo, veſtro huic à contagione vulgi ſecreto , & ſubducto ſublimioris vitæ Inſtituto aptiſsimus , & dedicatus à multis retro ſeculis ſacer Carmelus mons veſter apparuit ; quippe ubi & ſelectior olim portio gregis & ſeruorum Dei, Eliæ magno potiſsimum, & Eliſęo auctoribus, diuinorum meditationi dicatas ſedes fixerit, & circa Saluatoris aduentum veritas redemptionis humanę priſmum apud ſeruos Dei per diſcipulorum prędicationem innotuerit

tuerit

tuerit, & mox ipſa Dei mater,
poſt aſcẽſionem Domini ad cæ-
los, in ſecretæ ſilentio ſolitudinis
cæleſtibus ſeſe ſæpe meditationi
bus exercuerit, & ipſiuſdem Dei
matris per prophetarum ora-
cula, & per miracula manifeſta-
ta mũdo dignitas cultus & vene-
rationis debitę principium inue-
nerit. Hanc Carmeli Carmeliti-
cique inſtituti olim nobilẽ Anti-
quitatẽ, ortũque, & incrementa,
titulumque, quo iam tunc in dei-
parę Virginis Fratres adoptati
eſtis (refloreſcente noſtro hoc
ſeculo, per B. viraginem Tere-
ſiam, Ordinis veſtri rigore, &
gloriâ) quidam vel imperitia vel
liuore ducti, obtrectatione pre-
mere nuper in animum induxe-

tant; & ſi conatu irrito, dum ia-
ctata virtus & gloria ventilata
clarior emergit. Sed obuiam
iuit zelo veritatis impulſus non
partium ſtudio, quarum ipſe nõ
erat, venerabilis Pater Ioannes
Cartagena, qui ſacram Antiqui-
tatem Inſtituti Carmelitici non
obſcuris teſtimonijs compro-
bauit, aduerſantiumque obiecta
egregie cõfutauit: cuius eò præ-
conia ſolidiora cenſeri debent
quod in alterius Ordinis ca-
ſtris ipſe militãs nihil hic gratiæ,
nihil philautiæ dediſſe cenſeri
poteſt. Sed hæc eius diſſertatio,
quia maioris operis volumini-
bus inſerta ad paucorum manus
perueniſſe videbatur, bonum
factũ putauimus, ſeparato eam
hoc

hoc libello ad plurium vſum & commoditatem denuo euulgare vobiſque primitùs ab auctore elaboratum, vobis reddere: qua (grauiſſimo veſtrę cõuerſationis exemplo inſuper accedẽte) tum honor Ordini debitus non intercidat, tum ſacti Inſtituti amor in multorum animis feliciùs, & oportuniùs propagetur. Boni conſulite, & lucem caliginoſo ſeculo dictis factiſque veſtris, cum Deo fauente, feliciter diffundere perſeuerate.

*5 In

APPROBATIO.

ANtiquitatem Religioſi Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo præſenti libello aſſertam, & non vno argumento firmatam vidi, præloque committendã iudicaui. Quod ab hac, & Ordo præfatus commendationem, & Eccleſia Catholica, cuius non infima nota eſt Antiquitas, munimentum accipiat. Cum enim omnes illius hoſtes vſque ad hæc tempora furoris ſui arma conuerterint in pia Monaſticæ vitæ inſtituta, ſummã laudem merentur, qui eorumdem Antiquitatem, exempla, & encomia ſcriptis ſuis adornant, & tenebrarum filijs hanc Religionis lucem iam à tempore magni Eliæ exortam proponunt. Actum Antuerp. In ſeminario Epiſcopali, die XVI. Octob M. DC. XIX.

Laurentius Beyerlinck Archipreſbijter Antuerp. & Librorum Cenſor.

Digitized by Google

In Laudem eiuſdem Ordinis Parodia Horatiana.

BEatus ille qui procul negotijs,
Vt ſancta CARMELI cohors,
Poli vireta ſpiritu exercet ſuo,
Solutus omni crimine:
Nec excitatur claſsico cupidinum,
Nec horret alta culmina:
Mundumq; vitat, & ſuperba ciuium
Mundo dicata limina.
Ergo aut adulta ſpiritus propagine
Vocis maritat canticum:
Aut in reducta ſede pœnitentium
Reſtaurat inuias vias:
Prauaſq; VERBI falce curas amputans,
Feliciores inſerit:
Aut ſacra caſtis dicta condit cordibus:
Aut curat infirmas oues:
Vel, cum pium clauſtralibus ſeptis caput
Selectior quis intulit;
Vt gaudet inſitiua ſpectans germina,
Certantem & impetum angelo?
Quo muneretur, Chriſte, te, & te Spiritus
Cœleſtis auctor conſili.
Libet iacere modo ſub horrenti ſpecu,
Modo auiâ ſub arbore:
Labantur vt ſecuriùs genis aqua

Eam-

Eantque ſingultus polo,
Preceſque cor fundat, labris ſilentibus,
Queis gratiam euocet Dei.
Aut cum tonantis aſpera ira Numinis
Minacius fulmen quatit,
Quo trudat hinc & hinc Stijgis multâ cane
Rebellium gregem in plagas:
Aut cum comata ſtella, portento horrido,
Virgas, flagellaque expedit:
Aut cum amite leni Satan tendit retia,
Turbis ſequacibus dolos:
Nouiſſimorum corda percellens metu,
Captat ſalutem gentium:
Clamat, tonat, rogatque, dum mens ſaxea
Liqueſcat ad frugem bonam.
Quis non malarum, quas caro curas mouet,
Hac inter obliuiſcitur?
Quod ſi pius ſodalis in partem iuuet
Vita ardua conamina,
(Tu, Maure, qualis, vel ſubacte Didace,
Spretorue vitæ Anaſtaſi)
Aram & dicatis inſtruat donis ſacram,
Ipſo hoſtiâ vt fiat Deo:
Iungenſque paruis cellulis magnos viros,
Silentijs aptet ſacris:
Aut peruigil citet quieto tempore,
(Dum cuncta nocte conticent)
Ad excubandum pro ſalu te publicâ
Ad accidendum Numini,
Ad demerenda blandiente cantico

Cæleſtium

Cæleſtium ſuffragia:
Panem aut caniſtris, & laguncnlis aquam
Dapeſq; inemptas apparet:
Vt poma & herbas, fructuum & ſimplex genus
Fami ſuaue prandium;
Non me Anglicana iuuerint conchilia,
Magiſue ſalmo, vel ſcarus:
Non phaſidis deſcendat in ventrem meum
Turdiue, perdicum aut caro
Iucundior, quàm vel leguminum genus,
Vel paſtinaca, & intyba,
Silueſtre melue, quo Baptiſta paſtus eſt,
Radiculaue ſtirpium.
Huiuſce præ vitæ caſis, et cellulis,
Centunculiſque, et lectulis
Excelſa non me iuuerint palatia,
Aurumue, gemma, et vnio:
Quæque alia Eois iactitatæ fluctibus
Rates ad hunc orbem inuehunt:
Non tincta cocco et texta Mileti chamys,
Non fila Serum mollium
Honeſtiore contegant nudum ſtola,
Quam vilia agni vellera
(Natiuus vt diſtinxerit lanam color)
Fuſca intus, extra candida:
Pediſque nudi greſſus expeditior,
Euangeli vt legem ferat.
Hos inter habitus vt iuuat pios Patres
Audire pſallentes Deo!
Audire celſa dicta, verba et ignea

Sacro

Sacro emetiri pectore?
Videre vernas, cælicæ examen domus,
Parere & obſequi haud rudes,
Suaue Chriſti, at horridum mundo iugum
Collo trahentes impigro,
Laborioſa & occupando munia
Implere iuſſa præſidum:
Videre zelo corda fundi feruido
Termaximi in cultum Patris:
Gemituq́ paſci, & mollibus ſuſpirijs
Spem ſuſcitare languidam:
Videre, vultus ſæpe tolli ad æthera,
Perenne iuſtorum ſolum:
Hæc ſi quis audis, lectiore qui luto
Effecta habes præcordia,
Generoſioris cuiq́ vena ſanguinis
Læuâ mamillâ ſubſilit,
Omnem releges indigis pecuniam,
Habitumq́ mendices ſacrum.

Sacri Inſtituti admirator &
venerator I. H. C. A.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

R.P.F. Ioannis de Cartagena ord. minorum de obſeruantia.

De Sacra Antiquitate ORDINIS B. VIRGINIS *DE MONTE CARMELO*

Tractatus Primus.

Qui eſt de origine, & Laudibus eiuſdem ordinis.

CAPVT I.

B. Eliam Prophetam huius S. Religionis primum Fuiſſe Inſtitutorem, aliorumque deinceps Ordinum ieciſſe fundamenta.

QVemadmodum in ſcientijs edocendis, prima earum principia non probantur, ſed ſupponuntur, tonquam lumine naturæ per ſe nota; ita Prophetam Eliam primum ſacræ huius Carmelitanæ Religionis inſtitutorē fuiſſe, B. Virginē ſpecialiter ad eius conſer-

uationem poſtea cooperante, primaque eius fundamẽta inſtar peritiſſimi architecti ieciſſe, probatione nõ indigebat, cũ tanquã rem notiſſimã Sancti Patres teſtẽtur, Sacri Põtifices ei ſubſcribant, ac diuerſarũ traditionum monumenta cõfirment; ſolũ ſupercilioſi negẽt, inuidi inficientur, hiſtoriarum ignari diſcredant: & ſi qui viri perdocti, ac ſapiẽtes inficias ierunt, argumentum hoc nõ ex profeſſo, ſed per tranſennam, & obiter attigerunt: quorum excellenti doctrinæ, nihil detrahere nos arbitramur, ſi in hac parte eorum opinioni refragemur. Vt tamẽ deinceps in hoc genere argumenti nulla ſuperſit ratio dubitandi, grauiſſimis teſtimonijs id nunc conſtabiliam, & latiùs in ſequentibus. Polydorus putat, Eliam non ſolum dediſſe primordia Carmelit. Relig. ſed totius ſanctitatis, & religioſæ diſciplinæ, qua omnes Eccleſiæ Catholicæ Monaſtici ordines claruerunt, & clarebunt, indubitatum magiſtrum extitiſſe: verba Polydor. hæc ſunt: *Quic quid virtutis, & perfectionis eſt in quouis monaſtico ordine, à caſtiſſimo Propheta, & Patre Elia, tãquã à primordiali Eremitarum Monachorũ, & etiam vniuerſorum Religioſorum inſtitutore, velut à fontali principio emanauit.* Etenim virtus, quam alij imitantur, ijs, qui eius auctores

Pylydor.

auctores fuerunt, proculdubio magna ex parte attribui debet, ad eum certè modum, quo Ieroſolymitano templo accidit, quod quamuis varias iacturas perpeſſum fuerit, atque à diuerſis inſtauratum, nihilominus Salomonis templum, vt pote primum fundatoris illius ſeper eſt appellatum, O quantum SS. Patribus Religionum inſtitutoribus, qui virtutum in illis obſeruandarum fundamenta poſuere, Eccleſia Dei debet, quantum Beatiſſ. Dominico, à cuius filijs, præſertim D. Thoma ſinceræ, & Catholicæ doctrinæ lacte Eccleſia Dei alitur, & nutritur. quantum Seraphico Diuo Franciſco, cuius nullum aliud noſcitur eſſe inſtitutum, quam Euangelium Chriſti ad vnguem obſeruare, & Chriſto crucifixo commori. quantum D. Auguſtino hæreticorum malleo qui eam regulam, modumque viuendi inſtituit, qui non vni, ſed multis Religionib. ſub eius vexillo militantibus, religioſæ diſciplinæ normam præbet. Quid glorioſo Monachorum Patri Beato Benedicto, cuius Religione, velut ex perenni virtutum fonte, innumeri ſancti, ac ſacri Pontifices emanarunt, veluti lucidiſſimæ Eccleſiæ faces? Quid Baſilio dignum retribuetur, quem iure optimo,

D. Aug.

D. Bened.

Digitized by Google

Magni honorifico titulo cohoneſtamus, cuius pietas, ac doctrina tantæ probitatis regulam condidit. Igitur ſi ijs Sanctis Patribus tantum debetur, quid Sanctis viris huius ſacræ Religionis fundatoribus deberi iudicabimus; cum non ſolum bonorum operum fructus, quos ſacra hæc Religio edidit, ſed omnes etiam ſpirituales fœtus, quos vniuerſæ Religiones hucuſq; pepererunt, merito illis, tanquam fontalibus primordijs, adſcribi debeant. Quod ne meo marte affirmare videar, Eliam, & Eliſeum religioſæ vitæ principia dediſſe grauiſſimi auctores conteſtantur. Nam Sancti Patres, Elias & Eliſeus] non tantum huius ordinis, verum (audeo dicere) etiam omnium fundatores fuerunt. Certe iuxta iuris regulas in cap. qui vere & refertur à Diuo Antonino 2. parte ſuæ ſummæ titulo 16. cap. 1. §. 4. duo Fratrum ab Eccleſia approbata genera memorantur; quorum alterum Cœnobitarum appellatur, eo quod in Cœnobijs, ſeu Monaſterijs Regulæ, ac Prelato ſubiecti viuerent, de quibus Diuus Antoninus ait: *Ij ſub Eliſeo ſumpſerunt initium.* Alterum vero Anachoretarum, ſeu contemplantium nuncupatur, qui vitam Eremiticam ducunt, quos deſcribens idem Sanctus

D. Antonin.

ctus

ctus Antoninus, ait: *Iſti ab Elia exordium habent, eius imitator & Ioannes Baptiſta erat.* Cum ergo omnes Eccleſiæ Dei ordines ſint huiuſmodi, velut riuuli ſunt, ab Eliæ virtutum omnium fonte, emanantes; cui, ſicut & Abrahæ illud ſacræ Scripturæ cognomen mirifice quadrat: *Pater cunctarum gentium*: Et illud ex Diuo Ioanne Apoſtolo *Pater omnium credentium.* Meritò veteres Doctores ſanctum patrem Eliam appellarunt totius vitæ monâſticæ patrem, vniuerſorum Ordinum exordium, omnis Religionis vexilliferum, ac Cœnobiticæ diſciplinæ anteſignanum. Non inuenta à me loquor, ſed quæ docuit me D. Hieronym. in vita, quam ſcripſit Sancti Pauli primi Eremitæ, quæ habetur in eodem primo tomo folio 106. in exordio, ſic ait: *Inter multos ſæpe dubitatum eſt, à quo potiſſimum Monachorum eremus habitari cœpta ſit: quidam enim hoc altius repetentes, à Beato Elia, & Ioanne principium ſumpſiſſe autumant.* D. Bernardus Abbas Caſinenſis in expoſitione primi capitis Regulæ Sancti Benedicti, ait: *Attende bene quod in veteri Teſtamento Elias, & Eliſeus, in nouo verò Teſtamento Ioannes Baptiſta, poſtea tandem tempore Apoſtolorum, Paulus, & Antonius, horum Monachorum inuentores extiterunt.* Ma-

Geneſ. 17.

D. Hieron.

D. Bernard.

Digitized by Google

Machar. charius vetuſtiſſimus in quodam ſermone ad Monachos, hæc habet; *Duos viros magnificos exordiũ monaſtici Ordinis præluliſſe credimus; quorum vnus, igneis equis in cœlũ, raptus legitur, alter vero prophetaſſe, antequam natus ſit. Primus Elias pater noſter extitit, in quo ſicut honoris Dei ignitus zelus adeo ardebat, vt vndequaque moleſtia afficeretur: ita ille idẽ ignis, Deo ſic diſponente, eundem corpore, & animo in Paradiſum ſuſtulit: nam illum, qui in terris poſitus vitam angelicam duxerat, inter nos remanere Deus non eſt paſſus. Alter Ioannes Baptiſta fuit* D. Auguſt. *cui (vt D. Auguſtinus narrat) rationis vſus acceleratus fuit, & cum ſex menſes à conceptione ſua profluxiſſent, in ventre materno deliteſcens, prophetauit.* Auctor hiſtoriæ tripartitæ capite vndecimo ait: *Huius Monaſticæ antiquiſſimæ profeſſionis Princeps in veteri fuit* Elias, *in nouo autem Teſtamento Ioannes Baptiſta.*

CAPVT. II.

In B. ELIÆ *primo Inſtituto fuiſſe tria Religioſorum Ordinum vota Subſtantialia, Obedientiam, Caſtitatem, & Paupertatem.*

NOlo quamuis facultas mihi ſuppetat, ſermonem pertrahere in antiquorum Doctorum varijs monumentis referendis, qui omnes vno ore teſtantur, Sanctiſſimum Patrem Eliã totius vitæ religioſæ ducem, ac celebrem aucto-

auctorem eſſe: paucis tamen veritas hæc patebit, ſi eſſentialia Religionum vota, obedientiam, caſtitatem, & paupertatem eſſe, in mentē reuocauerimus. de obedientia Eliæ, ait Ioannes Hieroſolymorum Epiſcopus: *Abijt Elias, vbi eum ferebat voluntas Dei, & fecit iuxta verbum Domini: Ipſe Eliſeum obedientiam docuit: nam vocē ieus audiens, aratro, bobus, paternaque domo relictis, præceptorem ſuum ſequutus eſt.* Paupertatē eius pretereo, cum ſacra eloquia teſtentur, à facie Iezabel peregrinatū fuiſſe, quouſq; obtinuit, vt callitus cibus ſibi miniſtraretur: vnde D. Iſidorus dixit: *Vnde ad Monachos ſtudium fluxerit paupertatis, vel qui huius conuerſationis extitit auctor, vel cuius iſti habitum imitantur, quantum pertinet ad auctoritatem veterum Sanctorum, huius propoſiti princeps eſt Elias, & diſcipuli eius, qui habitabant in ſolitudine, & faciebant ſibi domunculas, iuxta fluenta Iordanis,* Eliſeus etiam ab eo edoctus, & in paupertatis doctrina benè inſtructus, ita virtutem hanc paupertatis coluit, vt famulum ſuum Giezi, diuitiarum Naaman leproſi cupiditate poſſeſſum, propter proprietatis culpam, lepra miraculosè puniuerit. Quid tamdem dicam de caſtitate, & virginitate Eliæ? Certe in eius præmium, vt habetur 3. Regnm 18. in montis Carmeli faſtigio,

Ioan. 44. Patr. Hier.

D. Iſidor. de monach.

3. Reg. 18.

faſtigio, magnus pater Elias ſepties orans oratione ſeptima abſoluta, nubem quandam exiguam intuitus eſt, quaſi veſtigium hominis, in qua nube ſibi à Domino oſtenſa fuit Beatiſſima Virgo, quæ ſeptima ætate approximante naſcitura erat in mundo, ac in corrupta, & inuiolata perſeuerans, Saluatorem mundi paritura erat. Accedit quadrageſimus quartus Ieroſolymorum Epiſcopus, in libro de Monachorum inſtitutione, quē B. Capraſio mōtis Carmeli Priori ſcripſit, vbi in hunc modum loquitur: *Congregauit & nunc Elias filios Prophetarum terræ Sanctæ diuerſorum Conuentuum, & in voluntaria paupertate, obedientia, & caſtitate eos viuere inſtituit.* A cuius ſententia non abhorrēs Diuus Hieron. ſcribens ad Euſtochium ait: *In veteri lege ſola erat benedictio liberorum, quia vacuus erat mundus: paulatim verò creſcente ſegete, meſſor metitus eſt & virgines. Virgo namque Elias, virgo Eliſeus, virgines multi filij Prophetarum.* Hinc collige, quanta ſit Carmelitanæ Religionis celſitudo, cuius fundator, omnes aliarum religionum Inſtitutores, velut nouitios habuit, qui ab eo prima religioſæ diſciplinæ elementa didicerunt, quæ, labentibus annis, poſtea alijs tradiderunt. Denique in huius rei confirmatio-

Ioan 44. Ieroſol Epiſc.

D. Hieron.

mationem produco Ioſephum Antiochenum libro de perfecta militia primitiuæ Eccleſiæ cap. 12. ita loquentem: *Prophetarum Chriſti militum, Apoſtolorum coadiutores ſuccreuerunt ſtrenuiſſimi viri ſolitarij, contemplationi dediti, Eliæ, & Eliſei ſequaces, qui de monte Carmelo deſcendentes, per Galilæam, Samariam, & Iudæam fidem Chriſti conſtantiſſimè ſparſerunt.* Ecce quomodo Chriſtianæ militiæ, ſtrenui iam milites effecti, ab ijs montibus deſcenderunt, vt religioſæ vitæ magiſteria prębeͤrent. Ioſ. Antioch

CAPVT. III.

Matrem huius ordinis & patronam ſingularem eſſe ſemperque fuiſſe Beatiſſ. Virginem Mariam.

VErum excellentiam Carmelitanæ familiæ hic ſiſtere gradum minimè putamus. etenim, licet ex præclaro parente originem ducat, clariorem multo nanciſcitur matrem, Deiparam ſcilicet Virginem, quæ multo illuſtriorem, ac celebriorem illam reddit. Vnde Piliodorus libro primo, cap. 3. ait: *Tempore prædicationis Apoſtolorum, ſunt Carmelitæ conuerſi ad Euangelicam perfectionem, atque humiles fidem Chriſti in primordiis naſcentis* Piliodorus.

Digitized by Google

tis Eccleſia cōſtantiſſime defenderunt, & præ dicauerunt. Ne autē quiſpiā in dubiū reuocet, huius ſacrę Religionis alumnos, Eliæ & Eliſei ſucceſſores, & deſcendētes eſſe, quamuis plures Sedis Apoſtolicæ eius rei teſtes, mihi ſuffragātes, in medium producere poſſē, vt Sixtum Quintum, concedentē proprio motu huic Religioni, Officium de Elia, tanquā de vero eius patrono recitare, Iulium Secundum in Bulla, cuius initium eſt, *Ad ſacrum Ordinē Beatæ Mariæ de mōte Carmelo* Gregorium Decimumtertium in Bulla, quæ exorditur, *Vt laudes Glorioſiſſimæ Virginis Mariæ:* nec nō Ioannē XXII. qui omnes ab Elia, & Eliſeo, iure hæreditario hanc ſacrā Rel. origenē ducere cōſtanter affirmant, ſolius Sixti IV. tātum Pont. Max felicis recordationis verba in Bulla ſuper hoc edita recitabo. *Dum attenta* (inquit) *meditatione penſamus, quod Glorioſiſſima Dei Genitrix Virgo Maria produxit, ſacrum ordinem B. Mariæ de mōte Carmelo, quem eiuſdem Virginis Mariæ ſpeciali titulo voluit inſigniri, vt ob eiuſdem Virginis reuerentiam, Ordo ipſe à Chriſti fidelibus peramplius veneraretur: at Ordinem ipſum, & eius ſingulares perſonas, vti cæteros Regularium Ordinum profeſſores in firmamento Catholicæ Fidei militantes, tanquam Religionis ſpeculum, & exemplare ſpeciali charitate fulgentes, Sanctorumq; Prophetarum*

Sixt. V.

Iulius 2.

Gregor 13.

Sixtus 4.

Digitized by Google

rum Eliæ, *Eliſei, Enoch, & aliorum Sanctorum Patrum, qui montem ſanctũ Carmeli, iuxta fontem* Eliæ *habitarunt, ſucceſsionem hæreditariam tenentes*; quam Bullam totã referre cuperẽ ad prærogatiuã, ac ſacri huius Ordinis excellentiã oſtendendã, ſed breuitatis cauſa, illa conſultò prætereo, cõtentus dicere, Ordinẽ tãta matre, taliq; Domina cohoneſtatum, æquum eſſe appellare beatũ: Beatus venter, qui te portauit, & vbera doctrinæ, quæ à Mariano vbere ſuxiſti.

CAPVT. IIII.

Singularem teſſeram B. Virginis in hanc Religionem amoris eſſe, miraculoſum Scapularis traditi Donum, eiuſque priuilegium.

POſtquam autem ſacra hec Religio à Summis Pontificibus cõfirmata, multisque priuilegijs, ac Apoſtolicis prærogatiuis donata fuit, S. Pater *Simon Stoch Anglus* in Generalem iſtius Ordinis creatus, Christo redẽptori noſtro, ac ſacratiſſimæ Virgini diligentiſſimè inſeruiens, vt Religio ſimul tota gratá illi obſequia præſtaret, quoad poterat, ſatagebat: & quamuis nõ ignoraret Ordinem hunc gratijs, & prærogatiuis Apoſtolicis, nec non perilluſtri titulo filiorum Beatiſſimæ Virg. ac Patris Eliæ ſucceſſorum, mirum in modum condecoratum

coratum eſſe; multis tamen lachrymis, & orationibus honorificum illum titulum ab ipſa Virgine Religioni benignè conceſſum, peculiari aliquo ſtemmate confirmaret, quod velut ſigillum pendens eſſet, litteras patentes filiationis, quas eius fratribus dederat, conſtabiliens, enixè ab ipſa Dei parēte poſtulabat. oratio à Sancto ſolita recitari hæc erat: *Flos Carmeli, vitis florigera, ſplendor cœli, Virgo puerpera, ſingularis mater, mitis, ſed viri neſcia, Carmelitis da priuilegia, ſtella maris.* Hæc quidem oratio ſanctiſſimæ Virgini adeò pergrata fuit, vt nocte quadam Sanctus intra ſuam cellam genuflexus orās, iubar quoddam cœleſte, copioſumque Angelorum cœtum intueretur, in quorum medio Sanctiſſima Virgo ei apparuit, quæ ſcapulare quoddam manibus deferens, ſic illum eſt alloquuta: *Dilectiſſime fili, hoc recipe tui Ordinis ſcapulare, meæ confraternitatis ſignum, tibi, & cunctis Carmelitis priuilegium, in quo quis moriens non æternum patietur incendium: ecce ſignum ſalutis, ſalus in periculis, fœdus pacis, & pacti ſempiterni.* Etenim ad eum modum, quo diuinitus factum eſt, vt flaui, & albi colorum varietate, Iacobi agni ab alijs diſcriminarentur; ita & filios huius Religionis voluit Beata Virgo ab alijs diſcerni

In vita S. Simonis.

Gen. 30.

ſcerni

Digitized by Google

ſcerni flauo, & albo indumēto. Rei ergo illius mirandæ fama, atque rumor totam illam regionem inuaſit, adeò vt iam videres neminem ſcapulari hoc, atque Virginis ſtemmate non inſignitum, etiam & Principes, inter quos recenſentur Ludouicus Galliæ, & Odoardus Angliæ Reges, *H*enricus Alencaſtri Dux, Henricus Notumbriæ Comes, Angela Bohemiæ Regis filia, alijque permulti filij, & filiæ Regum, & Principum, qui die ac nocte ſcapulare geſtabātur. alij grauiſſimis ægritudinibus affecti, ſcapulare tangentes, ſalui euadebant. Cupiens autem Beatiſsima Virgo magis ac magis ordinem hunc illuſtrare, pręcipuisque gratiarum prærogatiuis ſublimare, priuilegium quoddã ſingulare à filio obtinuit. Etenim, vt narratur in bulla Ioan. XXII. quæ incipit. *Sacratiſſimo uti culmine*, data Lugduni die 3. menſis Martij, eius Vicario in terris Ioanni XXII. Summo Pontifici B. Virgo apparuit, ei præcipiens, vt euulgaret Carmelitis fratribus, & omnibus, cum illo ſcapulari ſepultura traditis, purgatorij ergaſtulo detentis, meritis, & aſſiduis intercesſionibus, pijsque ſuffragijs, ac ſingulari eiuſdem Virginis protectione, primo Sabbati die ab ipſorum obitu adueniente, Purgatorij

Ioan. 22. Latius de hac bulla infra.

rij

rij pœnarum integram relaxationem dandam: eandem indulgentiam conceſſerunt Clem. VII. Grego. XIII. in Bulla, quæ incipit, Vt laudes, nec non Sixt. V. Greg. XIV. & Clem. VIII. ſingulariſſima certe gratia, qua nulla alia Religio potitur: quamuis enim Seraphici noſtri Patris S. Franciſci habitum portãtibus plenaria Indulgentia concedatur, eius tamen reliqui Mendicãtium Ordines participes redduntur, eandemque Carmelitanæ familiæ conceſſit Clemens Septimus felicis recordat. gratia verò Sabbatinæ Bullæ propria eſt illius, & non alijs communis, Scapulare ergo hoc, ſignum eſt futuræ ſalutis, pignus vitæ æternæ, ac ſymbolum fœderis, ſeu pacti ſempiterni argumentum. vt enim Deus Gen. 17. pepigit olim cum Abraham fœdus, ſignumque ei tribuens, inquit: *Hoc eſt pactum meum, quod ſeruabitur inter me, & te, & ſemen tuum poſt te*, proteſtabatur ille Chriſtum ex genere Abraham oriundum fore, modo autem Virgo ſignum præbet, quo ſe ſacræ huius Religionis alumnos, matrem amãtiſſimam proteſtatur Carmelitanos fratres in filios ſibi adoptans.

Clem. 7. gregor. 13. Sixtus 5, greg. 14. Clem. 8.

geneſ. 17.

CA-

Digitized by Google

CAPVT. V.

Quare, & à quo tempore Religioſi huius Ordinis vocentur fratres B. Mariæ Virginis.

HVius igitur in filios ad optionis priuilegio. *Hodierna igitur die* illuſtri adeò filiatione exornantur, adeoq; percelebri titulo inſigniuntur, vt Ducum, Marchionum, Comitum, & Principum omnium terræ honorificẽtiſſimos titulos longè præcellãt. Quemadmodum autem, cum quis Marchionatus titulo præfulgebat, ſi Dux, vel Princeps declaratur à Rege, Marchionis nomine ſuppreſſo, Ducatus, ſeu Principatus honorificentiorẽ titulum aſſumit: nõ ſecus huius Ordinis Fratribus licebat iam factitare, qui cum antea Fratres Carmelitę Eliæ nominarentur, alium glorioſiorem à Virgine ſibi donatum ſuſceperunt, cum Fratres Carmelitæ Deiparæ Virg. nuncupentur. Refert in idem argumentum Ioannes Trithemius, grauiſſimus Auctor, Abbas Ordinis S. Benedicti in lib. quem conſcripſit de laudibus Carmelitanæ Religionis cap. 7. paulò poſt Chriſti paſſionem, creſcente per Iudæam fide Christiana, Fratres huius Religionis, qui Carmelum Eliæ, qui eſt in diœceſi Cæſarienſi, inter Iudæam, & Phœniciam ædifi- Ioan. Trith.

ædificaſſe ſacellum in illius montis latere, Mariæ Virgini Dei Matri ſacrum, quod à Palæſtinis, Phœnicibus, Galilæisque gentibus maximè fuit frequentatum, & in ſumma veneratione habitum, quod exiſtimaretur primum in laudem Mariæ Virginis erectum. Hãc capellam ædificauit Agabo, huius Religionis alumnus, vt teſtatur Baptiſta Mantuanus in Parthenicis Mariæ per varia carmina, quæ & refert Thomas Carmelitanus libro 1. antiquitatum Ordinis Carmelit. cap. 15.

Bapt. Mant.

Thom. Carmelit.

Carmeli Patres adijt, tunc omnis eremi
Cura fuit penes hos, & cœlebis ocia vitæ,
Moribus auxilium fractis habiturus vt altam,
Se tulit in montis requiem, ſiluasque ſilentes,
Per ſecreta tulit greſſum ſpelea, virumq;
Viuendi cœleſte genus miratus, amorem
Imbibit immenſum cœli, ſeque ipſe peroſus
Incola Carmeli vixit, tandemque voluto
Tempore, cum magno fidei myſteria Paulo
Edidicit, Mariæ primus cum Patribus ædem
Vertice Carmeli poſuit, ſociosque vocatos
Ad Iordanos aquam luſtralibus abluit vndis
Cum Baptiſta nouæ iaceret primordia gentis,
Hiſpidus hirſutæ villoſo tegmine capræ,
Prothographus Lucas Agabum vocat, omnia multo
Ante videns animo fuit, &c.

Hoc

Hoc autem ſacellum, vt animaduertit Ioannes Patriarcha Hieroſolym. in lib. de inſtitutione Monachorum, cap 36, ædificatum fuit in loco, vbi antea erat ſacellum ſanctiſſimi & clariſſimi Elię, huius inclytæ Religionis inſtitutoris, & patronis; quod iniurijs temporum perierat: fecerunt illius mentionem grauiſſimi auctores, præſertim Thomas VValdenſis de ſacrament. tit. 9. cap. 89. & doctiſſimus Nauarrus in tractat. de Horis Canon. cap. 21. numero 26. & 27. vbi adducit quoſdam de hoc ſacello eiuſdem Mantuani verſus, quos libuit huc transſcribere:

Thō. VValdenſis.

Nauarr.

In vidua deſerta domo rerum indiga Virgo,
Coniunge defuncto, natoque in regna recepto,
Ducebat triſti vitam mœrore iacentem.
Palladiæ collum dederant cui nomina ſiluæ
Et loca, quæ curare magis quondam ille ſolebat,
Aſsiduè tanquam prolem viſura petebat.

Bapt. Mant.

Et inferius:

Huc igitur, ſi quando quies, vacuumque negotij,
Tempus erat, veniens, curas tenebat & ipſa
Maieſtate loci largè oblectata redibat,
Propterea montana viri ſpelæa colentes,
Audito illius fato, ſublime ſacellum
A priſcis poſuere iugis primi, atque quotannis
Sacra inſtaurantes, hymnos, & thura ferebant.

CAPVT. VI.

Confirmatio tituli, Fratrum B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo, huic ordini à Varijs Pontificibus conceſſa.

DEinde labentibus annis, ex multis huius Religionis hoſtib. nonnulli hunc titulum inuidentes, dicebant, hos religioſos nuncupandos non eſſe à Maria Virgine Chriſti matre, ſed potius à Maria Ægyptiaca, quæ poſt ſpurciſſimam vitæ obſcœnitatē ad ſe tandē reuerſa, in monte Carmelo aſperam duxit vitã, & maximam egit pœnitentiã. Verum cum huius Religionis Patres ad Honoriũ Tertinm Summum Pontificē ſe cōtuliſſent, ab eo ſuppliciter poſtulant, vt hunc honorificum titulum, quē malitioſè nonnulli impugnabāt confirmaret: cum rem hanc diſcutiendam commiſiſſet quibuſdam Curialibus, qui huius rei declarationē differebant, Maria Virgo ſanctiſſima Summum Pontificē in ſomnis admonuit, vt negotium huius Religionis abſolueret. & ad exitum vſque perduceret; *Nec eſt* (ait) *aduerſandum in his, dum iubeo, nec diſſimulandum, dum promoueo.* Vt autem fidem adhiberet ijs quæ dicebat, inſinuauit duos ex curialibus huius Religionis æmulos.

æmulos, Deo vltore, eſſe plexos diſpari exitu, ſed diſceſſu pari. Vnde à ſomno excitatus ſummus Pontifex, rem hanc cum Cardinalibus pertractans, regulam huius Religionis confirmauit, & hunc honorificum titulum approbauit 3. Kalendas Februarij, anno 1216. vt refert Paleonydorus lib. 3. cap. 5. in cuius victoriæ de inimicis reportatæ, grati animi ſignum, inſtitutum fuit hoc feſtum commemorationis Beatæ Mariæ de monte Carmelo 16. Iulij, vnde in oratione huius diei dicitur: *Deus, qui excellentiſſimæ Virginis, & matris Mariæ titulo humilem ordinem tibi electum ſingulariter decoraſti, & pro defenſione eiuſdem, miracula ſuſcitaſti: concede propitius, vt cuius commemorationem deuoti veneramur, &c.* quod in alijs aliarum horarum orationibus expreſsè etiam dicitur, vt patet ex Breuiario antiquiſſimo huius Religionis. Hunc eundem titulum approbauit Vrbanus Sextus, ea oblata occaſione, quod progredientibus temporibus, quidam Doctor, huius Religionis æmulus eandem iniuriam refricauit, publicè dicens, huius Religionis Patres à Maria Ægyptiaca, & non à Maria Virgine matre Dei appellandos eſſe, cumque in Vniuerſitate Cantabrigenſi Clauſtro pleno

Paleon. L. 3. Cap. 5.

decretum fuiſſet, hanc Religionem habere in Aduocatam matrem Chriſti Mariam, eique hunc honorificum titulum iure deberi, adhuc animus illius non quieſcebat. Qua de cauſa huius Religionis Patres adierunt Vrbanum Sextum ſummum Pontificem, à quo hanc honorifici tituli confirmationem iterum impetrarunt.

Concilium Epheſinum,

Deinde cum Diuus Cyrillus Alexandrinus Carmelitanæ Religionis filius, Sedis Apoſtolicæ Legatus à latere in Concilio Epheſino aduerſus Neſtorium hæreticum, Beatæ Virginis Mariæ ſanctitatem, & maternitatem defenderit, eamque apellandam eſſe Theotocon, id eſt, Dei matrem, confirmarit, approbante Concilio, mirandum non eſt, ſi hac etiam ratione, hæc Religio hunc ſibi vendicarit titulum, id teſtante Paleonydoro libr. 2. cap. 7. Imò ſi rem altius repetere liceat, inde crederem Beatiſſimam Virginem Ordinem hunc ſpeciali fauore proſequutam fuiſſe, quòd eum loco vicinum, tempore primum ſibi, & filio in obſequium exortum recognoſceret, & cum eius mater Anna, & auia eius Emerentiana maximo proſequerentur amore, vt grauiſſimi tradunt Auctores, infra referendi, Religioſos illos Carmeli,

Idem lib. 2. cap. 7.

Ioan. Hieroſolym.

meli, ab illis trahentem originem, qui montem Carmelum incolebant: imò de matre Emerentiana ferunt, in monte Carmelo fuiſſe illi reuelatum, ex ſua ſtirpe Beatam Virginem naſcituram, vt teſtatur Petrus Dorlanus Cartuſ. in vita S. Annæ, & Aſcentius Vadius. Cum autem Beatiſsima Virgo, Nazareth inhabitaret, quæ, teſte Hieronymo, à Carmelo tribus tantum diſtat milliaribus Carmelitas Carmelum incolentes, aliquando cum ſuis ſodalibus viſitabat, ob veterem loci ſanctitatem, teſte Armachano Hiberniæ Primate, vt refert Vbaldenſis de Sacrament. titul. 9. cuius hæc ſunt verba: *Erat huius Ordinis ſoror, nomine Maria, quæ dum de Nazareth in montana Carmeli conſcendere ſtatueret, pluries dixit filio ſuo, vadam, & narrabo nomen tuum fratribus meis, patris Eliæ filijs: & quid putas Ordo Carmeli reſponderit, vtique illius ſanctiſſimæ* Eliſabeth *Verbum: Vnde hoc mihi, vt veniat mater Domini mei ad me? atque illud verbum inſtitutoris* Eliæ: *Mulier da mihi filium.* Eiuſdem ſententiæ eſt Martinus Italus in ſuis Chronicis: *Ad eos autem* (ait) *qui ineunte tempore ſuperioribus ex Prophetis originem traxerunt, Sanctam Dei Genitricem cum in humanis ageret, ſicut matrem ad filios ſæpenumero veniſſe legimus,*

Pet. Dorlan.

Aſcentius vadius.

Armach. Vbaldenſis.

Mart. Italus.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

ad iſtiuſmodi etiam viros, Chriſtum cum diſcipulis quibuſdam perueniſſe didicimus.

CAPVT. VII.

Verba ex Canticis, Caput tuum ſicut Carmelus, &c. ad Honorẽ Beatæ Mariæ Virginis, eiuſque in hunc Ordinem ſingularis charitatis Myſticè explicantur.

AD preconium huius Ordinis & B. Mariæ de monte Carmelo valde congruere mihi videtur diuinum illud Sponſi elogium Cant. 7. *Caput tuum, vt Carmelus,* varia, quæ in
Cantic, 7. eo deliteſcunt, arcana, in laudem Virginis placet primo referare, deinde encomia Carmelitanæ religionis proſequi. Scio, D. Gregorium per caput hoc
D, greg. loco intelligere Chriſtum Dominum, ipſumque monti Carmelo aſſimilare. verba illius ſunt hæc. *Caput Eccleſiæ Chriſtus, qui bene, vt Carmelus dicitur, quia ipſe per paſſionem, quam ſuſtinuit, ad gloriam Patris eſt exaltatus, de quo ſcriptum eſt: Et erit in nouiſsimis diebus præparatus mons domus Domini, in vertice montium: in Carmelo quippe Elias orans, obtinuit pluuiam, & nos in carmelo orantes pluuiam impetramus, quando in Chriſtum credentes, Chriſtum deſideramus, & à patre irrigationem gratiæ ſuſ-*

ſuſcipimus, quam rogamus. Hanc interpretationem ſequutus eruditus auctor Iuſtus in c. 7. Cant. ait: *In Carmelo monte S. Elias, & Eliſeus, ſæpe receptaculum habuerunt, quapropter in capite Eccleſiæ Domino noſtro Ieſu Chriſto, quo ſublimius nihil eſt, tanquam in monte Carmelo, eſt iuſti habitaculum, & multitudo populorum, tanquam diuerſitas animalium, ſapientiæ percipit alimentum. Coma capitis iſtius, ſicut purpura Regis iuncta canalibus, eminentiores ſunt Sancti, videlicet Martyres Chriſto conſimilati*. Cæterum alij Doctores præſentem locum intelligunt de ipſo monte Carmelo, in eo tamen ſunt diuiſi, ac diſcordes: quod quidam illum applicant ad Eccleſiam, ſicut applicuit noſter Nicolaus de Lyra, qui affirmans Carmelum montem eſſe in Iudæa altiſſimum, & pulcherrimum, multiſquê herbis odoriferis rêfertum, ait, Iſaiam capite trigeſimoquinto, ad explicandam Eccleſiæ Catholicæ fœlicitatem, adhibuiſſe ſimilitudinem à monte petitam: *Lætabitur deſerta, & inuia, & exultabit ſolitudo, & florebit, quaſi lilium germinans germinabit, & exultabit lætabunda, & laudans, gloria Libani data eſt ei, decor Carmeli, & Saron*. Etenim per fertilitatem, & amænitatem horum, & præſertim Carmeli,

Iuſtus, Cant

Nicolaus de Lyra.

Iſaiæ 35.

qui fœcundiſſimus erat, ſignificare voluit Iſaias, quicquid erat ſpiritualis amænitatis in vetere legi transferendum fuiſſe in Eccleſiam Chriſti. Alij tamen Doctores prædictum locum myſticè intelligentes, in laudem Virginis illum conuertunt. Doctiſſimi Gulielmi piam, ac præclaram expoſitionem primo loco

Gulielmus.

apponam, ab eius verbis nihil prorſus detrahens: ſic enim illum, interpretatur: *Mens in Virgine matre, monti comparatur propter excellentiam gratiæ. Carmelus quippe in literis ſacris mons eſt famoſus. Cur autem non alij monti, ſed Carmelo potiſſimum mens illa virginea comparetur, ratio eſt: Carmelus quippe interpretatur ſcientia circumciſionis, & ne pia mater videatur forte minus intellexiſſe myſterium Circumciſionis, quod in illo veteri populo contra originale reatum diuinitus ſancitum erat. ne, inquam, videatur minus noſſe myſterium circumciſionis, eo quod filium duxit circumcidendum, quem priuilegio ſacræ Conceptionis, & Natiuitatis ſciebat eſſe ab omni originali, & labe immunem, & liberum, idcirco illi à filio ſpecialiter dicitur: Caput tuum vt Carmelus, ac ſi apertè diceretur: Bene ſciebas, o pia Mater, cur populo Dei datum eſſet remedium circumciſionis, & tamen me, quem ſine concupiſcentia, ac per hoc non in peccatis ſingulariter concepiſti, carnali circumciſioni,*

2. expoſ.

ſioni, quaſi ab originali labe purgandum, ſubdidiſti neque hoc inſipienter faciebas, ſed diuinæ inſpirationi, per ſpiritum edocta, ſeruiebas: quippe oportuit mediatorem legis factum ex muliere, fieri quoque ſub lege, & hoc diſpenſatorie, vt eos, qui ſub lege erant, redimeret. Hæc Guilielmus.

Secunda expoſitio: ſit bonum exemplum, quo Beata Virgo intuentes ſe, docebat, intelligentiam huius loci conuertit. Etenim ſicut nulla humani corporis pars magis eminet, & patentior eſt omnibus, quam caput; ita in Beata Virgine nihil magis omnibus patebit, quam optimum eius exemplum: hoc ergo cōparat cæleſtis ſponſus Carmelo, quod (vt nuper dicebam) interpretatur, *dans ſcientiam circumciſionis*, quia Deipara Virgo exemplo ſuo docebat omnia animæ nociua circumcidere: in illā enim aſpicientes, & compoſitos eius mores obſeruātes, facile noſſe poterant, quid in vita, moribuſque eos circumcidere oporteret, nimirū, ex eius humilitate ſuperbiā, ex patiētia iram, ex charitate inuidiam, ex temperantia ingluuiem, ex regulatiſſima tandem eius viuendi ratione, effrænatiſſimam proprię vitæ conſuetudinem ſibi reſecandam addiſcere poterāt. Tertiam expoſitionem huic affinem tra- 2. expoſ.

 dit

dit antiquiſs. Ioannes Quadrageſimus quartus Patriarcha Hieroſolimit. ex Ordine Carmelitarum aſſumptus, in li. de inſtitutione Monachorum c. 3. vbi hæc præclara habet verba: *Sponſus in epithalamio Virgini dicit gratulabundus Caput tuum, vt Carmelus: vbi per caput intelligitur rectè animæ mens, quia ſicut in corporis membris caput præeminet, ita in viribus animæ: mens dignior eſt. Et ſicut à capite membra, ita à mente cetera vires animæ reguntur. Carmelus vero, cognoſcens circũciſionẽ interpretatur, Recte igitur ſponſus huic Virgini cõgratulãs: ait, Caput tuum id eſt, mens tua, o Dei genitrix eſt, vt Carmelus, id eſt, vere cognoſcens circumciſionem, quia prima fœminarum per ſpontaneam voluntatem, & virginitatem, ſciniſti à te prorſus circumcidere omnem veneream voluptatem.* Quartam expoſitionẽ tradit Dionyſius Carthuſianus art. 24. ſuper Cant. Per caput Virginis, ſanctam eius voluntatem intelligit, quæ inſtar Carmeli montis in Deum ſemper amoris altitudine ferebatur, & bonorum operum fructibus abundabat. Additque poſſe etiam accipi eius intentionem in rebus omnibus altiſſimam. Sed arbitror (& hæc ſit quinta expoſitio) rectius per caput Mariæ, vtrãque animæ eius partem ſuperiorẽ intelligi, quę Carmelo monti cõparatur, tum quia

Ioannes 44.

4. expoſ. Dionyſ. Carthuſ.

5. expoſ.

quia ſublimitate, & pulchritudine reliquos omnes mõtes, hoc eſt, reliquos omnes Sanctos, longè ſuperat; tum etiã quia abundat omnium florum, odorumque ſuauitate, id eſt, omnium virtutum, & gratiarum fragrantia; tum tandem, quia ſicut Carmelus mons propter altitudinem & viriditatem contemplationi erat aptiſſimus: ob quam cauſam Elias eò cõtemplandi gratia ſe recipere conſueuerat, vt 3. Reg. legimus, cap. 18. ita nullus locus inter puras creaturas ad contemplandum aptior inueniri poteſt, quam Virginis caput, hoc eſt ſuprema eius animæ pars, in qua pænè innumera Dei dona, prærogatiuæ, ac cæleſtia chariſmata præfulgebant. In hunc ergo montem ſi quis per piam, ac frequentem contemplationem aſcenderit, facilè profectò in ſummam diuinæ bonitatis, ſapientię, potentiæque admirationem rapietur, Sextam iam adnecto expoſitionem, in lectione Hebræarum fundatam, qui non legunt, *Caput tuum, ſicut Carmelus*, ſed *Caput tuum ſuper te, ſicut Carmelus*: quibus verbis indicat diuinus Sponſus, caput Virginis dilectiſſimæ ſponſæ ſuę non fuiſſe ſuper humeros depreſſum, ſed eminens, quod multum facit ad pulchritudinem: qua metaphora

3. Reg. 18.

6. expoſ.

taphora ſignificat Virginis charitatem, quæ caput eſt reliquarum virtutum, eminentem in ea fuiſſe, non humeris ipſis cohærentem, id eſt, operibus tantum reſpondentem; ſed altitudine, & eminentia omnia omnino opera tranſcendiſſe, ita vt non contenta fuerit Virgo operibus, ad quæ lege tenebatur: hoc enim erat depreſſũ ſuper humeros habere caput, ſed ſemper ad excellẽtiora ſuperogationis opera aſpirauerit, quod eſt eminens habere caput ſuper humeros. Aptè etiam charitas Virginis monti Carmelo aſſimilatur, quia ſicut ille vberrimus erat fontibus, ac riuulis amœniſſimus, ita charitas Virginis vberrima fuit operibus, fontibuſque & riuulis, qui in proximorum vtilitate deriuabantur amœniſſima. Huic interpretationi non parum mihi fauere videtur Rabbi Abneſdra doctiſſimus inter Hebræos: nam licet affirmet, per Carmelum hoc loco non intelligi montem illum, in ſacris litteris celebratiſſimum; aſſerit tamen, ſignificare colorem coccineum, ſicut & 2. Paralipomen vbi prò eo, quod vulgata noſtra vertit, *coccino*, Hebraicum originale legit *Carmel* Quis autem non videat, per coccineum colorem, ardentem,

Rabbi Abneſdra.

2. Paral.

tem, ac flammigeram Virginis charitatem aptè ſatis ſignificari, quæ cum ſit princeps reliquarum virtutum, iuxta illud Pauli: *Maior autem horum eſt charitas*, recte per caput Virginis denotatur, 1. Cor. 13. quod quantò eminĕtius eſt, & ſublimius reliquis corporis membris, tantundem feruentiſſima Virginis reliquorũ omnium Sanctorũ charitatem tranſcendebat.

Exercuit Beatá Virgo feruentem hanc ſuam charitatem, erga ſacram Carmelitarum religionem, immo primitias illius ei obtulit, ſub protectionis ſuæ pallio, illam ſuſcipiens, & materna ſua pietatis viſcera primitus illi aperiens. Etenim, vt in magna domo, præter patrem familias, matrem etiam aliquam, eſſe neceſſe eſt, non ſolum ad gignendos liberos, ſed ad eos deinde lactandos, & alendos: ſic in hac ſacra Carmelitanæ religionis domo, etſi primos parentes Eliam, & Eliſeum haberet, oportebat tamen propriam ei eſſe matrem, quæ ad ſpiritualem hanc religioſæ prolis familiam nutriendam, & propagandam, continuis ſuis officijs, ac meritis cooperaretur, qualem deſcripſit Sapiens, dantem prædam domeſticis ſuis, & cibaria ancillis, omneſq; ei famulantes duplicibus veſtientem. Prouer. 31.

CA-

CAPVT. VIII.

Rationes, ob quas hic Ordo, ſingularem B. Mariæ Virginis amorem & Patrocinium promeruerit; & de primo in toto Orbe templo ſeu oratorio, in monte Carmelo B. Virgini dedicato.

QVomodo autem Beatiſſima Virgo ſacram hanc Religionem præcipuo amore fuerit proſequuta, & ob quam rationem ſpecialis patrona, & tutrix illius ſit, & quo titulo fratres Carmelitæ, Virginis Mariæ, præ aliis, nomen aſſumpſerint, nunc palā faciā ex Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano in libro de inſtit monach. in veteri lege exortorū, & in noua perſeuerantium, qui habetur 9. tom. Biblioth SS. Patrum cap. 36. & ſequentibus: vbi eam potiſſimā aſſignat primariā, ſcilicet quod ordo Carmelitarum in laudem, & honorem Virginis Mariæ fuerit inſtitutus: nā Elias huius inſtituti Monarcha in Carmeli monte orationi incumbens, dum ſeptima vice de mari nubecula conſcenderet (vt 3. Regum 18, narrat hiſtoria) ſeptima ætatæ Virginem naſcituram, & filium Dei parituram præcognouit; & ex tunc in virginitate perpetua ad honorem eiuſdem Virginis in Carmelo religionem fundauit. *Curauerunt que* (vt verbis

Io. Patriar. Hieroſol.

Biblioth, SS. Patrum,

3-Reg, 18.

verbis prædicti Ioannis vtar) *ex tunc ſucceſſores Eliæ, cum deuotione aſſidue huic Virgini deſeruire, dudum eorum anteceſſoribus reuelata, ac deſiderata, & poſtea eis exhibita, ſtuduerunt que hanc ſpecialiter Virginem ideo ſibi ipſis in patronam eligere, quia nouerant, ipſam ſolam ſingulariter eis conformem in primitijs virginitatis ſpontaneæ: quemadmodum enim virginitas ſpontanea fuit, primo per priſcos profeſſores huius Religionis inchoata: ita eadem virginitas fuit poſtmodum per Dei Genitricem primo in fœminis introducta, & incepta. Propter dictã ergo cõformitatẽ ſeipſos Fratres B. Mariæ Virginis appellarunt*, Hæc ille.

Accedit ſecunda ratio, quam grauiſſimi Auctores tradunt; nempe quia Fratres Carmelitæ fuerunt primi, qui in Eccleſia Dei templum ſiue ſacellum in honorem Beatæ Mariæ Virginis erexerunt. Ita id in primis teſtatur Ioannes Patriarcha de inſtit. monach. capite 36. qui in loco illius præclaræ regionis, vbi Elias nubeculam aſcendentem vidit, in qua ſibi ortus Virginis fuit præoſtenſus, aſſerit: *Monachos Carmelitas anno Incarnationis filij Dei 83. ædificaſſe Virgini cappellam quandam in monte Carmelo iuxta fontem Eliæ; vbi profeſſores præfati ſeipſos huic Virgini cõmendantes, ſingulis diebus in ſeptem horis Canonicis ad effundendũ dicta* Ioan. Hieroſolym.

Virgini

Virgini, & eius filio ſedulò preces, ac laudes, etiam tunc ſemper conueniebant, & propter hãc cauſam cæteri, etiam eorum, qui à Religione externi erant, eos deinceps Fratres B. Mariæ Virginis de monte Carmelo appellauerunt. Hæc Ioannes Hieroſolymitanus, cui authorum turba magna ſubſcribit, & in primis fama, & doctrina celebris Vbaldenſis de ſacramentalibus tit. 9. contra Vuicleph, & in doctrinali fidei art. 3. vbi docet ex teſtimonio Ioannis præfato, & ex Armachano Eccl. Hiberniæ Præſule, Carmelitas ob hanc rationem, quia ſacellum Virgini primi dicarunt, Fratres Virginis Mariæ fuiſſe appellatos. Armachanus etiam apud Vbaldenſem in ſerm. de Concept. B. Virginis Mariæ, quem prædicauit anno Domini 1342. in conuentu Carmelitarum Auenione ſic loquitur. *Quoniam, vt dicunt fide digna hiſtoria à tempore Eliæ, & Eliſæi, qui ſæpius morabantur in monte Carmelo, iuxta Nazareth ciuitatem Dominæ noſtræ ad tria milliaria, ſolebant homines deuoti ſecretius habitare, vſque ad tempora Saluatoris. Et tunc illi Eremitæ, prædicantibus Apoſtolis, inter cæteros ſunt conuerſi, & in vno latere montis ipſius, primi Eccleſiam in honorem B. Virginis conſtruxerunt, & ob hoc nimirum inter Religioſos Dominæ noſtræ primitus ſunt adſcripti, vt vo-*

Vbaldenſis.

Armachan.

Digitized by Google

carentur Fratres B. Mariæ de monte Carmelo. Hæc Armachanus.

Accedit etiam Ioannes Trithemius Abbas Sponhaymenſis, ſcholæque Haydelbergenſis quondam clariſſimum lumen, qui in libro de laudibus Carmelitarum cap. 7. ita ſcripſit: *Sicut ex veterum lectione didicimus, titulum B. Mariæ Virginis Carmelitis conuenire maximè ſcimus. Nam ij ab exordio ſuæ inſtitutionis Dei Genitricem ſemper maximo honore, & reuerentia ſunt proſecuti, Enimuero nō diu poſt Domini paſſionem Fratres montis Carmeli cappellam in eiuſdem montis latere, in Dei Genitricis honorem conſtruxerunt, eamque in Ordinis ſui Aduocatum ac Patronam elegerunt, & Fratres eius deinceps appellati ſunt. Sicut ergo à Carmelo Carmelitæ, ita à cappella, quam ædificauerunt vſque in hodiernum diem,* Fratres *Beatiſsimæ Dei Genitricis, & Virginis appellantur. Et digna quidem Carmelitis denominatio, vt qui Dei matrem ſpeciali ſemper amore venerantur, etiam illo ſint titulo clariores.* Et infra: *Nec dubium mihi eſt, quin Deiparens Maria hunc Ordinem ſpeciali fauore proſequatur, quem & loco vicinum, & tempore primum ſibi, & filio in obſequium exortū recognoſcit. Digni profecto ſunt fratres Carmelitæ ſacratiſsimæ Virginis titulo inſigniri.* Hæc Ioannes Trithemius. Trithem.

Ante omnes verò Authores prædi-

ctos, docuit id hiſtoria que Romana dicitur, in qua de templo à Carmelitis Virgini dicato, ſic ſcriptum inuenies: *A tempore Eliæ, & Eliſei Prophetarum, religioſi de numero eorum qui morabantur in mõte Carmelo, iuxta ciuitatẽ Dominæ noſtræ Nazareth, ſecretius ſolebant inhabitare vſque ad tempora Saluatoris, qui tandem, prædicantibus Apoſtolis, in fide confirmati, in vno latere ipſius montis, primo Eccleſiam in honorem Virginis Mariæ conſtruxerunt* Meminit autẽ huius oratorij in obſequium Virginis à Carmelitis primitus cõſtructi Ioſephus Antiochenus, Paleonydorus, Hieronymus Platus de Bono ſtatus Relig. libro 2. capite 22. vbi nomen ab eo fatetur Carmelitas accepiſſe, quia prima omnium B. Virgini in terrarum orbe dicata Eccleſia, ab eis fuerit erecta. Paulus Morigia Ordinis Ieſuatorum, qui in libro de Origine Religionum lib. 1. cap. 30. apertè fatetur, Carmelitas, glorioſum Virginis nomẽ, & patrocinium præ cæteris, & meruiſſe, & accepiſſe, quia primi ſcellum, ſiue Eccleſiam in Virginis Mariæ honorẽ in Carmeli monte fundauerunt. Ecce illuſtriſſimam hanc nomenclaturam Virginis de monte Carmelo nacti ſunt religioſi Carmelitani, quia vere illi primi fuerunt, qui Virgi-

Ioſephus Anthiochen Paleonyd, Hiero, Plat.

Paul. Morig.

ni

ni Mariæ in primo Eccleſiæ ſæculo ora torium conſtituerunt : primi, qui eius obſequio, & amori inter cæteros religioſos addicti ſunt : primi, qui tantæ Virginis conuerſationem, & familiare colloquium meruere. Nam, vt pie Mantuanus ſentit, Maria non raro Carmeli incolas inuiſere ſolebat, eorumque colloquio, & familiaritate oblactari quod ex eo, opinor, maxime credibile, quia cum Nazareth (vt Authores ſupra adducti affirmant) tribus milliaribus tantum diſtaret ab Eliæ fonte, ſiue Carmeli vertice; quid mirum, ſi Sanctiſſima Virgo Eremitas Carmeli, cuius ſanctitas, & religio totam Palæſtinam, & Alexandriam illuſtrauerat, non ſæpe adiret, eoſque ſuis colloquijs, & neceſſitudine foueret? maxime cum poſt paſſionem Chriſti eos ad fidem & Euangelij predicationẽ conuerſos videret. Nec ignoro, quoſdam, etiam hoc Eccleſiæ naſcentis tempore, alia Virgini Mariæ templa conſtructa referre: Inprimis enim Vincentius Beluacẽſis libro octauo in Spec. hiſt. cap. 92. teſtatur, Marthæ Mariæ ſororis hortatu, poſtquam in Galliam ex Palæſtina mirabiliter, Lazaro, & Maximino comitata, peruenit, poſt nouam Euangeli-

Mantuanus Parthen

Vinc. Belu.

Digitized by Google

cæ doctrinæ lucem Maſſilienſibus demonſtratam; demum factum eſſe, vt duo templa alterum Chriſto Domino, alterum verò eius Genitrici conſtructa fuerint. Nec me latet, memoriæ eſſe proditum, Apoſtolorum ſæculo, templum aliud, Virgini fuiſſe dicatum, ſcribit enim Raphael Volaterranus libro vndecimo Geograph. Antaradi, quę & Antaradus dicetur, nunc autem Tortoſa appellatur, antiqua, & egregia Phœniciœ Vrbs, in littore maris ſita, vt ex B. Hieronymo in Ezechielē capite 27. & ex Gulielmo Tyro 7. belli ſacri capite decimoquinto colligitur, ſacellum ſtare, quod primus omnium Diuæ Genitrici Petrus Apoſtolorum Princeps excitauerit, & in quo primum ipſe quoque ſacrificarit; immò qui Hiſpaniam, & res geſtas illic à Iacobo Apoſtolo deſcribunt, conſtanter affirmant, Sanctiſſimam Virginem in ciuitate Cæſar-auguſta, eidem Apoſtolo apparuiſſe, & poſt apparitionem templum, vel ſacellum, quod nunc etiam eſt celeberrimum, eodem Apoſtolo auctore erectum fuiſſe. Hanc verò primam in toto orbe Chriſtianorum Eccleſiam, variis modis, tabulis, & teſtimoniis, perpetua gentis Aragoniæ fama, ſimul

Volaterr.

D. hieron. Gulielm. Tyr.

& tra-

& traditio clamant. Qua de re etiam poſt Beutherium, meminit Ioannes Baſſeus in Chronico rerum Hiſpanicarum. Vetuſtius autem à Carmelitis fuiſſe conſtructum templum Virgini ſacrum, grauiſſimorum virorum authoritas, quos ſupra retulimus luculenter confirmat, quicquid Vincentius, Volaterrannus, Beutherius, & Baſſeus ſcribant. Nam cum hiſtoriæ fides ex numero, & teſtium grauitate creſcat, tot ſunt pro hac ſententia teſtimonia, ſimul cum antiquiſſima eiuſdem Religionis traditione, vt ab authoritate paucorum, ac ſingularium teſtium minimè ſuperari queant. Sed verius crediderim primum templum, viuente Beata Virgine, fuiſſe illud extructum à B. Iacobo; primum verò poſt mortem fuiſſe, quod in latere montis Carmeli fuit ædificatum, ex qua diſtinctione conſtat, relatos hiſtoriographos non pugnare ſecum. Beuther. Ioann. Baſſ.

CAPVT. IX.

Varia priuilegia ex titulo S. Mariæ huic Ordini conceſſa, variique Sancti alimeni, & æmulatores virtutum eius recenſentur.

ATque hinc eſt, quòd attendētes Summi Pontifices, honorificam hanc

hanc nomenclaturã Fratrum S.Mariæ de monte Carmelo eſſe propriã huius ſacræ religionis, ab antiquiſſimis illis temporibus monachorum habitãtium in Carmelo; illam Apoſtolicis ſuis Bullis confirmarunt, expreſſis verbis declarantes, hunc ſacrum Ordinem, à B. Virgine Dei parente, editum fuiſſe.

Sixtus, Etenim Sixtus Quartus in quodam diplomate. Carmelitis conceſſo, id ſequentibus verbis teſtatur: *Dum attenta meditatione penſamus, quod Virgo venuſtiſſima, quæ florem ſpecioſiſsimum Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum, ineffabili Sancti Spiritus cooperante virtute, genuit, produxitque ſacrum ordinem Beati Mariæ de monte Carmelo à Sede Apoſtolica pluribuſque Romanis Pontificibus approbatum, quem eiuſdem glorioſiſsimæ Dei genitricis, ſemperque Virginis Mariæ ſpeciali titulo voluit inſigniri &c.* Eodem fermè modo loquuntur, Pontifices, Sixti Quarti ſucceſſores, &

Greg. 13. nouiſſime Gregorius Decimus tertius in Bulla, quæ incipit, *Vt laudes Glorioſiſsimæ*, eiſdem fere vtitur verbis, ac ipſe Sixtus Quartus: immo omnibus fidelibus Ordinem Carmelitanum ſub titulo Beatæ Mariæ Virginis nominantibus Innocentius Quartus decem dies

Innoc. indulgentiarum contulit. Vrbanus vero

ro Quartus tres annos,& totidem quadragenas indulſit. Et quidem ſi magni principes in pignus amoris, & in argumentum ſui fauoris,& gratiæ, eis, quos ex ſacro baptiſmatis fonte excipiunt, tanquam proprijs filijs chariſſima ſuæ familiæ cognomina mutuant, quibus non parum illi ſplendoris nanciſcuntur; ſane Beata Virgo non minora ſui amoris pignora, huic ſacræ Carmelitanæ religioni præſtitiſſe cenſenda eſt, cum Mariani ſui nominis celſiſsimam nomẽclaturam ei conferre non dubitauerit, vt iam non aliter nominentur, quam fratres ſanctæ Mariæ de monte Carmelo:& quod excellẽtius eſt, nõ ſolum ſui nominis, ſed & ſuarum virtutum alumnos huius ſacræ religionis, legitimos heredes inſtituit, vt palam oſtendant ſanctorum, ac ſanctarum millia, quæ ex hac ſacra religione prodierunt: etenim præter antiquiſsimos eius parentes ſanctiſsimum Eliam,& Eliſeum nec non filium Sareptanæ viduæ, quem Elias mortuum ad vitam reuocauit,& Sanctum Abdiã, certe in ea floruerunt omnes filij Rechab, omnes Eſſeni, ac denique omnes filij Prophetarum, quos omnes monachos in veteri teſtamento fuiſſe, affir-
 mant

S.Hieron, & mant ſancti Patres, præcipue S. Hieronymus in epiſtola ad Ruſticum, quæ in ordine eſt quarta, & in epiſtola ad Paulinum, quæ eſt in ordine decimatertia & alli plures: tunc autem non erat alius monachatus, qūam Carmelitanus: in nouo autem teſtamento præter S. Ioannem Baptiſtam, Eliæ ſpiritus hæredem, quem ſancti Patres, paſſim appellant monaſticæ diſciplinæ Patrem, & Principem floruerę inſigni vitæ ſanctitate præditi.

S. Cyrillus, Sanctus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus, qui loco Cæleſtini Primi in Concil. Epheſ. prefuit, vbi Deiparam non ſolum Chriſtotochon, ſed & Theotochon, hoc eſt, Matrem Dei appellandam eſſe, contra Neſtorium hæreticum publicè defendit,

Ioan.44. B. Patriarcha Hieroſol. qui quadrageſimus quartus poſt, D. Iacobum annumeratur, & ſcripſit teſte Genadio contra obtrectatores

Genad. ſui ſtudij librum, in quo oſtendit, ſibi Origenis ingenium placuiſſe, non tamen doctrinam eius ſequutum, alium etiam de inſtitut. primorum Monachorum, in veteri lege exortorum, & in noua perſeuerantium ſcripſit ad Capraſium, qui habetur tom. 9. Bibliothecæ

bibliotn SS, Patrum, ſanctorum Patrum editione ſecunda. ciuſque meninere S. Cyrillus Grecus in

in epiſt. ad Abbatem Ioachim, Thomas Vbaldenſis de ſacramentalibus tit. 9. capite octogeſimonono, Molanus, & Genebrardus, & alij innumeri ſcriptores, eoque libro paſſim vſi ſunt Theologi, præcipuè ad confutandas hæreſes & deliria Magdeburgenſium, Melanctonitarum, & aliorum aſſerentium, monacharum rem eſſe nouam, aut nudiuſtertius ortam in Eccleſia poſt Chriſtum, eiuſque doctrinam, quos Vbaldenſis, contra Vuicleph confundit precitato titul. 9. capite octogeſimonono manifeſtè probans, monachatum antiquiſsimam eſſe hæreditatem Eccleſiæ, adumbratam in Enos, qui ſpeciali præ alijs cultu cœpit inuocare nomen Domini: expreſſam autem in Elia Carmelitarum Patriarcha, continuatam verò in filijs Prophetarum, Rechabitis, atque Eſſenis vſque ad Ioannem Baptiſtam, ſimillimum, ac ſingulariſsimum Eliæ ſucceſſorem, & ſequacem: ac deniq; Apoſtolorum tempore perfectam, & per Dionyſium Pontificem, qui primus ex monachis aſſumptus eſt in Papam, per Antonium, Cyrillum, & Ioan. Hieroſolymit. vſque ad quartũ ſæculum protractam: quo argumento, & doctrina Vbaldenſis, quem

S. Cyrillus. Vbalden. Molanus. Genebrar.

Vbalden.

Digitized by Google

etiam ibidem citat in doctrinali fidei art. 1. cap. 1. vſus eſt Dominus Cardinalis Bellarminus lib. 2, de monachis c. 5. de origine religionum contra huius temporis hæreticos Magdeburgenſium Caluinum, & Melanctonem, licet poſtea in libello de ſcriptoribus Eccle. ad an. 390. dubiter de hoc Ioan. lib. ad Capraſium, quo tamen ipſe frequenter (vt dixi) vſus eſt. Equidē ſi dubitare licet, eneruatur, & infirmatur doctrina Vbaldenſis dicto tit. 9. vbi illius præcipue libri authoritate fulcitus, ſui temporis hæreticos ita expugnauit, vt Martini V. Pont. Max. meruerit nō ſolū ſui operis cōfirmationē obtinere, ſed & ſummis etiā laudibus ab eo extolli, vt cōſtat ex bulla dicti Martini V. Vbaldenſis operibus inſerta: conſequentur etiā rueret magna ex parte veritas antiquitatis monachatus, quam Theologi docent, permulta mutuantes ex doctrina Vbaldēſis, qui copioſus in hoc genere argumenti ſcripſit, & auctoritate Ioannis Quadrageſimi quarti frequenter vtitur floruit etiam Sanctus Bertoldus primus generalis Latinorum, S. Brochardus, S. Cyrillus Græcus, S. Simon Stoch Anglus, cui ſanctiſsima Virgo inſigne ſui ordinis ſcapulare dedit, S. Hylarion

Card. Bell.

Mart. V.

rion, S. Albertus de Trapano, à Sixto IV. canoni izatos; floruit S. Henoch Patriarch. Hieroſol, qui vitam ſancti Angeli ſcripſit, S. Ioannes itidem Patriarch. Hieroſolymit, qui fuit non ſolum profeſſione, ſed etiam ſanguine frater ſancti Angeli, S. Franciſcus de Senis, S. Theodoricus Germanus. S. Petrus Thomas Bononiæ Legatus, Epiſcopuſque Pactèſis, ac tandem Patriarcha Conſtantinop. qui fundauit Bononiæ facultatem Theologicam in Vniuerſitate Bononienſi ex ordine ſummi Pontificis, cuius vices ibi gerebat, vt conſtat ex libris inſtitutionis eiuſdem facultatis: floruit beatus Andreas de Corſinis Epiſcopus Feſulanus, B. Auertanus Gallus, & B. Romeus, duorum corpora honorificè coluntur Lucæ in Eccleſia cathedrali, Beatus Petrus Luppus, Belga martyr inſignis, trucidatus ab hæreticis in Belgicis tumultibus, B. Iacobinus de Crachouia, B. Staniſlaus Polonus martur, B. Ludouicus Rauida martyr Siculus. ſed & his non contentus, alios non minus inſignes ſanctos nunc commemorabo: hi ſunt Sanctus Sthelleſphorus, Sanctus Dionyſius Papa V. qui fuerunt primi, qui ex monachis aſſumpti ſunt ad Pontificatum,

tum, vt ſcribit Sanctus Damaſus in vita Sancti Dionyſij, & adducit Illuſtriſ- Cardin. bellarm.
ſimus Cardinalis Bellarminus libro ſecundo de monachis capite quinto de origine religionum, vt probaret, ante annos quadringentos fuiſſe in Eccleſia monachos Eliæ ſucceſſores, Sanctus Anaſtaſius Perſa martyr illius temporis, Sanctus Benedictus Papa, & martyr, de quibus omnibus, tanquam de palmitibus vineæ Carmeli, Apoſtolica auctoritate fit officium in ordine Carmelitarum, & appoſiti ſunt in Calendario, & Breuiario ſub nomine Carmelitarum. Nec refert, quòd Trithemius dicat, hunc Benedictum fuiſſe Abbatem, ordinis Sancti Benedicti: nam reuera ex ordine Carmelitarum fuit aſſumptus ad dignitatem Abbatis Benedictini; quod non ſemel euenit, præcipuè in Hiſpania, immo paucis retro annis accidit, quod Reuerendiſſimus Dominus Martinus Cuperus Mechlinienſis ex priori Prouinciali inferioris germaniæ Ordinis Carmelitarum, fuit aſſumptus, & creatus Abbas conuentus Sancti Criſpini celeberrimi Benedictinorum monaſterij, & ex Abbate Epiſcopus Calcedonenſis electus eſt, vt autem euidens fiat hoc ita fuiſſe, id teſtatur epita-

Thrith, Abb.

pita-

pitaphium,quod erat in tecto baſilicæ Sancti Petri,quod proprijs expenſis reſtituit: ſic enim habebat aureis litteris ſcriptum, è regione ſui ſepulchri: *Hic iacet Benedictus, quem Carmelus protulit, Caſsinus aluit, Vaticanus coronauit.* Alludens ad tres montes Carmeli, Caſſini, & Vaticani, in quibus ortum, progreſſum, & finem habuit, cuius epitaphij memoria ne temporum iniuria deperiret, illud ex dicta Baſilica excerpſit Claudius de la Ville Gallus doctor celeberrimus,& in libro heroicorum epitaphiorum appoſuit libro ſecundo epitaphiū octauum, vbi hoc modo explicat veritatem epitaphy: *Carmelus protulit, Caſsinus aluit, quia pro victu, & veſtitu, & neceſſarijs ex Abbatiali Caſinienſum dignitate annuos ingreſſus accepit.* His accedunt S. Albertus Hieroſolymorum Patriarcha, qui Carmelitis dedit regulam quādam, & Patriarcha creatus Hieroſolymorum ſuo iure, a ſe iam pridem confectam, confirmauit: Beati martyres Franciſcus, alias (deprauatè) Francus, & Blaſius Epiſcopus Cremonenſis, quorum corpora Cremonæ requieſcunt: .B Ioannes Soret-Nortmanus totius Ordinis Generalis Prior, ac reformator, Brunius Albarus, Pererius Comes ſtabilis Portugallitæ

Claudius.

galliæ ſemifrater, vt vocant, cuius corpus glorioſum Vlyſipone requieſcit in regio conuentu Carmelitarum, quem ſibi ipſe ædificare fecerat, & poſtea profeſſione ſemifratris emiſſa, in eodem monaſterio humilitatis munera exercens, viuus, & mortuus miraculis coruſcauit innumeris. B. Ioannes Sancius Valentinus, Prouincialis Valentiæ, B. Angelus Cernonichius Principis Cernonichij filius, quorum corpora in auguſto Valentinorum Carmelitarum monaſterio in dies miraculis conſpicuè requieſcunt. Conſultò, vltimo loco refero alium S. Angelum Hieroſolymitanum inſignem martyrem, qui dono prophetiæ futura, ſolitus vaticinari ſtigmata Domini, Patriarchæ noſtro D. Franciſco imprimēda fore, præſente B. Dominico, predixit Romæ in Eccleſia S. Ioan. Lateran. vt tradunt Petrus de Natal. in vita S. Angeli poſt librū duodecimū, de Sanctis nuper canoniz. c. 10. & Baptiſta Mant. in apolo. pro Carmelitis, & præcipuè Thomas Belloriosus in vita Sancti Angeli, quā Enoch Patriar. Hieroſol. Carmelita coetaneus ipſius Angeli ſcripſit, & poſtea ipſe Thom. Protonot. Apoſt. prælo. mandauit in triginta capita diſtributam,

Pet. de Natabilis.

Bapt. Mant, Tho, bellor.

butã, vbi poſtquam c.20 retulerat ſanctum Angelum ex Hieruſalem ſummo Pontifici Honorio III. & Federico de Claramõte ex parte Patriar. Hieroſol. attuliſſe quaſdam reliquias, tibiam, & brachium Ioannis Baptiſtæ, caput Hieremiæ Prophetæ, brachium ſanctæ Catharinæ, tibiam ſancti Georgij, & imaginem Beatæ Mariæ Virginis, ſic ait capite vigeſimo primo. *Relictis Honorio, & Frederico in ciuitate veteri, Romam venimus, vbi loca Sanctorum omnia deuote luſtrantes, mane proximo, maxima cum cleri, tum populi multitudine coacta, in baſilica Sancti Ioannis Lateranenſis, ſanctus Dei Angelus magno ſpiritus feruore prædicare cœpit: aderant ibi ſancti Dei viri Franciſcus, & Dominicus, quos cum nuſquam antea vidiſſet, ſupernæ claritatis ſplendore mens illuſtrata, nouas, ſed ſublimiſſimas Eccleſiæ columnas adeſſe prædixit: ſermone tandem finito, ſanctus Dominicus ſpiritu eleuatus, dixit ſancto Franciſco, hic eſt Angelus Hieroſolymitanus, Chriſti, & fidei Catholicæ defenſor, & declamator ardentiſſimus, qui doctrina, & ſanctitate vitæ incredibiliter Chriſtianæ fidei profuit, cui ſanctus Franciſcus reſpondit: hic eſt ciuis celeſtis, qui in Sicilia martyrio coronabitur, & ambo ſimul animo hilari ad ſanctum Angelum veniunt, & eum incredibili humilitate*

litate ſalutant, ac mutuo pacis oſculo proſequuntur: tunc Angelus, ſaluete, inquit, maximi Chriſtianæ militiæ Doctores, Dominice impugnator hæreſum ſtrenuiſsime, & Franciſce Chriſti præcipue imitator, qui virtute humilitatis, vera portabis ſtigmata Chriſti: priuilegio datum eſt tibi mortiferam hereticorum rabiem compeſcere, Chriſtianum nomen defendere, & Eccleſiam augere, & illuſtrare: & Franciſcus ſubdit: tibi Angele, veritatis defenſor, meritò geſtiendum eſt, breui namque in Silicia martyrio vitæ militiam terminabis, & triplici laurea coronatus diuinæ fruitionis, & ſempiterni gaudij præmia ſuſcipies. Ad hæc Angelus: vobis ſanctiſsimi viri, vobis magis gaudendum eſt, quibus Chriſtianam Rempublicam fœlicibus cœptis, meritis, & doctrinis amplificare conceſſum eſt: ijs, alijſque vltro, citroque inenarrabili charitatis ardore dictis, de multis, & magnis ſcripturarum, & fidei myſteriis humiliter inter ſe locuti ſunt, & cum prope ad ſanctam Sabinam perueniſſent, homo quidam genere nobilis, ſed leproſus obuiam eis veniens dixit: orate ſanctiſſimi viri, vt Deus fœdo hoc morbo veſtra interceſſione me liberet, quem illi in pace abire iubent, & ſubito ſanus effectus dat gloriam, & honorem omnipotenti Deo, Angelus autem cum Dominico, & Franciſco illum diem, & noctem diuinis ſermoni-

bus,

bus, & orationem tranſegit. Hæc ibi. Huius colloquij meminere celeberrimi viri Franciſcus Maurolicus in ſuo Martyrologio die 6. Maij, Petrus de Natalibus in vita Sancti Angeli Carmelitæ, necnon Baptiſta Mantuanus in Apologia pro Carmelitis in vita Sancti Angeli, qui in huius rei teſtimonium hæc præclara carmina cecinit.

Maurolic.
Pet. de Nat.
Bapt Mant.

Cum mare tranſiſſes, cupiens inuiſere Romæ
Reliquias ſacras, cineres, monumentaque Patrum,
Et Lateranenſis ſtares in limine templi,
Contigit æternis res memoranda diebus.
Nam minor Etruſca veniens de monte labrum
Ad tua Franciſcus ſeſe veſtigia flexis,
Proſtrauit genibus, ſacris dedit oſcula plantis,
Inſuper adiecit, ſalue Pater Angele montis,
Incola Carmeli, te mors manet inclyta Chriſti.
Teſtis eris, tibi Rex diuum decus annuit iſtud,
Te quoque Franciſco memorant reſponſa dediſſe,
Talia, ſoluendo tanto pro munere grates
O Franciſce Deo, ſed erit tua gloria nuſquam
Inferior tibi: Chriſtus enim ſua vulnera quinque
Imprimet, & fies Chriſti patientis imago.
Dominicus Hiſpanijs, qui tunc veniebat ab oris

D Ferre

Forte aderat, tam mira notans præſagia Patrum,
Et tulerat caſus mundi hæc tria lumina in vnum, &c.

CAPVT. X.

Beatiſſima Virgo Maria hunc ipſa Ordinem Eliæ profeſſa, quas potiſſimum Sanctas Moniales ſucceſſu temporis huic Ordini pepererit.

Dion Carth, Guiliel, Einſeingr,

DIon. Carth. quem ſecuti ſunt Bergomẽſis libro de illu. fœm, & Guilielmus Einſeingr. affirmat B. Virg. monaſterium inſtituiſſe 150. Monalium eius curã ipſa habebat: conſtat autẽ tunc nullum aliud viguiſſe inſtitutum niſi Elianum. Ob hanc ergo rationem meritò etiam Carmelitæ fratres S. Mariæ de monte Carmelo nuncupantur, cum iuxta iſtorum ſententiã Deipara Virgo monaſticum Eliæ inſtitutum fuerit profeſſa.

Tandẽ, vt vno verbo abſoluã, nemo eſt qui ſcripto, nedum coniectura aſſequatur, quot ab Elia in ſpeluncis, cauernis, mõtibus, & deſertis Ægypti, & Thebaidæ & aliarum regionum monaſticã vitam profeſſi, Eliani inſtituti fuerint cultores, ac huius ſacræ religionis filij. Vnde Trithemius de laudibus Carmelit.

lit. ait: *Tot Sancti ſub Ordine Carmelitano fuerunt, vt penitus numerari nequeant: etenim ſi quis ſtellas Cœli dinumeret, & Sanctos huius Ordinis numerare poterit.* Ex monialibus autem huius Ordinis nō nullas inſigni ſanctitate præditas referam, in Sanctorum, ac Beatorum catalogum redactas: Fuerunt ex his S, Eugenia virgo Alexandrina S. Eufraſia Virgo, Imperatoris Theodoſij cōſanguinea. S. Cyrilla virgo, & martyr. S. Pelagia, quæ cum aliquando licentioſe vixiſſet, religionem hanc ingrediens, ſingulari Dei motione, habitu fœmineo, in virilem mutato (rem ſane mirandam, ſed non imitandam) inter monachos ſanctiſſimam vitam egit, vt Iacobus Diaconus in eius vita refert: S. Sara virgo, cuius meminit Vincentius lib. 18 capite 9. nec non S. Eufroſina virgo, vt idem tradit Vincentius lib. 13. cap. 51, S. Romana virgo, B. Maria Prioriſſa illius monaſterij, quod ſancta Helena in mōte Caluario fundauit, vt refert ſanctus Ambroſius in orat. in laudem Theodoſij ibidem ſancta Sincletes virgo, S. Matrona virgo, vt ex ſancto Hieronymo, & ex ſancto Vincentio adducunt Paleonydorus Bactauus lib. 2. cap. 4. & Thomas de Ieſſu lib. 1. ātiquitatum Vincentius. S. Ambr. Paleonyd.

Ordinis Carmelitarum capite 14, in monaſterio Bethleem Paula vidua, & Euſtochium eius filia: S. Venerea, S. Theodora. S, Vſia, S. Adolia, S. Buſſanilla Photina, S. Aſſella, S. Auita, quarũ vitas, & admirabiles virtutes refert Palladius in hiſtoria ſanctorum Patrum in vita Optani; qui & refert, quod etiam in ciuitate Ancira reperiebantur pluſquam decem millia monalium profeſſionis Eliæ, inter quas quædam nomine Magna, heroica virtutis opera exercuerat in ciuitate Antini. His adnecto Beatã Tharaſiam, cuius excellentem doctrinam, ac religioſæ vitæ inſtitutionem diuinitus inſpiratam, ſequutæ innumeræ Virgines, magna ſanctitate floruerunt, & hodie in Eccleſia, tanquam lucidiſſima ſydera præfulgent: ac tandẽ Beata Maria Magdalena Florentina per quam tam admiranda Deus patrauit, vt omnes audientes ſtupeſcant. Conſulto miſſos facio ſanctos, & ſanctas ex Ordine Tertiario, vt Eudardum Regem Angliæ, ſereniſſimum Infantẽ D. Alphonſum de la Cerda, qui Carmelitas in Hiſpaniã induxit, ſanctã Angelam filiam Regis Boemiæ, ſanctã Angelam de Arena, de qua Silueſter Maurolicus Abbas ſanctę Mariæ Rochama oris

Paladius.

Siluest. Abb.

ris Ordinis Ciſtercienſis in hiſtoria ſacra, mare Oceanum omnium ordinum apellata, lib. 4. vbi agens de Carmelitis Tertiarijs ait: quod cum predicta Angela vellet Tertiaria fieri alterius Ordinis, in antecedenti nocte in ſomnis apparuit illi ſcala Cælos tangens ſummitate, & imo terram, iuxta quam erant duo ſancti Ordinis Carmelitarum, qui dixerunt ei, ſi vis per hanc ſcalam ad Cælum aſcendere, ſume habitum Tertiariorum B. Mariæ Virginis de monte Carmeli: ſumpſit illa, & cum maxima ſanctitatis opinione obijt in Sicilia die 21. Octob. 1556.

CAPVT. XI. & vltimum.

Ad Carmeli montis laudem per Apoſtrophen peroratio.

AD extremum, vt iam dicendi vela contraham, ad te mons Carmele, qui cognomen *Dei* parenti dediſti, ac tot innumerabiles Martyres, Confeſſores, ac Virgines peperiſti, ſermonem conuerto. o mons Carmele monaſticæ diſciplinæ exordium, perfectionis Magiſterium, ac omnis virtutis fulgētiſſimum ſpeculum, ò mons Carmele, magni Pa-

tris Eliæ domicilium, vbi auſteritatis, & pœnitentiæ, ac cæleſtium arcanorum contemplationi aſsiduè deditus, cœnobitico ſtatui primordia dedit; ò celebris mons Carmele, in quo in nouiſſimo tempore Ioannis Baptiſtæ vox illa clamantis in deſerto prodijt: *Pœnitentiam agite, appropinquauit Regnum Cælorum*, ex tunc enim armorum ſpiritualium fragor inſonuit: ex tunc inſtrumenta bellica religioſæ militiæ ad victoriam de hoſtibus comparandã, perſtrepere cœperunt, ex tũc fortes in bello facti ſunt ad expugnandum, non terram promiſſionis, ſed cæleſtem patriã, Chriſto Domino dicente: *A diebus Ioan. Baptiſtæ. Regnum Cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud*, O mons Carmele, vel eo ſolum nomine ſingulari veneratione dignum, quod ſacello Deiparę Virgini dicato, ſacer factus ſis, & Marianis fauoribus locupletatus; ò tandem ſacra Carmelitana familia! Tu mihi videris alter mõs Carmelus, celſitudine ſanctitatis, & decore virtutum ei perſimilis: ſi in illo auri, & argenti ſpiritualia mineralia, delitescebant hæc in te non deſiderantur, cum cæleſtibus diuinorum chriſmatum diuitijs. Apoſtolicis priuilegijs, ac pleniſſimis indul-

Matth. 11.

Matth. 11.

indulgentijs affluas, quos Carmelitano habitu induti, vel baſilicas eorum viſitantes, vel certe fratres eius protegentes, aut fauore quouis iuuantes, quotidie lucrantur: quod ſi mons ille Carmelus arborum amenitate, ac herbarum ſuaueolentia, degentium in eo animos oblectabat, ſane Carmelitarum ordo viridarium eſt amœniſſimũ, ager fæcundiſſimus, cum tot ſanctitate, & doctrina conſpicuos viros, velut fructiferas arbores, ac tot fœminas mira virginitatis ſuaueolẽtia fragrantes germinarit: quare cum hi omnes Carmelitanæ religionis alumni, Deiparæ Virgini, ſpeciali ratione, ſe deuouerint, ac eius obſequio, & famulatui perpetuo ſe ſacrauerint, recte in hanc ſacram religionem conueniunt verba illa: *Gloria Lybani data eſt ei, decor Carmeli, & Saron*: cum reuera ipſa Virgo præcipuus ſit Carmelitanæ familiæ ſplendor, honor, & pulchritudo, vnde merito vobis intonare licebit illud, quod olim ad Iudith Virginem adumbrantem dictum fuit; *Tu gloria Hieruſalem, tu lætitia Iſrael, tu honorificentia populi noſtri.* Licebit & dicere te, Mariam Matrem, & nutricem diuinitus datam, habere gloriamur: maternam tuam pie-

Iſai. 11.

Iudith. 15.

Digitized by Google

tatem in filios exerce, ad te confugimus, auxilium tuum imploramus, vt ſicut regia munificentia, ſingulari filiationis tuæ gratia, in terra nos exornaſti, ita eiuſdem filiationis hæreditate in Cælo gaudere facias, quam nobis largiri dignetur, qui cum Patre, & Spiritu ſancto viuit, & regnat in ſæcula ſæculorum. Amen.

Finis Primi Tractatus.

Digitized by Google

R. P. F.
Ioannis de Cartagenæ
De Sacra Antiquitate
ORDINIS B. ELIÆ
DE MONTE CARMELO
Siue Fratrum B. Mariæ Virginis
Tractatus Alter.

In quo diluuntur Obiectiones aduerſariorum de huius ſacri Ordinis dignitate, & Antiquitate ſequius Sentientium.

CAPVT. I.

Probatur Eliam prophetam Vere fuiſſe Monachum, & monaſtici Inſtituti, eiuſque in Monte Carmelo primum Fundatorem omniumque poſt Religionum Anteſignanum.

ARbitror ſane ſacro Ordini Carmelitano perſimile quidpiam, atque Patriarchæ Ioſepho accidiſſe: etenim ſicut Iacob patre eius tunicam polymitam ei ſoli præ cæteris Geneſ. 37.

 altjs

alijs fratribus ſuis donante in pignus ſingularis amoris, quo illũ proſequebatur, inuidiæ liuore ſaucij eius fratres aduerſus eum excandeſcere cœperunt

Geneſ, 37. ſic enim ait ſacer Tex. Gen. 37. *Videntes autem fratres eius, quod a patre plus cunctis filijs amaretur, oderant eum, nec poterant ei quidpiam pacifice loqui.* Non diſſimiliter, cum ſanctiſsima Virgo in argumẽtum ſpecialis dilectionis, qua erga Carmeliticum Ordinem æſtuabat, tunicam polymitam ſcapularis, dono dederit B. Simoni Stoch Anglo, Carmelitici Ordinis Priori Generali, vt in eius officio legitur, & tradunt Paleonydorus

Paleonyd. Ioa. Fauent. Phil. Macer. lib. 3. cap. 12. Ioan. Fauent. & Philippus Macer. in vita S. Petri Thomæ; quidam huius fauoris inuidi, vel veritatis ignari, non poſſunt huic ſacro Ordini, inſtar fratrum Ioſeph quidquam pacifice loqui. Ceterum apertiſsime ipſos deceptos fuiſſe, quantum præſentis argumẽti cõditio patitur, luculenter cõmonſtrabo: vt enim recte dixit Ariſt.

Ariſtot. li. 1. Moralium cap. 3. *Eſt enim eruditi catenus exactam in vno quoq; genere explicationem requirere, quatenus pati rei ipſius natura poteſt nam & Mathematicum ſuaſionibus vtentem approbare, & ab Oratore demõſtrationes exigere ſimile vitium videtur.* Vt autẽ

preſer-

præſenti muneri ſatisfaciam, oppugnatorum tela debito ordine proponam pariter, & infringã, quia tamẽ inter omnes oppugnatiores, acrius Hieronymys Roman. in ſuo Defenſorio, aduerſus hunc ſacrum Ordinem inuehitur, & quia præ intemperata cupidine illum expugnandi, nullum lapidẽ immotum reliquit, quo illum nõ impeteret, eius præcipue delir ia manifeſte aperiã, deinde aliorum obiecta diluam.

Primo ergo obiectat lib. 2. capit. 8. ſibi perſuadere non poſſe, Eliam fuiſſe monachum, aut vitæ Monaſticæ inſtitutorẽ, quia D. Hierony. in vita S. Pauli Eremitæ, vbi de monachatu agit, nullam prorſus mentionem fecit Monachorum Eliæ: quod non alia ratione ait ſibi videri ab eo omiſſum, niſi quia nullum talis monachatus veſtigium repererat. Nec veretur addere nullum dari Authorem, præter ipſos Carmelitas, qui affirment, Eliam aliquem vnquam religioſum ordinem inſtituiſſe: oportuiſſet quidém illum legiſſe D. Hieronymum epiſtol. 13. dicentem: *Noſter Princeps Elias, noſter Eliſæus, noſtri Duces filij Prophetarum, qui habitabant in agris, & ſolitudinibus, & faciebant ſibi tabernacula prope fluenta Iordanis*, Hos autem

D. Hier.

D. Hieron.

vere

vere monachos fuiſſe ſub Eliano inſtituto, teſtis eſt omni exceptione maior S. Iſidor. li. 8. de offic. ca, 9. vbi ait. *Vnde ad Monachos ſtudium defluxit paupertatis, vel quis huius conuerſationis extitit auctor, cuius habitum imitentur? quantum attinet ad authoritatem veterum ſcripturarum, huius propoſiti Princeps Elias, & diſcipuli eius Eliſæus fuerunt, ſiue filij Prophetarum, qui habitabant in ſolitudine, vrbibusque relictis, faciebant ſibi caſulas iuxta fluenta Iordanis.* Cōſpirant in idem Ioan. Caſsian. li. 1. de inſtit. renunciantium, ca, 2. dum ait: *Itaque monachum, vt militem Chriſti, accinctis lumbis, iugiter oportet incedere: hoc enim habitu etiā illos ambulaſſe, qui in veteri teſtamento profeſſionis huius fundauere primordia, Eliam ſcilicet, & Eliſæum, diuinarum ſcripturarum auctoritate monſtratur.* Deinde Ioannes quadrageſimus quartus Patriarcha Ieroſolymitanus lib. de inſtitu. Monach. cap. 2. ita in hac parte clarè loquitur, vt abſque graui proteruia, negari nō poſſit, Eliā monaſticæ vitæ fuiſſe inſtitutorem: verba eius ſunt hæc: *Hic Propheta Dei Elias Monachorū Princeps primus extitit, a quo ſancta eorum primæua inſtitutio ſumpſit exordium: ipſe enim obtentu contemplationis diuinæ, longe ab vrbibus recedens, & ſeipſum cunctis terrenis exuens, religioſam, & pro-*

S. Iſidor.

Ioan. Caſſia.

Ioan. 44. Patr. Hier.

prophetalem vitam eremiticam primus hominum à propoſito ducere cœpit, quam, Sancte dictante, & mandante Spiritu, inchoauit, & inſtituit, Poſtea capit. 19. ait. *Studuit Elias deinceps religionem, quam inchoauerat, in loco idoneo plantare: quare ad ſui, & ſuorum diſcipulorum iugem mãſionem elegit præ alijs eremis Carmeli montem; tanquam commodiorem ad propheticam diſciplinam, & vitam monaſticam in eo docendam, & exercendam. Mons quippe præbet eremitæ homini ex ſua ſolitudine ſilentium, & quietem, ex ſuis antris congruam manſionem, ex ſuo ſaltu iucunditatem, ex ſuo eminenti ſitu aerem ſalubrem, ex ſuis herbis & fructibus paſtum vberem, & ex ſuo fonte aquæ viuæ hauſtum dulcem.* Propter *quæ omnia Elias in monte iſto nõ modo elegit habitare, verum etiã domum orationi conſecratam, appellatam Seunion in eo ædificauit.*

Ac tandem ca. 20. ait: *Ad continuam autem reſidentiam in Carmelo ſemper faciendam, Elias montem hunc deuotiorem ſuis diſcipulis redditis, non ſolum exemplo ſui, qui ex tunc, quamdiu in hoc mundo manſit, ſcilicet per ſexdecim annos, montem iſtum incoluit, ſed quia præ cæteris eremis, in quibus habitauit, montẽ hunc quibuſdam alijs miraculis ſpecialiter inſigniuit.*

Trithemius Abbas de laudibus Carmelitarum, argumentum hoc latiſſimè elucidans, Trithem. Abbas.

elucidatius, apertiſsime oſtendit, Eliam & Eliſæum Carmelitanæ Religioni dediſſe primordia, ſeriemq; Ordinis cõtexit ab Elia, vſque ad annum Domini 1220. quo tẽpore Carmelitanæ in Europam peruenerunt, omiſsis alijs, quæ ſparſim toto illo libro tradit, aliqua eius verba referam, ait enim cap. 2. *Elias Propheta Domini eximius recte, & Catholice fundator Carmelitanæ Religionis dicitur, ſi eius facta ex voluminibus Regum abſque inuidia diſcutiantur, Enim vero ipſe montem Carmeli primus habitaſſe legitur, à quo Fratres Carmelitæ nominantur. Triplici autem ratione oſtenditur, quod iſtius obſeruantiæ Princeps Elias habeatur, à loco videlicet, ab habitu, & conuerſatione. Cum ergo nomen Ordinis à loco ſumitur, merito Carmelitarũ Princeps Elias memoratur, quia mons Carmelus, cuius ille habitator extitit, huic ordini vocabulum dedit. Non loquor vana, ſed teſtimonijs Scripturarum comprobata profero, cum Eliam Prophetam eundem locum longe ante Chriſti natiuitatem habitaſſe dico, qui Fratribus Carmelitis, Religionis ſuæ nomen, & exordium dedit.*

Martyrol. Molani.

Martyrologium Molani die 17. Iulij. ita ſcribit, *In Arabia raptus Sancti Eliæ Propheta Domini, & Carmelitanæ Religionis Patriacha, qui tantam gratiam inuenit coram Domino,*

Digitized by Google

Domino, vt verbis clauderet, & aperiret cœlum, Hæc ſane ſufficiebant, ſed maiora his apponam, nam D. Baſilius in epiſt. ad Chilonem Anachoretã ait: *Hic mons celeber Carmelus, in quo Elias demoratus, per placuit Deo.* D. Gregorius Nazianzenus in oratione de pauperum amore, ſic loquitur: *Præclara eſt ſolitudo. & vita ab hominum commertio ſemota, idque nunc docet Eliæ Carmelus, & Ioannis deſertum.* Et infra ſubdit: *Vt ab omni negotio tranquille philoſopharer, mecumque ipſum colloquium haberem, Eliæ Carmelum cogitabam, Ioannisque deſertum, ac cæleſtem eorum, qui hoc philoſophiæ genus profitentur, vitam.* D. Baſil. D. Greg. Nazian.

Denique id ipſum tradunt Volaterranus in Antropologia lib. 21. dum ait: *Carmelitæ à monte Carmelo, mora Eliæ, & Eliſæi nobilitata,* Gulielm. li. 5, continuationis belli ſacri c. 3. *Eſt Carmelus mons in Syria, mora tam aliorum Prophetarum, quam Eliæ, &* Eliſei *nobilis,* Polydorus, Virgilius lib, 3. de inuent, rerum, ca. 7. nec non Sabellicus libr. 5. Æneidos 9. Theatrum vitæ humanæ lib. 3. volu. 21 eadem verba repetunt de mora Eliæ in Carmelo, Nicephorus libr. 8. hiſtoriæ cap. 39. Sozomenus in tripartita libr. 1. cap. 11, Galienus de orig. Monaſt. vitæ, Cardinalis Bellarminus libr. 2. de Monachis Volaterran. gulielm. Polyd. Virg. Sabellicus. Theatr. vitæ humanæ. Nicephor. Sozomen. galilenus.

Card, Bellarminus. Caniſius. Genebrar.

nachis cap.5.Caniſius libr.1.de corruptelis cap.2 Genebrardus lib.4.Chronolog.Cum ergo tot antiqui,& Sancti Patres,ac grauiſſimi Auctores,vnanimi conſenſu teſtentur,Eliam monaſticæ vitæ inſtitutorem fuiſſe,facile innoteſcit temeritas Hieronymi Roman qui auſus eſt dicere,nullum Authorẽ præter Carmelitas id vnquam tradidiſſe. Tandem illud ſingulare ſilentio non prætermittam,quod ſapiẽter,& erudite Ioannes quadrageſimus quartus Patriarcha Ieroſolymitanus libro de Inſtitutione Monachorum,Eliam monaſticam vitam inſtituiſſe,colligit ex illis verbis Eccl.48, *Prophetas facis ſucceſſores poſt te.* Etenim licet quidã interpretati ſint hæc verba ad Eliam dicta fuiſſe,eo quod ex mandato Dei 3.Regum 19.Eliſæum vnxit,& ſui ſpiritus prophetici hæredem reliquit, germanus tamen ſenſus eſt, nomine Prophetarum non intelligi futura vaticinantes,ſed Deum in hymnis,& canticis ſpiritualibus, ac muſicis inſtrumentis laudantes,vt non obſcurè indicant verba illa 1.Paralipo 25. *Dauid, & Magiſtratus exercitus ſegregauerunt in miniſterium filios Aſaph,& Emam & Ydithum,qui prophetarent cum cytharis, pſalterijs, & cymbalis ſecundum numerum ſuum*

Ioan Patr.

Eccl. 48.

3.Reg 19.

1.Paral. 25

ſuum, dedicato ſibi officio ſeruientes. & poſt pauca. *Ydithum in cythara prophetabat ſuper omnes confitentes, & laudantes Deum.* Monachos ergo laudantes Deum, vocat ſucceſſores Eliæ, cum ait: *Prophetas facis ſucceſſores poſt te.*

CAPVT. II.

Extare veſtigia, & deſignari locum in hoc Monte, vbi Elias olim ſit Moratus.

SEcundò, obijcit Hieronymus Roman. libr. 2. cap. 11. quod varia itineraria legerit, vt Martini de Aum pies, Moguntiæ Decani, & Arandæ Franciſcani, qui copioſe terram ſanctã deſcribunt, dicentes: Hic ſepultus fuit Abraham, hic S. Anna, ibi ſitum erat Monaſterium ſancti Hieronymi; nunquam tamē locum ſignant, in quo Elias moratus fuerat: ſed planè ad pauca illa reſpiciens, paralogizatus eſt: nam in primis Nicephorus Calliſtus libr. 8. hiſtoriæ Eccleſ. cap. 30. loquens de Helena loca ſancta viſitante, ſic ait: *Deinde ad ſacrum Iordanem conuerſa, circa ſpeluncam, vbi olim domicilium Baptiſta habuit, perpulchram ædem illi erexit, aliamque ad ſummitatem montis Elia Theſbita.* Deinde

Hier. Rom.

Niceph. Calliſt.

E Adri-

Adricom. Adricomus in Theatro terræ Sanctæ, in Tribu Iſſachar numer. 19. hæc verba habet: *In hoc monte in pede montis Orientali, ait Author itinerarij Ghiſtela, ſpelunca eſt, & fons, vbi habitauit Elias, & Eliſæus, & filij Prophetarum; poſtea habitauerunt ibi fratres Carmelitæ, vnde & originem, & nomen habent*. Et infra paucis interiectis, ſubdit: *Ex Caipha ad leucam vnam, via, qua ducit ad Caſtrum peregrinorum, per aſcenſum montis Carmeli, ferè dimidia leuca, eſt ſpelunca Eliæ, in qua latuit fugiens à facie Iezabel, in cuius oſtio viſionem grandem vidit ſpiritus, & ignis, vt legimus 3. Reg. 19. Illic eſt fons, vbi Prophetarum filij habitabant, nunc autem inhabitant Fratres Ordinis Carmelitarum, fuitque cum eis ibidem.*

3. Reg. 19

CAPVT III.

Habuiſſe Eliam diſcipulos ſiue Congregationem monachorum ſibi ſubditorum.

Hier. Rom. TErtiò, obijcit Hieronymus Roman. libr. 2, capit. 9. manifeſtum eſſe, Eliam nō habuiſſe Congregationem aliquorum diſcipulorum, cū nunquam habuerit, niſi ſolum duos, nimirum Eliſæum, & Ionam Prophetam, filium

filium viduæ Sareptanæ, imò inferius falſum affirmat, hunc Ionam diſcipulū eius fuiſſe: ſed pugnat cum S. Epiphanio, qui loquens de Abdia in vita eius, affirmat diſcipulum Eliæ fuiſſe dicens; *Hic eſt Vates, qui ter ſemicenturionē egit, cuique paruit Elias Thesbytes: poſt hæc regiæ ordinationis deſertor adhæſit diuinator Eliæ, & factus eſt diſcipulus eius.* Pugnat etiam cum S. Dorotheo in Synopſi Prophet. vbi de Abdia ſermonem inſtituens, ait: *Iſte Abdias erat de terra Sichem: fuit diſcipulus Eliæ.* Pugnat cum Ioanne quadrageſimoquarto Patriarcha Ieroſolymitano de inſtitutione Monachorum cap. 23. hæc ſcribente: *Prius quàm Elias ab hoc mundo transferretur, fuit ei cura, Monachos diſcipulos ſuos filios Prohetarum ſigillatim viſitare, et de patre idoneo eis prouidere, propter quod deſcendentes ipſe, et Eliſæus de monte Carmelo, venerunt ambo in Calgola, deinde in Bethel, et deinde in Iericho. Nam ſicut prædiximus, in his locis habitabant viri religioſi, filij Prophetarum, Eliæ diſcipuli.*

S. Epiphan.

S. Doroth.

Ioan. 44 Patr. Hieroſ.

CAPVT. IV.

Monachalis vitæ Inſtitutum olim non indiguiſſe ſpeciali approbatione ſummi Pontificis.

Hiero. Ro.

QVarto, obijcit cap. 8. Hieronymus Roman. in monte Carmelo non fuiſſe religioſos aliquos Ordinis Carmelitarum, ſed ſolitarios quoſdam, qui nulla ratione Monachi erant, cum non viverent ſub diſciplina alicuius religionis approbatæ: hoc ſane puerile cauillum eſt, cum conſtet, inſtitutum Monaſticum ante Concilium Lateranenſe non indiguiſſe ſpeciali ſummi Pontificis approbatione, ſed ſuffeciſſe illam, qua ipſi Pontifices, atque S. Concilia monachiſmum approbarant. Hinc nemo facile oſtenderit, ante Innocentiũ III. inſtitutum ſancti Antonij. Baſilij, Hieronymi, Benedicti, atque aliorum antiquorum ab vllo Pontifice ſpecialem obtinuiſſe approbationem; At verò cum quidam, amantes quæ ſua ſunt, & non quæ Ieſu Chriſti, hac indulgentia abuterentur, prouidentibus dicto Innocentio capit. finali de religioſis domibus, & Gregorius X. capit. vnico de religioſis domibus, in 6. cœpit eſſe ne-

Innoc. c. fin. Gregor. X. cap. vnico. de relig. domibus

neceſſarium , quod antea erat liberum.

CAPVT, V.

Religionem Carmeliticam non traxiſſe originem ex Regulis longe poſterioribus Baſilij, Auguſtini, aut Benedicti, ſed ab ipſo Elia perſeuerare in hodiernum diem, luculentis auctoritatibus probatur.

QVintò, deinde idẽ Hieronym. Roman. lib. 6, quem vocat de Republ. capit, 10 , ait. Religionem Carmelitarum non habuiſſe primordia ab Elia, & eius ſucceſſoribus in monte Carmelo , ſed anno 796. tempore Papæ Leonis III, accepiſſe quandam regulam ex approbatis ab Eccleſia, Baſilij ſcilicet Auguſtini, aut Benedicti : capit. vero 8. ſupracitato, ſui defenſoris ad magis expugnandam antiquitatem huius ſacræ religionis, ſubiungit in nullo Concilio eorum, quæ in Græcia celebrata fuere, mentionem aliquam fieri Carmelitarũ, cum alioquin non ſemel mentio fiat monachorum Syriæ, Hieroſolymæ, & Græciæ; ſed & in hoc etiam, ſicut in reliquis mendaciſſimé loquitur: nam præter quam quòd argumentum ab authoritate Hier. Rom.

ritate negatiua nullius roboris eſt, certè in Concilio Conſtantinop. varij Prælati huius Ordinis conuenerunt, quorũ in eadem Synodo fit mentio, & nominatim Prioris Montis Carmeli, vnde in ſubſcriptionibus illorum Patrum ſpecialiter habentur hæ duæ: prima. *Theotiſtus Dei miſericordia presbyter, et Prior monaſterij ſanctæ, et glorioſæ Dei genitricis ſemper Virginis Mariæ.* Conſtat autem tunc in Palæſtina, nullum templum ſacrum fuiſſe, niſi Virgini de Monte Carmelo, vnde in ſecunda ſubſcriptione hæc verba habentur. *Syllas Dei miſericordia preſbyter, et Prior monaſterij Eliæ.*

Theotiſtus

Cæterum, vt clarius innoteſcat delirium huius hominis, & omnium, qui eius ſententiæ adhærent, apertiſſimè cõmonſtrabo inſtitutam ab Elia religionem, vſq; ad noſtra tempora perdurare ſub tutela B. Mariæ de Monte Carmelo, quam Ordo Carmelitarum, qui nunc mirificè viget in Eccleſia, profitetur: id in primis probat teſtimonium D. Cyrilli Ordinis Carmelitarum viri ſanctiſſimi, qui libro ad Euſebium Eremitam montis Nærei ex profeſſo hanc partem docens, ſic loquitur: *Illo itaque in tempore quamuis pauci, veruntamen probatiſſimi Monachi noſtræ religionis demiſſis manſionibus,*

Cyrillus

quas

quas habebant in vrbibus, & villis, hunc Carmeli montem non deſerentes, iugiter in eo, & quibuſdam alijs Eremis terræ ſanctæ permãſerunt ſub diſciplina monaſticæ vitæ Eremiticæ per Eliam Prophetam inſtitutæ. Secundo adeſt teſtimonium Abbatis Trithemij in hoc genere argumenti diligentiſſimi hiſtoriographi: hic enim de laudibus Carmelitarum, cap. 2. hæc ſcribit: *Conſentit ergo nomen loci, vt Elias ſit fundator Ordinis Carmelitici. Vnde non ſunt vituperandi fratres huius ſacratæ religionis, quod Eliam, & filios Prophetarum ſui Ordinis fundatores, & Principes aſſeuerant.* Idem etiam Trithemius cap. 3. inquit: *Iſti ſunt viri fortes atque prudentes, qui Monaſticæ conuerſationis fundamenta iecerunt, qui, poſt Eliam, montem Carmeli inhabitantem, ſe habitu, & conuerſatione Deo dignos exhibuerunt, ab his ordo Carmelitarum initium ſumpſit, & vocabulum: ipſi enim Ordinis Carmelitici conuerſationem legis tempore ſeruauerunt, à quibus noſtri Carmelitæ nomen acceperunt, & ordinem.* Idem ſimiliter Trithemius de laudibus Carmelitarum cap. 2. ait: *A tempore ſiquidem Eliæ, & Eliſæi Prophetarum Dei, vſque ad Chriſti Natiuitatem, plures mõtem Carmeli amore ſolitudinis incoluerunt, ſicut ex veterum hiſtorijs apertè demõſtratur. Nam poſt paſſionem Domini, prædicantibus fi-*

Trith, Abb.

Idem Trith.

Idem.

dem ab Apoſtolis, inter multos, qui tunc conuertebantur, etiam Carmeli montis Eremitæ conuerſi ſunt, qui deinde creſcente numero fideliũ, in Carmeli montis latere, in honorem Dei genitricis, & Virginis Mariæ, capellam extruxerunt. Unde & vocabulum loci, & religionis recipere meruerunt. Nec mireris, ſi Monachos etiam ante Chriſti Natiuitatem, in Iſrael fuiſſe dixerim, qui montem Carmeli, & deſerta ſolitudinis inhabitarunt. Tertiò, extat teſtimonium Ioſephi Antiocheni in ſpeculo perfectæ militiæ Eccleſiæ primitiuæ, ca. 12. vbi inquit: *Perfectorum militum Chriſti, id eſt, Apoſtolorũ, coadiutores ſurrexerunt ſtrenuiſſimi viri ſolitarij, contemplationiq; dediti, ſanctorum Prophetarum Eliæ, & Eliſæi imitatores, qui de monte Carmelo deſcendentes per Galilæam, Samariam, & Palæſtinam, fidem Chriſti conſtantiſſimè ſparſerunt. quique in Virginis Mariæ honorẽ in Carmeli montis decliuio fabricantes, oratorium Saluatoris Matri, ſpecialiſſimè ſeruierunt.* Quartò, produco teſtimonium Eraldi Carthuſienſis, qui in faſciculo temporum, in deſcriptione anni 1294. ſic ait: *Nobiliſſima ciuitas Acconis à Sarracenis deſtruitur, ac demum Deiparæ Mariæ in Carmelo monaſterium, ad quatuor milliaria ciuitati vicinum, ab eis igne crematur, fratribus in eo degentibus, perfidorum gladijs trucidatis. Et tunc* (proh

Ioſeph. Antioch.

Erald, Carthuſ.

(proh dolor) ordo Carmelitarum melliſluum lo:um ex toto perditum, in quo ab Elia, & Eliſæi Prophetarum tempore duobus millibus ducentis, & viginti vno annis perſtiterant. Idem anno 300. à creatione Mundi ante Chriſti ortum annis 923. ſic ait: *Elias Propheta, Auriga Iſrael, & origo religionis Carmelitanæ Eliſæo viuente rapitur*. Idem circa annum Domini 450. ita loquutus eſt: *Eliſæi Prophetæ, Carmelitanæ religionis primi poſt Eliam Patris, & patre Sigiberto Geumoblatenſe teſte, oſſa transferuntur de Samaria in Palæſtinam*. Idem, Sigibert.

Quintò accedit Thomæ Vualdenſis teſtimonium, cuius authoritas, & doctrina apud catholicos viros laudatur, & ab hæreticis valdè timetur: hic ſcribens aduerſus ſuæ ætatis fidei oppugnatores, præcipuè aduerſus Vuicleph, de ſacramentalibus, titul. 9. cap, 89, laté oſtendit Carmelitas ab Elia, & Eliſæo inſtitutos, à quibus monaſticam profeſſionem emanaſſe probat; atq; adeò eandem eſſe hanc religionē Carmelitarum cum illa, quæ incepit in monte Carmelo ab Elia. Tho. Vuald.

Sextò, extant litteræ Epiſcoporum terræ ſanctæ, Illuſtriſſimi Nichoſienſis Archiepiſcopi, Epiſcopi Ebronenſis, venerabilis Patris Domini Patriarchæ Hieroſo- Litteræ Epiſcoporum terræ ſanctæ

roſolymitani Vicarij, Guillermi Tyberiadenſis Epiſcopi, ad Papam Bonifacium Octauum ex Accone, anno Domini 1282. die 23. Menſis Septembris datæ: ſimiliter Patris Nicolai Longini Magiſtri domus hoſpitalis S. Ioannis Hieroſolymitani, & Guillermi de bello, loco Magiſtri militum templi ad eundem Pontificem anno Domini 1284. 12. Mēſis Iulij, quibus ex certa ſcientia declarant, ordinem Carmelitarum in terra ſancta, ſiue Palæſtina extitiſſe, à tempore cuius non extat memoria, vt latius videre eſt apud Thomam Vualdenſem tom. 3. titul. 9. capit. 89. de ſacramentalibus, vbi iſtius ordinis fundatorem, & Patriarcham eſſe ſanctum, Prophetam Eliam, aduerſus obtrectatores Vuicleph defendit. Præter hæc iam olim anno Domini 1374. indict. 13. Pontificat. Gregorij XI. Ioanne de Donelhico celeberrimæ olim vniuerſitatis Cantabricenſis Cācellario, & præſentibus aliorum ordinum Doctoribus, Rogero de Faleſtey ordinis Eremitarum ſancti Auguſtini, Ioāne Barnebach ordinis fratrum Minorum, & alijs multis artium iuris, & ſacræ Theologiæ Magiſtris, ac Doctoribus, prout in litteris eiuſdem Cancellarij, atque Notarij, publico inſtru-

Pater Nicol. Longini magiſtri

Tho. Vuald.

Ioan. de Donelhico

mento ea de re confecto, latius continetur; celebre decretum editum fuit in fauorem huius veritatis: cum enim tempore Gregorij XI. ordinis Aduerſarij, eius antiquitati detraherent, irriderētque, Carmelitas verò, Eliæ ſucceſſores appellari, viſis ac examinatis eorum aduerſariorum rationibus, academia vniuerſa decreuit Carmelitas, non ſolum Eliæ, & Eliſæi imitatores, ſed potius veros, ac legitimos ſucceſſores eius fore appellandos; & quamuis academiæ decretum Gregorius XI. confirmauerit, impijſſimus tamen hæreticus Vuicleph aduerſariorum factionē denuo excitauit, & contra Carmelitanum ordinem, eiusque antiquitatem inuehi cœpit, ſed contra illum eius verba referens inſurrexit Vualdenſis in lib. de ſacramentalibus, titul. 9. cap. 89. probans Carmelitici ordinis antiquitatem, hæreditariamq; ab Elia ſucceſſionem, cuius opera poſtea fuerunt approbata à Martino V. qui ex decreto Cardinalium in Bulla, quæ incipit: Placuit nobis, illa confirmauit. Greg. XI. idem. Vualden. Mart. V.

Septimò, accedit Richardus Armachanus Archiepiſcopus Hibernus, qui in quodam ſermone, habito in feſto cōceptionis B. Mariæ, Auinionæ coram Richar Armachanus.

conclaui

conclaui Cardinalium, cuius initium eſt: *Aue Maria*; præmiſſis alijs, ſic inquit: *Quoniam, vt dicunt fide dignæ hiſtoriæ, à tempore Eliæ, & Eliſæi prophetarum, qui ſaepius morabantur in Carmelo, iuxta ciuitatem Dominae noſtrae Nazareth, ad tria milliaria, ſecretius ſolebant homines inhabitare deuoti vſque ad tempora Saluatoris, & tunc Eremitae, ſcilicet Carmelitæ, praedicātibus Apoſtolis, in fide ſolidati, in latere vno montis ipſius Eccleſiam primo conſtruxerunt, in honorem B. Mariæ Virginis illo in loco, in quo didicerant, ipſam cum alijs ſodalibus in vita ſua ſæpius moram tranſiſſe, & ob hoc nimirum inter alios religioſos Dominæ noſtræ, ſunt adſcripti, vt vocarentur fratres B. Mariæ de monte Carmelo, qui inſuper in principio naſcentis Eccleſiæ, in partibus illis praedicando Euangelium, ſolidiſſimè laborarunt. Igitur gaudet pre ceteris ordinibus, antiquitatibus, honore.* Hactenus ille. Hoc teſtimonium ijſdem verbis refert Magiſter Beruius Anglicus; & Paleonydorus cap. 1 primi libri, Vualdenſis de ſacramentalibus titul. 9. ca. 8. & Nauarrus de horis Canoni ca. 21. num. 27. Illud verò in hoc Armachani teſtimonio notatione dignum eſt illum non ex ſuo matre, vt de tanto viro credi debet, aut ex apocriphis, minus, quam veris hiſtorijs, ſed ex fide di-

Beruius Magiſter Anglicus. Paleonyd. Vualdenſis, Nauarrus.

gnis

gnis id ſumpſiſſe.

Octauò, Clithoueus Theologus inſignis in ſermone habito in comitijs Prouincialibus Carmelitarum, qui habetur inter conciones Sãctorum, ab ipſo editas, paulò poſt initium ita ait: *Animaduertere non eſt indignum, Carmelitani Ordinis exordium, ob tria precipuè excellentiam quandam habere. Primò, quia ante inſtitutionem precognitum eſt diuino nutu, & reuelatum: memoriæ enim proditum eſt, vt ſcholaſtica refert hiſtoria, Eliam Thesbytem de tribu Aaron progenitum, primum religionis huius fuiſſe authorem,* & infra: *At hi, qui primam Carmelitano Ordini præſtiterunt originem, vt* Elias, *& Eliſæus, ex Iudæis nati ſunt, qui verò cæteris religionibus iecerunt fundamenta, ex gentibus progeniti ſunt; Conſtat itaque antiquiorem Carmelitanæ religionis, quàm aliorum Ordinum eſſe originem, & ratione exordij, cæteris preſtare.* Hæc Clithoueus. Clithoueus.

Nonò id confirmat Philippus Hieropolitanus Abbas apud Paleonydorum li.2.c.1. vbi de antiquitate Ordinis Carmelitani his verbis meminit: *O Carmelitarum religio, quàm magna facta es in domo Domini: Nunquid ne olim à modico fonte Eliæ Dei Prophetæ principium habuiſti? & ecce nunc in magnum fluuium creuiſti: tu olim plãtata in eremo, nunc facta es ciuitas plena populo;* Philip, Hieropolit,

lo; tu fundatorem habes adhuc in Paradiſo viuentem, & glorioſam Virginem Mariam Reginam Cœli, Dominam mundi in patronam ſingularem: ſicut enim de te olim præceſſerunt Patriarchæ, & Prophetæ, ſic nunc de te procedunt Sacerdotes, & Leuitæ, Doctores, & Euãgeliſtæ, qui patres patroni omnium religioſorum facti ſunt. Hæc ille.

Genebrardi teſtimoniũ. Decimò, teſtimonium affero Genebrardi noſtri temporis diligẽtiſſimi Hiſtoriographi, qui, vt doceat Carmelitas ab Elia Propheta initium ſumpſiſſe, reijcit Polydori ſententiam, qui Aymerici tempore cenſebat, ordinem hunc incepiſſe, verba Genebrardi referam: *Ordo Carmelitarum, qui tunc variegata clamyde induebatur, initium habuit in deſertis Syriæ, Aymerici Antiocheni Antiſtitis opera, vt refert Polydorus Virgilius li. 7, de inuent. rerum c. 3. ſed eorum origo altius repetenda eſt: nempe à Prophetis Elia, & Eliſæo, qui Carmelum montem terræ ſanctæ primi conſecrarunt, & diſcipulos ibi reliquerunt, quos Scriptura filios Prophetarum appellat: in Europam eum poſtea adduxit Albert. Patriarcha Hieroſolymitanus primi ſunt Mendicantium.* Hactenus ille. Cuius viri quanta ſit in conſcribendis hiſtorijs authoritas, apud omnes præcipuè viros doctos, ita notum eſt, vt eius teſtimonio ſecurè poſſimus acquieſcere.

Polyd. Virg.

Digitized by Google

re. Ne autẽ in recenſendis Doctorũ teſtimonijs prolixior videar, quã par eſt, contẽtus ero Doctorum nomina ſolum indicare. Hi ſunt, Petrus Thomaſius, B. Ioannes Ioretha, Michael, & Gerardus de Bononia, Ioannes de Baccone, Tho. Beauxamis, Richardus de Carmelitis agentes. Rodul. in ſer. de cõcep. B. Virg. quem habuit in conuentu Auinionenſi coram venerabili cœtu S. R. E. Cardinalium, Vincent. Roleuinck Chartuſ. in faſciculo temporum, qui extat inter antiquitates Germaniæ, Carol. Fernãdus, & Ioan. Trithem. vterq; diſtincto li. de laud. Carmelitarum, Gulielmus Cyſengreinenſis centuria 1, tract. de cælibatu, & Monachis. Antonius Abbas Vercellenſis comment. ſuo ad 7. Cant. Canticorum, Philippus Abbas Hieropolit. ad illa verba Ioan. 1. *Miſerunt Iudæi*, Ferdinandus de Caſtillo hiſtor. ſuæ Dominicanæ part. 1. lib. 2. ca. 65. Iudocus Badius in Parthen. 1. libr. 2. Mantuani, Clichtoueus in orat. ad Carmelitas adducens ſuffragatores Ioſephum Antiochenum Ioannem Hieroſolymitanum, & hiſtoriam ſcholaſticã, Gulielmus Poſtellus lib. de vniuerſitate titul. de Syria, Ioannes Molanus in Martyrologio, partim ad diem 17. Iunij, vocans Eliam Carmelitanum

Petrus Thomaſius. B. Io. Ioret. Michael, & Gerard. de Bononia. Ioannes de Baccone. Tho. Beauxamis. Richard. Rodulph. Vincentius Roleuinck, carthuſ. Carol. Fernandus. Ioan Trith. Guliel. Cyſengreniẽſis. Anton. Abbas Vercel. Philip. Abbas Hierop. Ioan. 1. Ferdinand. de Caſtillo. Iudocus Badius. Iudoch. Clitoueus. Gulielmus Poſtellus. Io. Molanus

litanum Patriarcham, partim ad diem 17. Octobr. adſcribens Euthichium, qui tertio Chriſti ſæculo, aut (vt alij diſtinguunt) quarto, floruit magnæ ſanctitatis virum Ordini Carmelitano, ſimiliter ad 12. Ianuarij, Ioannem Hieroſolymitanum iuniorem, Paulus Morigia Ordinis Ieſuatorum de origine religionum capit. 30. Ioannes Bonifacius hiſtoriæ virginalis lib. 2, cap. 1. Baptiſta à Glano Ordinis ſancti Auguſtini in hiſtoria Pontificali in vita Deodati, huius nominis primi, ad annum 615, & in Honorio III. ad annum 1216. Ioannes Baptiſta Confettius Florentinus in ſummario priuilegiorum fratrum Mendicantium.

Paulus Morigia Ordin. Ieſuat.

Ioan. Bonif.

Bapt. à Gla, Ord. S. Aug.

Ioan Bapt, Confett, Florentinus,

Vndecimò: eandem veritatem conſtabiliunt ſacrorum Pontificum oracula, Etenim Sixtus IV, in bulla, quæ incipit: *Dum attenta meditatione penſamus*. Data Romæ anno 1477, ſic ait: (Ordinem ipſum, ac illius perſonas, ſub Sedis Apoſtolicæ, & Eccleſiæ Romanæ protectione immediatè exiſtentes, & inter cæteros Regularium Ordinum profeſſores in firmamento Catholicę fidei militantes, tanquam religionis ſpeculum, & exemplar, ſpeciali charitate fulgentes, ſanctorumque Prophetarum Eliæ, Eliſæi, & aliorum

Sixtus IV,

aliorum Patrum, qui montem ſanctum Carmeli iuxta Eliæ fõtem habitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenẽtes fructus quoque &c.) Hactenus Sixtus IV. ferè idẽ repetunt Ioannes XXII. Iulius III. Pius V, Gregorius XIII, Sixtus V, Pontifices Maximi, qui in Bullis, Ordini Carmelitano conceſſis, eodem ferè verborum tenore vtuntur, imò & nouiſſimé Clemens Octauus in Bulla, qua nouæ Diſcalceatorum reformationis conſtitutiones confirmauit, ſucceſſionẽ hanc hæreditariã ab Elia Propheta eos habere declarauit, vt videre eſt in initio illarũ Conſtitutionum; quamuis autem prædictorum Pontificum teſtimonia non id tradant, tanquam rem fide diuina credendam; infra limites tamen humani teſtimonij nullum maius, aut firmius proferri poteſt, quam tot Summorum Pontificum teſtificatio.

Ioan. XXII. Iulius 3 Pius 5 Greg. 13 Sixtus 5 Clemens 8

Duodecimò, inſignis Poetæ Matuani teſtimonium in eclogis appono, præclara ille hæc carmina cecinit, quibus ſingularia, ac varia Carmelitici Ordinis præconia complexus eſt.

Mantuanus.

Bembe genus noſtrum, generiſque exordia dicam,
Venimus Aſſyrijs (vt candidus inquit) ab oris.
Eſt pater Elias nobis, qui ſubſtulit armis

 Paſtorum

Paſtorum genus omne malum, qui traxit Olympo
Flammigeros ignes, qui aſcendit in aera curru,
Paſtores alij quotquot per rura vagantur,
Omnia ſunt riui noſtris de fontibus orti.
Nos dedimus leges paſcendi, oſtendimus artem:
Nos radix, alij rami, ſed nos quoque rami
A veteri radice patrum iam ætate caduci,
Tradidit Elias certam paſtoribus artem.

Idem etiam auctor lib. 3. Parthen. hæc ſubdit:

Mons Patrum pietate ſacer, lateque priorum
Inclytus hoſpitio vatum: nam dicitur illinc
Diſcipulo ambuſtam iaciens ex aere veſtem,
Elias ardenti cœlum petijſſe volatu,
Illinc perpetuis, ceu miſſi è fontibus amnes
Religio, & ſacri fluxit reuerentia cultus.
Quicquid habent alij montes pietatis ab iſto
Ducitur: hæc vna plures è vite racemi
Diffuſi late terras, atque æquora complent,
Hinc Carthuſiacis æterna ſilentia clauſtris,
Hinc varias Benedictus oues collegit: ab iſto
Canabe nodoſa tunicas arcere fluentes.
Lignipedes didicere viri, quique arua colebant,
Inuia & aſſiduo terras ardore calentes:
Et quos Cyriacus de littore vexit Ibero,
Hinc orti ſanctum, & ſummo genus ordine dignum,

gnum,
Hinc noſtri venere Patres.

Accedit quod Ioan. Iuſtinianus Ordinis Prædicatoru n ex Chronicis Toloſanis, refert cuidam Epiſcopo Carmelitano dubitãti, an liceret celebrare feſtum cuiuſdã honeſtæ fœminæ, nomine Suſanna, apparuit ei Daniel Propheta, qui certum illum reddidit de Suſannæ ſanctitate; poſteà vero interrogauit ipſum Danielem, qua ratione apparuiſſet illi monachali habitu indutus, & ille reſpondit hæc verba: Omnes fei è Prophetæ huius Religionis, filij fuimus à tempore Samuelis. Ioan. Iuſtinianus.

Vltimò idipſum oſtendo ex varijs rationibus, quas nemo abſque temeritate inficiari poterit. Etenim, vt refert D. Hieronymus in epiſtol. ad Paulinũ: *Habet vnumquodq́ propoſitum, ſiue inſtitutum principes ſuos.* id quod præter exempla, quibus idẽ confirmat, ſatis vtique omnibus exploratum eſt, nullam eſſe Religionem, quæ nõ recognoſcat aliquem ſuum auctorẽ, à qua primordia ſua acceperit: Carthuſiẽſis S. Brunum, Benedictina S. Benedictum, Dominicana, & Franciſcana Patriarchas ſuo; Dominicum & Franciſcũ recognoſcit. At vniuerſa religio Carmelitarum ſempèr ve- D. Hieron.

 neratſ

nerata eſt Eliam,tanquam primum ſuū inſtitutorē,nec aliquem alium primum Patronum vnquam coluit,quam Eliam pæneque innumeri Auctores tam vetuſti,quam recentiores,nec non ſacri Pōtifices in ſuis Apoſtolicis Bullis id ingenué acceptant: ergo nemo, niſi cum ratione ipſa pugnare velit ; id negare poterit.

Rurſum antiquus mos inoleuit, ſæpé Religiones appellationem deſumere à loco,in quo ortum habuere, & in quo earum inſtitutum primitus fuit obſeruatum,& in reliquas mundi plagas deriuatum: etenim Ordo Cluniacēſis à Cluniaco. Ciſterciēſiū à Ciſtercio,Carthuſienſium à Carthuſio, & ordo Hoſpitaliorum ab hoſpitali Hieroſolymæ fundato,à S. Ioanne,nomenclaturam ſuam mutuarunt. Cum ergo ſacra hæc religio nuncupetur,manifeſtum eſt hāc appellationem non aliunde ei cōuenire, niſi quia in monte Carmelo habuit initium & ortū ſuum,& ab illo in reliquas partes fuit deriuata. Deinde auctores, qui Albertum Patriarcham Hieroſolymit. primum Carmelitici Ordinis fundatorem eſſe volunt,ipſimet fatētur Albertum tantum ordinem iam probe labentem,ſua regula erexiſſe; qui vero ab Ay-

meric o

Digitized by Google

merico ordinis primordium computat ipſi etiam liberè cōcedunt Aymericum tempore Alexandri Tertij, Carmelitas per Carmeli ſaltus diſperſos in vnum congregaſſe, ad commodioremque viuendi formam redegiſſe; qui verò à Ioanne Hieroſolymitano circa annū Domini 400 regulam accepiſſe docēt, ipſi quoque admittunt, Ioannē Hieroſolymitanum, antequam regulam Carmelitis traderet, eorum conuerſationēm inſtitutumque fuiſſe amplexatum. Alij tandem, qui Carmelitici ordinis initia ad Apoſtolorum tempora referunt, nullum certum auctorem deſignant, neque explicant, quando & quomodo id contigerit.

Ad hæc ſi B. Virgo reuelauit S. Thomæ Stoch, vt in eius vita legitur Ordinem fratrum de monte Carmelo duraturum vſq; in diem iudicij; manifeſtū eſt, hoc non poſſe verificari de alia religione, quàm de ea, quæ nunc nuncupatur, S. Mariæ de monte Carmelo. Accedit, quod extat Apoſtolicæ ſedis decretum cum Cardinalium conſilio à Sixto Quinto editum, in quo cautum eſt, vt Carmelitarum Riligio, Eliam, & Eliſeum, ſui inſtituti patronos colat, & in eorum memoriam dies feſtos faciat, &

In vita S. Thō, Stoch,

Decr. Apoſt, Sixti V.

Digitized by Google

propria eorum officia recitet; inter alia autem, quæ in Eliæ officio, & feſtiuitate per ſedem Apoſtolicam approbato decantantur ille inſonat hymnus.

Hic ſacri eſt ductor, columen decuſque
Ordinis noſtri ſuperiſque gratus;
O Pater ſalue placidoſque tuos.
Excipe Alumnos.

Fit etiam de eodem Elia in toto ordine Carmelitarum cõmemoratio, quę ſoli patrono, ac ordinis auctori debetur; de ipſo præterea Miſſæ ſacrificium tãquã patrono celebratur; quis autem niſi temeré dicat Pontificem errare in approbando pro patrono, & fundatore alicuius religionis eum, qui reuera nec fundator, nec patronus vnquam extitit, certè vniuerſa noſtra Hiſpania, nõ alio grauiori innixa fundamẽto, profitetur Apoſtolum Iacobum terram eius calcaſſe, quã quod Romani Pontifices ſpeciali officio, in quo aduentus eius in Hiſpaniam mentio fit, illum colẽdi facultatem Hiſpanias præbet. Atque hinc eſt quod Molanus in ſuo Martyrologio die 17. Iulij, quod ex varijs alijs Martyrologijs concinnauit, hæc verba ſcripſit: *In Arabia raptus ſancti Eliæ Prophetæ Domini, & Carmelitanæ religionis Patriarchæ, qui tãtam gratiam inuenit coram Domino, vt ver-* Molanus.

bis

his clauderet, & aperiret Cœlum. Nec quidquam refert dicere nonnulla ex his nõ in alia auctoritate fundari, quam in teſtimonio ipſorum Carmelitarum; nam certé 14 quæſt 2. cap ſuper prudent. habetur monachos poſſe teſtificari in cauſa ſui monaſterij, cuius rationem reddens textus, ait: *Quia illi potiſſimũ in teſtes ſunt aſſumendi, qui eadem negotia tractauerunt.* Maxime quod cum de hac antiquitate ſit immemorialis traditio in tota Carmelitarum religiõe prudenter ſtãdum eſt tali traditioni, vt ratio ipſa preſcribit; nam ſi cum quis poſſidet rem aliquam, bona dumtaxat fide per triennium, perpetuo gaudet præſidio, vt habetur 16. q. 6. ca. preſcriptionum, multo rationabilius religio habens traditionem à prædeceſſoribus ſuis per multos annos de antiquitate fundationis illius præſidio talis antiquitatis debet gaudere, Conſultò miſſa facio omnia, quæ in probationem eiuſdem veritatis adducere potuiſſem ex Ioanne 44 Patriarch. Hieroſol: lib de inſtitut. monach ca. 28 ſufficiat referre hunc eius titulum: *Monachi Carmelitæ Chriſtiani eiuſdem religionis ſunt cum monachis in veteri lege ab Elia in Carmelo inſtitutis.* Atque ex his omnibus colligo falſò nonnullos recẽtiores Car-

c. ſup. prud.

c. præſcript.

 melitici

melitici ordinis antiquitatem oppugnantes, aſſeruiſſe Aymericum Patriarchã Antiochenum fuiſſe primum eius fundatorem, & inſtitutorem, cum tamẽ reuera non fuerit, niſi quidam reformator, & reſtitutor, vt his verbis dixit Onuphrius Panuinus in Chronico Eccleſiaſtico circa annum 1141. *Ordo Carmelitarum reſtitutus, et reformatus ab Aymerico Malofayda Patriarch. Antioch. et ſedis Apoſtolicæ Legato.* Non ſolum autem Onuphrius, ſed & alij etiam graues Doctores id ipſum tradidere, hi ſunt, Polydorus Virg. de inuent. rerum libro 7. ca. 3. Sabellicus lib. 6. Æneados 9. Genebrardus libro 4. ſuæ chronicæ circa annum 1180. Gulielmus Epiſcopus Tyri, in cõtinuatione belli ſacri li. 5. ca. 3. Author Theatri vitæ humanę volum. 21. libro 3 fol. 4114. Paulus Morigia de origine religionum lib. 1. capite 30. Ferdinãdus à Caſtello 1. part. lib. 2. c. 65. Sed extat antiquius, & ſolidius huius veritatis fundamentum, à D. Cyrillo deſumptum in epiſt. ad Abbatem Ioachim, vbi ait: *Erat autem in diebus illis Patriarcha Antiochenus et in terra ſancta Apoſtolicæ ſedis Legatus, vir quidam amabilis Deo, et hominibus, nomine Aymericus Malofayda, natione Lemouicenſis, de villa appellata Salarmiacum, qui*

Onuphrius Panuinus.

Polydorus Virg. Sabellicus. Genebrard.

Guliel. Epiſ.

Auth. Theat vitæ human. Paul. Morigia. Ferdinan. de Caſtello

D. Cyril.

præ-

prædictorum anteceſſorum noſtrorum Eremitarum fratrũ Beatæ Mariæ de monte Carmeli, laudabilem conuerſationem attendens, eos multum ſpecialiter ſuo tempore in Domino enutriuit: intelligens autem, quoſdam eorum, qui ex Occidente ſuperuenerant, ſpretis Seniorum monitis, non rectè ambulare ad veritatem religioſæ vitæ Eremiticæ, in prædicto Ioannis libro deſcriptæ, & perpendens, hoc ideò maximè contingere, quia Græcas literas ignorantes, neſciebant codicem illum legere, fecit librum illum de Græco in Latinum transferri. Hæc D. Cyrillus. Audiant ergo, quibus Carmelitici ordinis mira antiquitas exoſa eſt: audiant, inquam, velint, nolint D. Bernardum in Epiſtola ad fratres de monte Dei, vbi ait: *Quoſdam eſſe, qui cum manifeſtum lumen veritatis obnubilare non queunt, de ſolo nouitatis nomine cauillantur, veteres ipſi, & in veteri mente neſcientes noua meditari, vtri veteres, non capientes vinum nouum:* & paucis interiectis. *Sileant ergo, qui in tenebris lucem iudicantes, vos arguunt nouitatis ex abundantia malæ voluntatis potius arguenda vetuſtatis, & vanitatis.* D. Bern.

CAPVT VI.

Refutatur Ill^mi Cardinalis Baronij aſſerta auctoritas, quaſi prima fundamenta monaſtici inſtituti, Magno Antonio Ægyptio adſcribentis.

SExtò non poſſum prætermittere, quæ aduerſus Carmelitarum antiquitatẽ Illuſtriſſimus Cardinalis Baronius, inſignis huius temporis Hiſtoriographus tradit. Etenim ille in ſuis annalibus ad annum 328, primas monachatus tribuẽdas eſſe arbitratur magno Antonio, tanquam primo cœnobiticæ vitæ inſtitutori: quod ſane ſi verum eſſet, ne vtiquam Religio Carmelitana tã tam ſibi antiquitatem arrogare poſſet, vt ab Elia illã ducere pręſumat, reuera tamen antiquorum Doctorum ſententia contrarium fert, quos ſupra retuli, dum aſſerunt, Eliam non tantum monachum fuiſſe, ſed & diuino inſpirante ſpiritu, adeò firma ieciſſe vitæ iſtius monaſticæ fundamenta, vt nulla vnquam tẽporis iniuria interciderit, ſed in Carmelitis, eius gratiæ, & loci hæredibus Deo conſeruante, vſque in præſentem diem ſit continuata, præſertim tamen

Baronius.

id

Digitized by Google

id docent Trithemius de laudibus Carmelitarum, Vbaldenſis de ſacramentalibus tomo 9 Ioannes 44 Hieroſolym. libro de inſtitut Monachorum per totum, Ioſephus Antiochenus in ſpeculo perfectæ militiæ primitiuæ Eccleſiæ libro 12. cap 72 Chronica Romana apud Paleonydorum libro primo, cap 6. cum alijs pæné innumeris, à me ſupra relatis. Deinde ante Antonium manifeſtũ eſt, plures fuiſſe monachos in Eccleſia: etenim Antonius floruit anno 300. & tamen quinquaginta retro annis D. Damaſus in vita S. Dionyſij affirmat illum eſſe monachũ. Idem tradit Genebrardus anno 267 imo & ipſe Baronius tomo 2 anno 161. Fuit autẽ his Dionyſius primus, qui ex mõachis fuit aſſumptus in Summun Pontificem: fuit autem eius electio anno 266. vt tradit Euſebius in Chronicon, qui & affirmat, eiſdem temporibus non paucos cœnobitas diſperſis cauernis, & ſpeluncis terræ, ob tyrannorum perſecutionem latitaſſe. Inter opera prętereа de Dionyſio Areopagita, qui floruit tempore Apoſtolorum, epiſtolã legimus ad Demophilum monachum, & in libro Eccleſ. Hierarch ipſe ex profeſſo explicat formã, & modum, obſeruari ſolitum in habitu religioſo

Trithem. Vbaldenſis. Ioan. 44

D. Damaſ.

Baronius.

Euſebius.

Dionyſ. Areopag.

giosо tradendo,& ad profeſſionem acceptando in cœnobijs. Caſſianus item collatione 18. capite 5. & in prologo ad Caſthor.nec non Genebrard.libr.3.circa annum Christi 139.affirmant, à tempore primitiuę Eccleſię fuiſſe varia monaſteria cœnobitarum, qui in communitate viuebant, quæ & durarunt vſque ad tempora Antonij Pauli: vnde Diuus Athanaſius in vita S. Antonij refert, ipſum Antonium poſtulaſſe à ſene quodam ex illis monaſterijs, vt eum ſub eius diſciplina docendũ reciperet. D.autem Athanaſium verè eſſe auctorem huius libri, ambigendum non eſt, cum id expreſsé conteſtentur D.Hieronymus de viris illuſtribus in vita Antonij, & Athanaſij. D. Gregorius Nazianzenus in Athanaſium, D. Auguſtinus libro 8 confeſſionum, cap.6.& Ruffinus libro 1. hiſtoriarum cap.8. Accedit his, quod D. Hieronymus in vita S. Eugeniæ prima par. in vitis Patrum,& quotquot vitam illius narrant,affirmant, habitu virili indutam,monaſterium cœnobitarum ingreſſam fuiſſe prope Alexandriã: iuxta autem computationem ipſius Baronij tomo 2.id accidit circa annum 188 imò ipſe addit monachos illos ſucceſſores Eſſenorum fuiſſe,quos conſtat multò

Caſſian. Genebrard. D.Athanaſ. D,Hieron. D,Gregor. Nazian. D,Auguſt, Ruffinus, Baron,

tò antiquiores eſſe Antonio: ipſe etiam Cardinalis Baronius tomo 3. circa annum Chriſti 328. aſſerit, Antonium inſtructum fuiſſe in diſciplina monaſtica per quendam monachum, Eſſenorum ſucceſſorem: quare ipſe Baronius præcitato loco non audens Antonium indubitanter primum Cœnobitarum inſtitutorem facere, addit (vel reſtitutorem) ſed quæ adduximus, perſpicué improbant illam diſiunctionem. Obijcit itidem Illuſtriſſimus Cardinalis Baron. quod cum apud Sanctum Hieronymum, Palladium, Euagrium Caſſianum, & alios ſæculi illius ſcriptores, frequens mentio ſit de monachis in Palæſtina degentibus, nuſquam de monachis Carmelitis meminerint, manifeſtum indicium eſſe, falsò ſibi tãtam antiquitatem arrogaſſe: certé nemo eſt tam ignarus, qui non probè agnoſcat argumentum ab auctoritate negata, ſed non negante, à Philoſopho in Topicis reprobari, atque proijci tanquam inutile ad rei dubiæ faciendam fidem, nec abs re. Nemo enim omnia ſciuit, aut dixit, aut dicere debuit, aut voluit. Vnde Illuſtriſſimus pariter, & doctiſſimus Cardinalis Bellarminus lib. 2. de Romano Pont. cap. 8. ſimili argumento in hunc modum occurren-

Idem.

Idem Bar.

Card. Bellar.

currendum cenſuit. *Reſpondeo, inquit, nihil concludi ex argumentis ab auctoritate negatiuè; non enim ſequitur: Lucas, Paulus, & Seneca non dicunt Petrum fuiſſe Romæ, igitur Petrus non fuit Romæ. Non enim iſti tres omnia dicere debuerunt, & plus creditur tribus teſtibus affirmantibus, quam mille, nihil dicentibus.*

CAPVT VII.

Ioannem Hieroſolym. Patriarcham quadrageſimum quartum verum, & quidem ordinis Carmelitici, fuiſſe Monachum auctoremque libri, qui inſcribitur, de Monachorum Inſtitutis ad Capraſium defenditur, itemque Cyrillum Alexandrinum fuiſſe Carmelitam.

Hier. Rom. Baronius.

SEptimò non ſolum Hieron. Rom. cap. 8. ſui defẽſorij, ſed & Illuſtriſ. Baron. to. 6. ad annum Chriſti 444 obijciunt Ioannem 44. Patriarchã Hieroſol. non fuiſſe Ordinis Carmelit, nec auctorem libri de inſtitu. monachorum ad Captaſium, qui habetur tomo 9. bibliothecæ Sanctorum Patrum. Verba Illuſtriſſimi Cardinalis hæc ſunt: *Faceſſat ergo einſmodi de monachiſmo Cyrilli Fabella*

Digitized by Google

bella, ſicut illa huic haud impar, quæ traditur, & Ioannes Hieroſolymorum Epiſcopus fuiſſe etiam monachus Carmelita; ſicut enim hæc leuiter effinguntur, ita & facile refelluntur, flagrans quidem cupido nobilitatis auitæ, cogit interdum homines delirare. Verum in primis illum monachū fuiſſe diſertis verbis tradit D. Hieronymus in epiſtola ad Theophilum, vbi loquens de illo, occaſione cuiuſdā, quæ inter eos erat diſceptationis, hæc ſcribit: *Monachus, proh dolor, monachis & minatur, & imperat exiliū & hic monachus Apoſtolicam cathedram habere ſe iactans.* Monachum autem fuiſſe Carmelitanum tradunt Armachanus apud Vbaldenſem de ſacramenta lib. ti. 9 c. 89. Moriga lib. 1, de orig. religionis c. 30. Platus de bono ſtatu li. 1 cap, 22, Paleonydorus lib, 2, ca 6. Molanus in ſuo Martyrol. die 13 Ianuar. nec nō & Trithemius de laudibus Carmelitarum, & communis traditio huius ſac. ord. Illius autem libri Ioannem auctorem fuiſſe, vbi religioſum Carmelitam ſe profitetur, eiuſque relig. eandem eſſe cum ea, quam Elias inſtituit, his verbis tradit D. Cyrillus Hieroſolymitanus in epiſtola perlonga ad Euſebium: *Volumen de inſtitutione primorum monachorum in lege veteri exortorum, & in noua perſeuerantium ad*

D. Hieron.
Aamach.
Morigia.
Platus,
Paleonydor.
Molanus.
Trithem.
D. Cyrillus Hieroſol.

Ca-

Capraſium monachum, eſt Ioannis 44. Hieroſolymorum Epiſcopi, *eius videlicet, qui circa annum Domini quadringenteſimum Arcadio & Honorio Imperatoribus, ſanctis* Epiphanio, *& Hieronymo ſuſpectus fuit de hæreſi Origenis.* Latiusque idem narrat epiſt. ad Abbatem Ioachim, quæ habetur in ſpeculo ordinis Carmelitici libro 8. vbi hæc D. Cyrilli verba legimus: *Fuit autem tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum quidam dictorum religioſorum Pater miræ virtutis, & perfectionis, Ioannes nomine, qui cæteros conſortes ſuos eiuſdem montis monachos, exemplo ſuo, & magiſterio ſollicitè inducebat ad perfectionem acquirendam, ſecundum propheticam diſciplinam vitæ monaſticæ per Eliam Prophetam inſtitutæ. Quam diſciplinam Ioannes eis exponebat ex diuerſis literis, tam veteris, quam nouæ legis, & ex nonnullis tractatibus editis à prædeceſſoribus ſuis: qui tandem propter eius ſanctitatem in Pontificem Hieroſolym.* Eccleſiæ *ſublimatus, Apoſtolo Iacobo in* Epiſcopatu *eiuſdem* Eccleſiæ *quadrageſimus quartus ſucceſſit. Hunc Ioannem chariſſimus eius diſcipulus, Capraſius nomine, eiuſdem montis et religionis monachus, ſuppliciter flagitauit, vt quæ de inſtitutione huius Religionis, et primis eius fundatoribus, et de perfectione ad exemplum eorum acquirenda, frequenter diſſeruerat, dignaretur ſibi, et ſuis con-*

conſortibus breuiter reddere in vnum volumen, in quo omnia per ordinem intuerentur, ne oporteret eos librorum vniuerſitatem euoluere: Ioannes ergo cernens, quod propter occupationem ſuſcepti officij, non poſſet vlterius iugem in monte Carmeli reſidentiam trahere: quod Capraſius ab eo flagitauerat, opere compleuit; ſcripſit enim eloquio, & litteris Græcis in quodam libro primariam noſtræ religionis inſtitutionem, & fundatorum eius dignitatem. Cum ergo Cyrillus vir fuerit doctrina præcellentiſſimus, atque ſecundus in Carmelo Prior, cũ quo antea diu commoratus fuerat, atque eo familiariſſimè vſus, quonam pacto latere eum potuit, verène Ioannis 44, volumen eſſet, procurãte Aymerico è Græco Latiné reddi? aut ſi ipſum res hæc latuit, quorſum vir ille ſanctiſſimus, & fidelis amicus Dei, vt eum vocat Molanus ad diem 6. Martij ſemota omni dubietate, tanquã ſerio cõfratri ſuo Euſebio Priorij Eremitarum mõtis Neroi deſcribit. Ioannem Hieroſolymitanum 44. Epiſcopum temporibus Arcadij, & Honorij Imperatorum inſtituti Carmelitarum antiquitatem, & primordia Græco idiomate conſcripſiſſe, atque eadem ſcripta nuper iuſſu Aymerici, in gratiã Eremitarum Latinorum latinitate do- Molanus.

nata? Deinde librum illum tanquam vero eius auctori tribuendum eſſe. Ioanni 44. expreſsé fatentur, Vincentius in ſuo ſpeculo hiſtoriali, Philippus Ribottus in præfatione librorum de inſtit. Carmelitarum, Thomas Vbaldenſis de religioſorum ſtatu contra Wicleph, Ioannes Paleonydorus in epiſt. ad patrem Rumoldum & lib. 2, antiquitatis Carmelitanæ ca. 6. Hieron. Platus lib. 2. de bono ſtatu relig. c. 22. Azorius inſtitutionum moralium libro 12. c. 23. Hi omnes diſertis verbis fatentur auctorem iſtius libri fuiſſe Ioannē Quadrageſimū quartum Hieroſolymorum Epiſcopum ex Carmelitis aſſumptum, qui floruit Arcadio, & Honorio Imperatoribus: quibus accedit, quod in impreſſione ſecūda Bibliothecæ Sanctorum Patrum tom 9. facto prius diligenti examine per grauiſſimos viros hiſtoriarū peritiſſimos, an illius libri author eſſet Ioannes 44. cum id veriſſimum eſſe reperirent, appoſitus eſt denuò ille ſub nomine Ioannis Hieroſolymit. 44. Patriarchæ; quare minimé crediderim Alumnos huius ſacræ religionis inanis gloriæ ambitione laborantes (vt putat Cardinalis Baron.) arrogaſſe ſibi, hunc Patriarchā aſſumptum fuiſſe ex ſuo Carmelitano ordine;

Vincentius Philipp. Ribottus, Thom. Vbalden. Ioan. Paleonyd, Hier. Plat. lib. 2. de bono ſtatu relig. c. 22. Azorius, Bibliot. SS. Patrum. Baron.

nam

nam ſi cupidine nobilitatis auitæ mentiri libuit, cur hunc Ioannem Quadrageſimum quartum Hieroſolymorum Epiſcopum Carmelitã eſſe voluerunt potius, quã Iuſtum, vel Zacheum, Thobiam, vel Beniamin, Ioannem, vel Mathiam, vel Philippum, Senecam, vel Iuſtum, Leui, vel Ephræm, Iudã, vel Marcum, Caſſianum, vel Publium, Maximum, vel Iulianum, Gainum, vel Capitonem, vel Antonium, Valentem, vel Dolychianum, Narciſſum, vel Elium, Germanium, vel Gordium, Narciſſum vel Hermonem, alijs Thermonem, Macharium vel Maximum. Nam iſti omnes Epiſcopi Hieroſolymitani fuerunt, & melior eorum pars monachi: ſi (inquam) cupidine lucri ambitionis nobilitatis auitæ, cur huic vni, ſi fingere libuit, & præſertim de erroribus Origenis grauiſſimé notato potius, quam cuipiam ex ſupra dictis nullius erroris ſuſpectis librum ad Capraſium appinxerunt?

Porrò, cum ex prædictis omnibus nõ obſcuré liqueat Ioannem 44. Patriarchã Hieroſol. veré fuiſſe monachum Carmelitam, oportet eum nunc vindicare ab hæreſi ſibi à nõnullis impoſita. Etenim idem Illuſtriſſimus Cardinalis Card. Baroni.

Digitized by Google

Baronius tom.4 ad annum Chriſti 392 vocat illum, Origenis errorum patronum, & Origeniſtarum fautorem, quod confirmat ex varijs locis D. Epiphan. & Hieron. in epiſto. ad illum ſcriptis. Verum ego, tam apud ſanctos Patres, etiam Hieron. & Epiphan. quam apud grauiſſimos auctores reperio, virum fuiſſe, nõ ſolum ab omni hæreſi alienum, ſed hæreticorum acerrimum expugnatorem, ac inſigni ſãctitate conſpicuum, & quidem in primis Anaſtaſius Papa in epiſtola ad ipſum Ioannem de Ruffino ei reſcribens, ac vt Origeniſtam eum damnans; ipſum Ioannem, vt ſanctiſſimum his verbis commendat: *Vt amori tuo gratias ago, ita ſplendorem tuæ ſanctitatis, & eas, quas in Domino habes virtutes, ſubinde quodammodo, paruitatis noſtræ fauorabilis ſermo proſequitur. Tam eminenter, vir omnium præſtantiſſime, laudum tuarum fulges nitore conſpicuus: vt par eſſe meritis ſermo non poſſit. Porro autem tanto titulorum tuorum rapior incitamento, vt etiam, quod impetrare nequeo, audere non deſinam. Iam hoc de laudibus eſt tuis, quod me tantum de cœleſtis animi iſtius ſerenitate laudaſti: tui enim Epiſcopatus ordo perſpicuus, per diuerſum orbem, velut radians etiam ad nos ſplendoris ſui detulit claritatem.* Hæc Anaſtaſius

D. Epiph.

D. Hieron.

Anaſt. Papa.

ſius Papa, qui certé non ita ſerio Ioannē laudaret, ſi aliqua Origenis labe inureretur: Diuus Cyrillus in Epiſtola ad Abbatem Ioachim, & epiſtola ad Euſebium Eremitam Montis Nerei, ita de eius ſanctitate teſtatur: *Fuit autem tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum in Monte Carmelo Pater dictorum religioſorum quidam vir miræ virtutis, & perfectionis Ioannes nomine, qui cæteros conſortes ſuos eiuſdem Montis, exemplo ſuo, & magiſterio ſollicitè inducebat ad perfectionem acquirendam, ſecundum propheticam diſciplinam vitæ monaſticæ per Eliam Prophetam inſtitutæ*. Sanctus Theodoretus libro 5. ca. 25. & 37 in hunc modum de Ioanne loquitur: *Hieroſolymorum Eccleſiæ præſidebat Ioannes, vir mirabilis, ſucceſſor Cyrilli.* Trithemius deinde præcitato loco *ſanctiſſimum* appellat; vnde doctiſſimus Molanus inter Diuos, quos in ſuo Martyrolog, refert, adſcribit Ioannem in hæc verba: *Item ſancti Ioannis Epiſcopi Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Ordinis Carmeli Profeſſoris*, ſed & ante illos eius ſanctitatem commendauit Nicephorus Calliſtus lib. 14. cap. 30. dum ait: *Hieroſolymis Cyrillo, diuinus Ioan. ſucceſſerat* & lib. 16. ca. 34 hęc verba ſcribit: *Patriarcha Ioannes vna cum ſanctis illis viris, poſtquam non breuiſſimo tempore ſuperuixit, Petrum*

D. Cyrill.

S. Theodor.

Trithem.

Molan.

Nicephor. Calliſtus.

trum Eccleſiæ ſuæ, & pietatis ſimul ſucceſſorem reliquit. Ibidem etiam tradit hæreticorum oppugnatorem acerrimum fuiſſe, in cuius teſtimonium refert illum religioſo quodam ſtratagemate illuſiſſe Seuerum Imperatorem, vt cum ille expectaret, eius errores approbandos à Ioanne, ille publicé eos damnauit, verba Nicephori ſunt hæc: *Ioannes ſuggeſtum conſcendit ex vtraque parte, Sabbæ, & Theodoſij propugnatorum fidei manibus vtriſque ſuffultus, atque vbi paululum continuit, & multitudinem etiam muſſitaſſe audiuit, minus ſanam fidem, anathemate condemnari debere, fiducia plenus, huiuſmodi protulit verbum; Si quis Eutycheti, & Neſtorio, & Seuero, & Sotherico Cæſareæ Cappadocum* Epiſcopo *aſſentitur, anathema ſit.*

Idem Niceph*or*.

Atque hinc eſt, quod doctiſſimus Poſſeuinus ex Ordine Ieſuitarum tomo ſecundo, fol. 205. ab omni hæreſi alienum imò ſãctitate clarum illum prędicat in hæc verba: *Ioannes Hieroſolymitanus Epiſcopus, quem Gennadius in Catalogo (inquit) ſcripſiſſe aduerſus obtrectatores ſtudij ſui librum, in quo oſtendit, Origenis ſe ingenium non fidem ſequutum, reprobatur à Baronio annalium tom. ſexto, ſub anno Domini 444. Leonis autem quinto ſui* Pontificatus, *monſtrante eum haud fuiſſe Carmelitam, id quod*

Poſſeuin.

Petrus

Digitized by Google

Petrus Luccius aſſeruit, faciens eum Patriarcham Hieroſolymitanum ab Adriano Pontifice Maximo huius nominis primo è monaſterio Montis Carmeli eum ad dignitatem ob vitæ ſanctitatem, atq; doctrinam euectum, & claruiſſe anno ſeptuageſimo ſupra ſeptingenteſimo, ſcripſiſſe vero ad fratres quoſdam hortatorias epiſtolas, atqui & vocaſſe Petrum Luccium cõijcitur, cum de Ioanne illo, de quo Gennadius ſcribit, aliunde conſtat eum dixiſſe anno quadringenteſimo, & quod excurrit, ac ſcripſiſſe quidem hortatorias epiſtolas, ſed & librum aduerſus obtrectatores nominis ſui, quo in opere purgare ſe voluit Hieronymo, atque Epiphanio *de crimine Origenis quin & adCapraſium compoſuit librum de inſtitutione primorum Monachorum, quem Aymericus Antiochenus* Patriarcha *e Græco Latinum reddidit, quique Venetijs idem in lucem prodijt.* Hæc Poſſeuinus. Cauſa autem, ob quam D. Hieronymus & Epiphanius aduerſus Ioannẽ ſcripſerunt, monentes, ne Origenis erroribus adhæreret, ea certe fuit quod crebro ipſe Origenis ingenium ſummopere laudare ſolitus erat; vnde multi & eius doctrinam ſe approbare coniectabant, & hinc patres illi anſam ſumpſerunt ad ipſum corripiendum, quod tandem non ignorans D. Epiphanius in epiſt. ad ipſum Ioannẽ, inquit; D. Hieron.

D. Epiphan. *Video quod propter hanc cauſam omnis veſtra indignatio concitata ſit, quod dixerim vobis Arrij Patrem Origenem, ſcilicet aliarum hæreſeum radicem, & parentem laudare non debetis.* Ecce habitus eſt Ioannes Origeniſta, non quia eius errorum ſectator, ſed ingenij laudator eſſet, vt & ipſe Ioãnes fatetur in libro, quem ſcripſit aduerſus ſui nominis obtrectatores. Vnde Diuus Hieronymus, qui aduerſus Ioannẽ præ ardore ſui zeli ſcripſerat, putans, illum erroribus Origenis adhærere, poſtea veritate cognita id retractauit, & quam antea, tanquam Origeniſtam abiecerat, poſtea vt orthodoxæ fidei verum cultorem amplecti non dubitauit. Etenim in epiſtola ad Theophilum carpit illum, quod Ioannem reprehẽdiſſet: verba eius ſunt hæc: *Liberè reuerentia veſtra loquor, dolebamus, te nimium eſſe patientem, & ignorantes Magiſtri gubernacula, geſtiebamus in interitum perditorum; ſed vt video, exaltaſti manum diu, & ſuſpendiſti plagam, vt ferires fortius ſuper ſuſceptione cuiuſdam, non debes contra vrbis huius dolere Pontificem; quia nihil tuis litteris præcepiſti, & temerarium fuit de eo, quod neſciebas ferre ſententiam, tamẽ reor, illum nec audere, nec velle, te aliquando lædere.* Hæc Diuus Hieronymus. Quibus recitatis, ſubdit Illuſtriſſimus

D. Hieron.

mus Cardinalis Baronius tom. 5. ad annum 399. hæc verba: *Hieronymus excuſat Ioannem Hieroſolymitanum Epiſcopum de communicatione ante cum Origeniſtis inita, deque eius animi conſilio inhærendi ipſi Theophilo.* Addo, quod & Diuus Auguſtinus diſertis verbis eius ſanctitatem atteſtatur. nam libro ſecundo, ca. 51. dixit: *Cathedra quid fecit Romanæ Eccleſiæ, in qua Petrus ſedit, & in qua hodie Anaſtaſius ſedet, vel Eccleſiæ Hieroſolymitanæ, in qua Iacobus ſedit, & in qua hodie Ioannes ſedet, quibus nos in Catholica fide vnite connectimur, & à quibus vos nefario furore ſeparatis.* imò & Baronius præcitato loco, ait: *D. Auguſtinus Ioannis mores, ſanctitatemque ſuo tempore mirifice coluit.* In centuria etiam 14. Catalogi ſcriptorum Britanniæ hæc memoranda lego: *Palladius Græcus primus Scotorum Apoſtolus, Ioannis quadrageſimi quarti Hieroſolymorũ Epiſcopi diſcipulus olim fuit, vt author eſt Nicolaus Harlemius, dum adhuc Eremi cultor, ſolitariæ Syriæ loca, potiſſimè Carmelum incoleret. Eius, inquam, Ioannis, qui ad Origenis allegoricum dogma Hieronymi, atque Epiphanij in ſe concitauit ſcripta, quibus tamen ipſe ſui ſtudij rationem reddens, reſpondit, ſe non Origenis fidem, ſed ingenium eſſe imitatum, ediditq; librum contra ſui ſtudij obtrectatores, & inſtitutione primorum Mo-*

Baronius.
D. Auguſt.
Idem.
Centuria.
Nicol. Harl.

nachorum librum allegorijs plenum, quem è Græco tranſlatum vidi. Sed quid in his nimium moror? cum adhibita diſtinctione duplicis Ioannis à grauiſſimis Doctoribus acceptata innocentia Ioannis Hieroſolymitani facilè innoteſcat? duo fuerunt antiquis temporibus Eccleſiæ Hieroſolymitanę Epiſcopi, Ioãnis nomine inſigniti, ambo Carmelitæ diſciplinæ profeſſores, quidam illorum vir fuit ſanctiſſimus, qui librum ſcripſit ad Capraſium, alter hæreſeos author controuertitur, ille iunior, hic antiquior. Hãc, quam trado diſtinctionem, diſertè prodiderunt collectores epitomes, quæ dicitur Conradi Geſneri, quam ſi impugnatores aduertiſſẽt, minimè forſan aſſeruiſſent, Ioannem quadrageſimum quartum Epiſcopum monaſticæ diſciplinæ patrem, plenum ſanctitate, inſignem miraculis, hæreticum fuiſſe Origeniſtam, ſed potius falsò habitum, vt talem. Eruantur hæ tenebræ, & oriatur lux, vt cognoſcantur, qui Domini ſunt. Nec latuit hæc diſtinctio doctiſſimum illum, & de Eccleſia Catholica optimè meritum Ioannẽ Molanum, qui in ſuis ad Martyrologium Vſuardi additionibus, eo die, quo natalis Ioannis adnotatur, videlicet pridie Idus Ianuarij,

Molanus.

rij,

rij, ipſum Ioannẽ iuniorem inſcripſit, adiungens, eum Ordinis Carmeli profeſſorem fuiſſe. Porrò, vt obiectioni Illuſtriſſimi Baronii ex integro ſatisfaciam, reſtat oſtendere verum, quod falſum ipſe putat, ſcilicet D. Cyrillum Alexandrinum Carmelitã fuiſſe: ſane hoc clariſſimè patet ex his, quæ ipſe ſcribit in epiſtola ad Euſebium, vbi frequẽter diſertis verbis ſe profitetur Carmeliticę religionis alumnũ; vnde vel ex vno hoc capite oportet, noſtræ ſententiæ aſſentiri, vel certé negare, illum librum eſſe D. Cyrilli: quod tamen apud omnes in cõfeſſo eſt, illum eſſe eius authorem: deinde Trithemius de ſcriptoribus Eccleſiaſticis ait: *Cyrillus Epiſcopus Alexandrinus natione Græcus montis Carmeli, quondam decus, & cultor inſignis*: Deinde in officio etiam à multis Pontificibus approbato, quo vtitur ſacer Ordo Carmelitarum in die ſãcti Cyrilli expreſsé idipſum continetur. Iacobus etiam Philippus Bergomenſis li. 13. Chronici ſui dixit: *Habuit præterea hæc ſancta Religio Cyrillum Græcum, virum doctiſſimum, atque ſapientiſſimum, qui præter multos libros à ſe editos, etiam Prophetiæ ſpiritu claruit* & li. 12. *Cyrillus natione Græcus eiuſdem Ordinis montis Carmeli Generalis Prior, & ipſe hac tempeſtate*

Baronius. Trithem. Iacob. Philip. Bergom.

Digitized by Google

ſtate anno Domini 1199. & doctrina, ac prophetico ſpiritu illuſtratus, inſignis multum fuit, qui cum eſſet admodùm doctus, ſcripſit quædam ingenij ſui opuſcula ad Abbatem Ioachim, de oraculo angelico librum, qui incipit, tempore annorum Chriſti: item de proceſſu ſui Ordinis librum, & epiſtolas plures ad diuerſos. Accedit his inſignis Poeta Mantuanus, qui de Cyrillo agens, hæc carmina cecinit:

Mantuan.

Producente diem Phœbo, gelidamque fugantē
Ex agris hyemem, fert annua feſta Cyrillus
Vrbis Alexandri paſtor defluxit ab alto
Vertice Carmeli, ſanctæ primordia vitæ
Heliæ de fonte tulit, creſcentibus annis,
Religio creuit, rerum prudentia creuit.
Et quia diuina legis ſapientia & ore
Suauiloquo viſus cunctos præcellere Patres
Ad decoris tanti ſacros peruenit honores.

Gulielm.

Teſtantur tandē idem Gulielmus Eyſengrinius centur. 1. Eccleſiaſt. hiſt. 3. p. diſt. 1. tit. de Monach. Carm. Paleonyd. lib. 2. cap. 7. Baſilius Sanctor. in prologo diſcurſuum, immemorialis etiam traditio totius Ordinis Carmelitani, qui illum tanquam ſanctum ſuæ diſciplinæ profeſſorem, & ex Apoſtolica approbatione natalē illius celebrat, ſatis ſuperque probat, non eſſe hunc tantum virum illi adimendum.

Paleonyd.
Baſilius.

Digitized by Google

CAPVT VIII.

Quod ſub Alexandro PP. primo (vt illuſtriſſimus Card. Baronius videtur aſſerere) ordo Carmelitarum non ſumpſerit exordium, neque ab Aymerico Patriarcha Antiocheno, vt quidam cenſent: Seruaſſeque iam ante hæc tempora hunc ordinem tria Religionis vota eſſentialia.

OCtauo contra antiquitatē Carmelitanæ religionis obijcit Illuſtriſſimus Cardinalis Baronius to. 12. ad annum Domi. 1181, ab Alexandro Pontifice exordium habuiſſe verba eius ſunt hæc: *Antequā ab Alexandro ad eius ſucceſſorem conuertamus orationē, conſtantior illa videtur aſſertio, quod Ordo religioſorum Carmelitarum, qui in Paleſtina, in ipſo Carmelo monte fixere ſedes, ſub eodem Alexandro Romano Pontifice ſumpſit originem: quoto anno autem eius Pontificatus, habetur incertum.* deinde addit, primordia huius religionis deberi Aymerico Patriarchæ Antiocheno. Ad hanc obiectionem euertendam eruditus author Petrus Vuaſtellus in ſuo libro Apologetico pro Ioannis Hieroſolymitani Mona- Baronius.

Monachiſmo in Carmelo, poſtquam recitauerat relata verba Baronij, hæc ſubiungit: *Sed hoc eſt derelinquere fontes, & quærere ſibi ciſternas, quæ non continent aquã: ad limpidum magis fontem accurre, ſiquidem puram aquam deſideras. Etenim maior pars eorum, quorum tibi conſtantior apparet aſſertio, ſunt aut hæretici, aut qui malè de monaſtica antiquitate ſentiunt; in his eſt indoctus Franciſcus Modius libro de veſtitu, & origine ſtatus* Eccleſiaſtici, *qui venena ſua exſuxit ex Virgilio* Polydoro *à Simone* Erinæo, *quantum fas eſt ſuſpicari, hæreticorum commentis conſperſo: denique vt ſimilibus enumerandis ſuperſedeam, ea eſt ſententia Michaelis Bunchingeri in hiſtoria* Eccleſiaſt. *ad annum* 1071 *ſed qui & ipſe putat ante Paulum Monaſticen nullam fuiſſe, nec memini me alibi aut legiſſe, aut audiuiſſe quempiam, qui eſſet in Cardinalis Baronij ſententia, & non ſimul antiquitati monaſticæ derogaret, ac proinde nihili putato habendam eſſe eorum ſententiam. Cæterum hic tantum animus eſt eam refutare ex teſtimonio ſancti viri Cyrilli, cuius de ea re certa eſt ſciẽtia adſeuerantis illo ipſo tempore, cui aduerſarij appingunt Ordinis primam inſtitutionem, iuſſu ipſius Aymerici, antiquum Ioannis noſtri de Carmelitana antiquitate volumen è Græco latinitate fuiſſe donatum. Adferre quidem liceret plura antiquorum Carmelitarũ Patrum noſtro-*

Petr. Vuaſt.

Franc. Mod.

noſtrorum teſtimonia, ac falſo leuiter nimis à contumelioſis dicerentur efficta, quanquam nemo ipſis Carmelitis rem hanc domeſticam certius, fideliusq́ue queat teſtari: ergo ex his prætermiſſis multis, adducam, quem dixit ſanctiſſimum, antiquiſſimum Patrem Diuum Cyrillum Presbyterum Conſtantinopolitanum, tertium ab Aymerici reformatione Priorem Generalem, quem erroris, & mendacij arguere, valde temerarium, ac impium fuerit. Teſtimonium autem, quod adducit, Cyrilli, habetur in epiſtola illius ad Euſebium Eremitam, qua Ordinis Carmelitici, à Ioanne Hieroſolymitano vſque ad ſua tempora, continuationem fideliſſimé enarrat: ibi pòſt longum huius rei ſermonem, & poſtquam retulerat librum à Ioanne Hieroſolymitano compoſitum de inſtitutione Monachorum Carmelitarum, hæc verba ſubdit de Aymerico, quem ibi nominat: *Intelligens autem quoſdam eorum, qui in Occidentem ſuperuenerant ſpretis ſeniorum monitis, non recte ambulare ad veritatem religioſæ vitæ Eremiticæ in prædicto Ioannis libro deſcriptæ, & perpendens, hoc ideo maximè contingere, quia Græcas litteras ignorantes, neſciebant codicem illum legere, fecit librum illum de Græco in Latinum transferri.* Cæterum, vt quod in hac huius authoris impugnatione cenſeo, lu-

culenter

culenter indicem, immeritò carpit Illuſtriſſimum Cardinalem Baronium, tum quia ille antiquitatis monaſticæ nunquam oppugnatorem, ſed defenſorem ſe exhibuit, nec lato vngue, in hac parte a communi Theologorum ſententia de vetuſtate monachatus diſcedens, tũ nam loco illo citato tom. 12. ad annum 1181. minimè tradit Aymericum Patriarcham Antiochenum fuiſſe primum inſtitutorem Ordinis Carmelitici, ſed promotorem, & propagatorem, verba eius ſunt hæc: *Horum autem promotor, propagator, & cuſtos fuit ille, qui fungebatur in Oriente legatione Apoſtolicæ ſedis Aymericus Patriarcha Antiochenus.* tum etiam quia ſi Diuo Cyrillo præcitata epiſtola ad Euſebium fides adhibenda eſt, vt re vera adhiberi debet, ipſe teſtatur Aymericum primitus ſtatuiſſe & ordinaſſe, vt Monachi omnes, qui tunc erant Ordinis Carmelitici, obedientiæ votum emitterent in manus Prioris, cum tamẽ ante illum, licet ſubderẽtur ſuis Prælatis, non tamen ex voto, verba Diui Cyrilli de Aymerico loquentis, hæc ſunt: *Statuit enim quod ex ipſis vnus, qui diceretur Prior deinceps eis ita præeſſet, vt quilibet aliorum obedientiam ei deuoueret, ſub cura cuius & regimine omnes viuerent, quibus antea li-*

D. Cyrill.

cet

cet ſemper vnus ex eis praeſſet, quem Abba lingua Syra, & Patrem Latina appellabant, ſub regimine cuius manebant, & cui etiam tanquam Patri ſecundum inſtitutionem obediebant, non tamen ſe alicui voto ſpeciali prius obligauerant, donec prædictus Patriarcha Aymericus omnes primò ad hoc adſtrinxit. hæc Diuus Cyrillus. Ex quibus verbis clarè conſtat ipſum fateri Aymericum primordia dediſſe voto obedientiæ emittendo, eſt autem certum nullam veram eſſe poſſe religionem abſque voto obedientiæ; ex quo videtur vera reddi aſſertio Baronij, ſcilicet Aymerici tempore primordia data religioni Carmeliticæ, cum ab eo introducta tunc fuerit emiſſio voti obedientiæ, ſine quo eſſentialis ratio religionis conſiſtere nō poteſt, fateor tamen ex hoc Diui Cyrilli teſtimonio non colligi, ante Aymericum non fuiſſe ſolitum vōtum obedientiæ emitti à Monachis Carmelitis, ſolum enim illi, quos *improbos* vocat Aymericus in prædicto teſtimonio D. Cyrilli, vt liberius viuerent, renuebāt votum obedientiæ emittere; reliqui tamen veré illud emittebant, Aymericus autē conſtrinxit omnes quotquot erāt Monachos, illud votum emittere, cum tamen antea permiſſi fuiſſent nonnulli Aymeric.

illud non emittere: idque ſolum indicant verba Diui Cyrilli, ſi ſincere perpendantur, nec mihi vlla ratione perſuadere poſſum, antiquos illos Monachos ab Elia inſtitutos, tria vota ſubſtantialia religionis non emiſiſſe, nam præterquam in lege veteri receptum, vſuque firmatum fuit vouere Deo, vt tradit Vbaldenſis in doctrinali lib. 3. art. 2. ca. 21. & conſtat clare ex Geneſ. 29. Pſal. 131. Leuit. 27. Deuter. 12. & 23. Certè religionis vota in veteri lege obſeruata fuiſſe teſtantur Origenes in ca. 20. Leu. homil. 11. Iſidorus lib. 2. de offic. cap. 4. Et copioſius Caniſius de corrupt. verbi Diuini cap. 21. hi enim omnes affirmãt Nazareos religionis voto fuiſſe adſtrictos: deinde quod attinet ad caſtitatis votum, Iſaias in veteri lege id propoſuit capit. 56. in hæc verba: *Non dicat Eunuchus, ego lignum aridum, quia hec dicit Dominus Eunuchis, qui cuſtodierint Sabbatha mea, et elegerint, quæ ego volui, et tenuerint fœdus meum, dabo eis in domo mea, et in muris eius locum, et nomen melius à filijs, et filiabus.* quæ verba de virginitate voluntaria intelligenda eſſe tradunt D. Hieronymus, & Cyrillus in commentario illius loci, Diuus Auguſtinus de virgin. cap. 24. & Baſilius etiam libr. de virginita-

Vbaldenſ. Geneſ 29 Pſal 131 Leuit. 27 Deut. 12. 23. Origenes Iſidorus Caniſius

Iſa, c. 56

D. Hieron. D. Cyrill. D. Aug. D. Baſil.

nitate, ſane ex hoc loco non obſcure colligitur conſilium dari circa votum caſtitatis, ad eum certé modum, quo Chriſtus Dominus ſimilibus verbis, illud dedit Matth. 19. dicens: *Sunt Eunuchi, qui ſe ipſos caſtrauerunt propter Regnum Cœlorum:* Ecce ipſa Eunuchorum appellatio perſpicué indicat continentiæ votum, vt ſapienter obſeruarunt, Diuus Hieronymus Matth, 9. Diuus Auguſtinus libro de ſancta virginitate cap. 30. nec quidquam refert, ſi quis obijciat veriſimile non eſſe in veteri lege datum fuiſſe conſilium de voto caſtitatis, cum potius lex illa, maledictionis ſpeculum intorqueat in eos, qui ſemen poſt ſe nō relinquunt, vt conſtat ex Deuteron. capit. 25. Nam locus ille iuxta ſententiam Diui Ioannis Damaſceni non loquitur de ſemine carnali, ſed de ſpirituali. Etenim libr. 4. fidei orthodoxæ capit. 25. vbi virginitatem miris laudibus efferens, poſtquam eam multis veteris legis Patrum exemplis obſeruatam fuiſſe docuit, vt oſtenderet in illa lege, non ſolum virginitatem ſeruari, ſed etiam votum continentiæ emitti, & laudari, ſubiungit: *Nonne lex, magnum votum, caſtitatem appellauit?* & vt obiectioni, quæ ſe ſe offerre poterat ex verbis illis Deu-

Matth, 19

D. Hieron.
D. Auguſt.

Deut, 25
D. Ioan.
Damaſc.

Deut. 25 teronom. 25. *Maledictus homo, qui non relinquit ſemen poſt ſe*, reſpondeat, ſtatim adiecit: *Oportet igitur ſpiritualius accipere legis præceptum. Nam eſt ſemen ſpirituale per charitatem, & timorem Dei in mentis vtero parturienti ſpiritum ſalutis, ſic autem accipiendum eſt hoc. Beatus eſt, qui habet ſemen in Syon, & familiares in Hieruſalem.* hæc Damaſcenus. Quibus manifeſtè cõfirmat, in lege veteri fuiſſe caſtitatis votum, nec reprobatam fuiſſe continentiam, & quamuis Damaſcenus non exprimat locum, in quo lex magnum votum caſtitatem appellet, tamen præter illum Iſaiæ cap. 56. ſupra adductum, (Iſa. cap. 56) eſt etiam alius celebris Sapien. 3. id nõ (Sapien. 3) obſcurè indicans, vbi hæc verba legimus: *Felix ſpado, qui non operatus eſt per manus ſuas iniquitatem, nec cogitauit contra Deum nequiſſima: dabitur enim illi fidei donum electum, & ſors in templo Dei acceptiſſima*, qui locus eundem ſenſum cum illo priori Iſaiæ habet; hæc autem tempore legis antiquæ dicta ſunt, ex quibus non obſcurè cõſtat, in illa votum continentiæ fuiſſe.

Ad hæc apud Monachos veteris legis receptum fuiſſe votum paupertatis apertè colligitur ex Ioſepho l. 2. de bel- (Ioſephus.) lo Iudaico cap. 7. vbi de Eſſenis loquens affir-

affirmat: Solitos eſſe poſt trāſactum certum tempus vota quædam, ſiue iuramenta emittere, per quæ ad perfectionem anhelabant: verba Ioſephi ſunt hęc: *Prius verò, quam incipiat communem habere vitam, magnis execrationibus adiurat, ſe primum colere Deum, deinde quoque erga homines ſeruare iuſtitiam*, & deinde quibuſdam interpoſitis ſubdit: *Illis quidem ſacramentis, ac ritibus obligatus nec carpere ab alijs oblatum cibum poteſt*, ac tandem Eliam, eiuſque ſucceſſores, tam paupertatis votum, quam reliqua ſubſtantialia religionis emiſiſſe, vel illa vna ratio neruosé ſatis ſuadet, quod ſi Elias, eiuſque ſucceſſores Monachorum inſtitutum amplectentes, Deo ſe conſacrarūt, caſtitatem, paupertàtem, & obedientiā colentes, certé cum prædicti Patres, nō ignari eſſent fore Deo gratiſſimū, longeque magis meritorium propoſitum ſuum voto firmare; (hoc enim vt ſupra præmiſimus in veteri lege notum, cōpertumque fuit) & præterea cum aperté ſcirent plurimum valere hanc votorum emiſſionem ad voluntatem noſtrā quæ lubrica, ac in malum propenſa eſt, in bono firmandam, & in officio continendam: non eſt dubium quin hoc votorum adminiculo ad prædictos fines

Digitized by Google

iuuarentur. Accedit ad hæc illius ſocietatis viros, ſ. lectos ex grege Iudaico, ſapientia, & acumine ingenij, cæteram plebem longè ſuperaſſe, quibus ignorantia tantæ rei contingere non poterat, & multò minus Eliæ, & Eliſæo vitæ monaſticæ Ducibus, qui ex frequenti cum Deo colloquio, & lectione Scripturarum diuitias, & vberrimos theſauros qui in votis monaſticis latebant, facilè cognoſcere potuerunt: quare exiſtimo Scripturæ, & rationi valdè conſentaneum eſſe, viros illos diuino lumine ductos, inſtitutum monaſticum tribus votis firmaſſe, maximè cum Elias ſpeciali Dei reuelatione, monaſticæ profeſſioni initum dederit, vt teſtantur S. Iſidorus libr. 2. de diuinis officijs ca. 15. Sozomenus libr. 1. Eccleſiaſt. hiſt. ca. 12. & Nicephorus lib. 8. capit. 39. Tandem Aymericum nō dediſſe primordia huic ſacro ordini illud apertè confirmat, quod ante Aymericum Patriarcham Leo IV. Adrianus II, Stephanus V. Sergius III. Ioannes X. Ioannes XI. Sergius V. Clemens III. & Alexander II. varia priuilegia conceſſerant Monachis mōtis Carmeli. Etenim cum propter hoſtium incurſus varia eorū monaſteria fuiſſant euerſa, ſacri Pontifices conceſſerunt

S. Iſidorus. Sozomen. Niceph.

Leo IV. Adrian. VI. Stephan. V. Sergius III. Ioan. X. Ioan. XI. Serg. V. Clem. III. & Alex. II.

ſerunt varias indulgentias Chriſti fidelibus, qui ad eorum reſtaurationem, & Monachorum victum, alicuius eleemoſynæ ſubſidium impenderent, ne autẽ quiſpiam, hoc in dubium verrat, locupletiſſimus teſtis omni exceptione maior Gregorius eſt XIII. qui in Bulla, Carmelitano Ordini conceſſa, cuius initium eſt, *vt laudes ſanctiſſimæ*, compendiumque priuilegiorum plura horum Pontificum priuilegia refert, eorumque meminit Hieronymus Romanus in Republic. 1. part. libr. 6. cap. 10. Greg. XII Hier. Rom.

CAPVT IX.

Eſſenos inſtituto & diſciplina vitæ Succeſſores fuiſſe Eliæ & Eliſæi, indeq; probabiliter, quaſi Eliſanos, nuncupatos: atque ab his poſtea per Ægyptum Monaſticæ vitæ Regulam veriſimilius propagatam, ac traditam.

NOno cum ſacer Ordo Carmelitarũ, certiſſimé credat ex maiorum ſuorũ traditione, & grauiſſimorum doctorum ſententia, Eſſenos ſucceſſores fuiſſe Eliæ, & Eliſæi, atque adeó ex illis miram illius antiquitatem commendari: oportet ſatis face-

iuuarentur. Accedit ad hæc illius societatis viros, ſelectos ex grege Iudaico, ſapientia, & acumine ingenij, cæteram plebem longè ſuperaſſe, quibus ignorantia tantæ rei contingere non poterat, & multò minus Eliæ, & Eliſæo vitæ monaſticæ Ducibus, qui ex frequenti cum Deo colloquio, & lectione Scripturarum diuitias, & vberrimos theſauros qui in votis monaſticis latebant, facilè cognoſcere potuerunt: quare exiſtimo Scripturæ, & rationi valdè conſentaneum eſſe, viros illos diuino lumine ductos, inſtitutum monaſticum tribus votis firmaſſe, maximè cum Elias ſpeciali Dei reuelatione, monaſticæ profeſſioni initum dederit, vt teſtantur S. Iſidorus libr. 2. de diuinis officijs ca. 15. Sozomenus libr. 1. Eccleſiaſt. hiſt. ca. 12. & Nicephorus lib. 8. capit. 39. Tandem Aymericum nō dediſſe primordia huic ſacro ordini illud apertè confirmat, quod ante Aymericum Patriarcham Leo IV. Adrianus II, Stephanus V. Sergius III. Ioannes X. Ioannes XI. Sergius V. Clemens III. & Alexander II. varia priuilegia conceſſerant Monachis mōtis Carmeli. Etenim cum propter hoſtium incurſus varia eorū monaſteria fuiſſant euerſa, ſacri Pontifices conceſſerunt

S. Iſidorus. Sozomen. Niceph.

Leo IV. Adrian. VI. Stephan. V. Sergius III. Ioan. X. Ioan. XI. Serg. V. Clem. III. & Alex. II.

Digitized by Google

ſerunt varias indulgentias Chriſti fidelibus, qui ad eorum reſtaurationem, & Monachorum victum, alicuius eleemoſynæ ſubſidium impenderent, ne autē quiſpiam, hoc in dubium verrat, locupletiſſimus teſtis omni exceptione maior Gregorius eſt XIII. qui in Bulla, Carmelitano Ordini conceſſa, cuius initium eſt, *vt laudes ſanctiſſimæ*, compendiumque priuilegiorum plura horum Pontificum priuilegia refert, eorumque meminit Hieronymus Romanus in Republic. 1. part. libr. 6. cap. 10. Greg. XII Hier. Rom.

CAPVT IX.

Eſſenos inſtituto & diſciplina vitæ Succeſſores fuiſſe Eliæ & Eliſæi, indeq; probabiliter, quaſi Eliſanos, nuncupatos: atque ab his poſtea per Ægyptum Monaſticæ vitæ Regulam veriſimilius propagatam, ac traditam.

NOno cum ſacer Ordo Carmelitarū, certiſſimé credat ex maiorum ſuorū traditione, & grauiſſimorum doctorum ſententia, Eſſenos ſucceſſores fuiſſe Eliæ, & Eliſæi, atque adeó ex illis miram illius antiquitatem commendari: oportet ſatis face-

Digitized by Google

re alteri Illuſtriſſimi Cardinalis Baronij obiectioni. Etenim Eſſenorum familiã ſi Plinio lib. 5. naturalis hiſtoriæ ca. 17. & Solino capi. 36. credendum eſt, plané compertum erit antiquiſſimam eſſe: id enim Plinius præfato loco de Eſſenis tractans, his verbis ſcriptum reliquit: *Per ſeculorum millia, incredibile dictu, gens æterna eſt, in qua nemo naſcitur*. Solinus quoque, fidelis Plinij imitator, feré eiſdem verbis Eſſenorum antiquitatem commendans dicit: *Itaque per immenſum ſpatium ſæculorum, incredibile dictu, æterna gens eſt ceſſantibus puerperis.* hæc Solinus: nihilo ſecius tamen doctiſſimus Baronius to. 1. annal. anno Chriſti 64. ca. 6. 7. & 8. Plinio, & Solino dicentibus, Eſſenorum ſectã per multa ſeculorum millia extitiſſe, minimé credendum exiſtimat, ea ratione ductus, quia qui res Iudaicas ſunt proſequuti, tam antiquam origenem Eſſenis non tribuunt: quare ipſe vel poſt Chriſtum, vel paulò antea, tempore Herodis maioris, viros hos claruiſſe autumat: nulla enim, vt ipſe ait, antiquior apud Ioſephum, de eis habetur memoria: ego tamen contrarium reperio, ipſeque apud Ioſephum, eadem feré verba, quæ apud Plinium, & Solinum potuit facilé inuenire: Is enim li.

Plinius. Solinus. Baronius. Ioſephus.

18. an-

18.antiquitatum Iudaicarum cap. 2.de ſectis Iudæorum agens, ſic loquitur: *Iudai patriæ ſapientiæ ſtudioſi, iam inde à multis reto ſæculis in tres ſectas erant diuiſi, Eſſenorum, Saducæorum &c.* Idemq; author lib.13.capit.9.docet, tempore Ionathæ Pontificis, & Antiochi Regis, has etiam ſectas floruiſſe: quod & tradit Genebrardus libr.2. anno Mundi 3944. hoc eſt 143.anno ante Chriſti aduentum, imò neque ibi apud Ioſephum eorum initia expreſsé recenſentur, ſed potius in confuſo adnotantur, *multis retro ſæculis* incepiſſe, quæ verba tempora longiſſima denotant: quare id certum videtur, eos à ſanctiſſimis Prophetis Elia, & Eliſæo originem ducere, idque inprimis probo ex Genebrardo viro grauiſſimo li.1 Chronolog. anno Mundi 3272, *Eliſæus,* (ait) *conſtruxit cellas Prophetis in Hiericuntis ſolitudine, manauit inſtitutum, & loci religio ad poſteros, fuitque deſertum hoc vſque Engaddi ab Eſſenis habitatum, hominibus continentiæ incredibilis.* Eodemq; loco habitaſſe Eſſenos, nempé in deſertis Hierico, Plinius, & Solinus, vt ſupra, ſenſerunt, & quamuis Genebrardus expreſsé nō affirmet, Eſſenos ab Eliſæo Propheta immediatè in monaſtica diſciplina fuiſſe inſtitutos, claré tamen docet, ab

Idem.

Genebrard.

Idem.

Idem.

Digitized by Google

ipſo, ſiue à prophetica ſua familia ortos fuiſſe: idque colligitur apertè ex Nicephoro libr. 2. Eccleſiaſticæ hiſtoriæ. capit. 15, qui de Eſſenis diſſerens: *Eos, ait, vitam propheticam flagranti, atque feruenti fide meditari, atque æmulari.* Quæ eſt igitur hæc prophetica vita, niſi ea, quã Elias, & Eliſæus, filijque prophetarum coluere? in huius vero rei confirmationem argumẽto vtar in hac materia validiſſimo. Nam Eſſeni de quibus Philo, & Ioſephus, vt infra dicemus, plura admiratione digna ſcripſerunt: fuerunt à Diuo Marco in Ægypto legibus, & inſtitutionibus Euangelicis imbuti, alijsque Canonibus, & obſeruantijs monaſticis inſtructi, vt poſt Nicephorum, & Euſebium libr. 2. capit, 15. & 16. & Hieronymum de ſcriptoribus Eccleſiaſticis in Marcum, communis tenet Catholicorum ſententia, qui etiam cenſent, ab his Marci diſcipulis Chriſtianorum Monachorum poſtea in Ægypto, & Palæſtina agmina deſcendiſſe, vt & Nicephorus capit. 15. & expreſſius cap. 16. illis verbis ſignificauit: *Cum ad hodiernum vſque diem, non apud alios quàm apud noſtros homines, regulas tales, viuendique mores conſeruari compertum ſit,* & libr. 8. capit, 39. prope finem. *Equidem ab illis*

Niceph.

Philo. Ioſephus.

Niceph. Euſeb.

Niceph.

illis Ægyptijs tantopere hoc viuendi genus in valuiſſe conijcio, quæ fere verba habentur apud Sozomenum libr. 1. cap. 11. & Euſebium lib. 2. ca. 15. & 16. erudite etiam Caſſianus lib. 2. cap. 5. id demonſtrauit, dicens: *Nam eam in primordijs fidei pauci quidem, ſed probatiſſimi Monachorum nomine conſerentur, qui à beata memoria Euangeliſta Marco normam ſuſcepere viuendi, &c.* & infra: *Ea igitur tempeſtate Eccleſiæ illius primitiua perfectio penes ſucceſſores ſuos adhuc recenti memoria inuiolata duraret.* quibus manifeſté oſtendit diſciplinam à B. Marco, primis illis Euangelicis Monachis traditam, vſq; ad ſua tempora perduraſſe, idque & fortè expreſſius in præfatione ad Caſtorem prope finem indicauit, dicens: *Secundum eam, quam vidimus Monaſteriorum regulam, per Ægyptum, & Palæſtinam antiquitus fundatorum, vel adijciam, vel recidam: nequaquam enim credas rationabilius quidquam, vel perfectius in occiduis Galliarum partibus reperiri potuiſſe, quã illa ſunt inſtituta, quibus ab exordio prædicationis Apoſtolicæ à ſanctis, & ſpiritualibus Patribus fundata Monaſteria ad nos vſque perdurant*. hactenus Caſsianus. Placet igitur Caſsiano, Euſebio, Nicephoro, & alijs Ægypti Monachos in profeſsione, Eſſenis, hoc eſt diſcipulis B. Marci

Sozomen
Euſeb.
Caſsian.
Idem.

ſuc-

ſucceſſiſſe

Porrò argumentum, (vt ad propoſitum redeamus,) hac ratione formare licebit, Caſſianus libr. 1. de inſtitutis renunciantium, feré per totum, Monachos Ægypti, & Palæſtinæ ab Elia, & Eliſæo, filijſq; Prophetarum origenem ducere, ſæpe docet, ac repetit, cui ſubſcribunt Nicephorus libr. 8. capit. 39. & Sozomenus lib. 1, capit. 11. & Hieronymus ad Ruſticum, & Paulinum, ergo ſi Ægyptij Aſſetæ, ſiue Monachi ab Elia, & Eliſæo ortum habuerunt, & hi præterea ab Eſſenis diſciplinam ſuſcepere viuendi, eorumq́ ſucceſſores extiterunt, neceſſario fatendum erit, Eſſenos etiã ab Elia, & Eliſæo, ſiue filijs Prophetarum, eorum ſucceſſoribus promanaſſe: quod præterea demonſtrat nominis Ethymologia; nam licet demus Eſſenos à vitæ ſanctitate eſſe nuncupatos, quod voluit Chryſoſtomus homilia 44. in Acta Apoſtolorum, idque Philo in libro, cuius titulus eſt, *quod liber ſit probus:* aperte ſignificat, tamen ſi nominis Etymologia attente conſideretur, Eſſenos, ſiue Eſſeos, vt alij volunt, ab Eliſæo potius dictos, quaſi Eliſenos, verius apparet, quæ denominatio placuit etiam doctiſſimo Enrico Enriquez, noſtri temporis

Idem.

Nicephor. Sozomen. Hieron.

Chryſoſt. Philo.

poris authori graui, ac perdocto in ſecundo tomo libr. 12. capit. 5. in Gloſſa littera B.

CAPVT X.

Refelluntur illi, qui ex certis S. Scripturæ locis minus intellectis durationem huius ordinis Carmelitani conantur euertere.

DEcimam obiectionẽ vt conuellam, præſupponere oportet, inter alia pleraque magni momẽti priuilegia, quibus B. Virgo ſacrum Carmelitarum ordinem cohoneſtauit, illud ſingulare eſſe, quod ex ipſius Deiparæ cœleſti oraculo ordo hic in finem Mundi duraturus eſſet: etenim Philippus Macerius, & Ioannes Feuardentius in vita ſancti Petri Thomæ huius religionis obſeruantiſſimi Profeſſoris, affirmant, quòd, illo à Beatiſſima Virgine poſtulante, vt ſuum conſeruaret ordinem, Marianum oraculum reſpõdit: *Vſque in finem Mundi, Petre, Religio Carmelitarum permanebit. Nam Elias illius inſtitutor, filio meo apparens, in transfiguratione id poſtulauit, & impetrauit.* Congruentem autem huius durationis eam crederem eſſe rationem, quod huius antiquiſſimæ Philippus Macer. Ioan. Feuarden.

religionis author Elias adhuc viuat, vt
Malach. 4. Eccleſiaſt. 44. & 48. Apocal. 11. Matth. 17. multæ ſacræ Scripturæ teſtimonia com probant Molach. 4. Ecceleſiaſt. 44. & 48. Apocal. 11. & Matth. 17. venturuſque ſit in fine Mundi, vt Chriſti Eccleſiam de fendat, & publicé contra Anti-Chriſtũ, à quo eſt interficiẽdus, prædicationis vocem exaltet: rationi ergo conſonum eſt, vt huius religionis alumni, tanquã legitimi Eliæ filij, in aduentum eius cõ ſeruentur, vt pariter cum illo ſub tanti Ducis vexillo, contra Anti-Chriſtum acriter dimicent, fideles doceant, debiles confirment, ac tandem Chriſti gloriam, & honorem tueantur. Deinde nonne rationi conſonum eſt, vt religio alicuius tamdiu ſaltem dure, quamdiu durat patronus, & inſtitutor illius? Si ergo huius religionis parens Elias adhuc vivit, viuetque vſque in mundi finem, vt ſacra teſtantur eloquia, congruit ſané ſacrum hunc ordinem vſque in Mundi finem durare. Quare in alumnos huius ſacræ religionis, qui & à Rechabitis origenem trahunt, ad amuſſim mihi conuenire videntur verba Hieremiæ 35. *Domui autem Rechabitarum dixit* Hierem. 35. *Hieremias, hæc dicit Dominus exercituum Deus Iſrael: Pro eo, quòd obediſtis præcepto Ionadab Patris veſtri, & cuſtodiſtis omnia man-*

mandata eius, & feciſtis vniuerſa, quæ præcepi vobis, propterea hæc dicit Dominus exercituum Deus Iſrael: Non deficiet vir de ſtirpe Ionadab, filij Rechab, ſtans in conſpectu meo cunctis diebus: certe non defecit hactenus de ſtirpe Eliæ, neque in poſterum deficiet multiplex ſucceſſor: etenim ab Eliæ raptu, vſque ad tempus primitiuæ Eccleſiæ, continuata fuit per Prophetarum filios, aut per eos religioſos, qui Eſſeni, vel Eliſſeni ab Eliſæo appellati ſunt, à quo tempore, vſque ad annum 400. in quo fuit Ioan. Patriarcha Hieroſolymitanus, eadem via nunquam fuit interrupta: â tempore verò huius Patriarchæ vſquæ ad Aymericum Patriarcham Antiochenum, qui fuit anno 1120. perdurauit: quo tempore multa in Ægypto, & Syria fuere Cœnobia huius Religionis, quæ a ſummis Pontificibus Leone IV. Adriano II. Stephano V. Ioanne X. & XI. Gregorio V. Sergio VII. Alexandro II. & Gregorio VII. fuerunt maximis priuilegijs exornata, & amplificata. Iam vero ab Aymerico, qui regulam, quam tradiderat Ioannes Patriarcha, è Græco in Latinum transferre curauit, vſque ad ſanctum Albertum Patriarcham Hieroſolymitanum, qui fuit anno 1171. etiam durauit

Leo IV. Adrian. II. Steph. V. Ioan. X. & XI. Greg. V. Serg. VII. Alex. II. & Greg. VII. Ioan Patriarcha.

durauit. Is regulam religioſis tradidit breuiorem quidem, ſed perfectiſſimam & arctiſſimam. Sic manſit religio vſque ad Innocentium IV. anno 1248. à quo petierunt religioſi, vt in quibuſdam mitigaret regulam: quod quidem factum fuit in quibuſdam rebus parui momenti; manſit tamen in ſuo rigore. Hac autem ratione perſeuerauit vſque ad Eugenium IV. anno 1431. cum autem animaduerterent religioſi, regulam ſancti Alberti eſſe aſperrimam, & arctiſſimam, ſupplices rogarunt, vt eam temperaret; annuit ille, durauitque hæc mitigatio in tota religione vſque ad annum 1561. quo tempore adueniente ſingulari illo, ac ſtupendo diuinæ gratiæ prodigio, inclyta ſcilicet Virgine, ac viragine beata Tharaſia ad priſtinum illum ac rigidum ſtatum omni ex parte reduxit, nec quidquam nocent huic ſacræ religioni canini maledicentium latratus, qui quibuſdam ſacræ Scripturæ locis perperam intellectis durationem huius ordinis in finem Mundi in hunc modum lacerare moliuntur; obiectant illud Hieremiæ:

Hieremias. *Aſpexi, & ecce Carmelus deſertus, & omnes vrbes eius deſtructæ ſunt*. At quis non videat hic ſermonem eſſe non de Religione

gione Carmeli, ſed de Iudæa, quæ, vt Lyranus.
ibi adnotat noſter Lyranus, in Carmelo denominata eſt, eo quòd erat locus fertilis, & amœnus; deinde ſagittam aliam aduerſus eandem mittunt, ex pharetra Amos depromptam, qui capite primo ait: *Exſiccatus eſt vertex Carmeli*: quaſi vaticinari voluerit per hæc verba, exſiccandum, & extinguendum eſſe Ordinem Carmelitanum; ſed & hoc inepté dici, nemo tam mentis inops eſt, qui non agnoſcat, nam ibi Propheta inter ſupplicia futura Populo Dei, commemorat Montem Carmelum, alioquin vberrimum, & multis fontibus, & riuulis affluentem, exſiccandum eſſe nõ in totum, ſed ſecundum verticem, vt & verba præcedentia ſatis indicant: *Et luxerunt ſpecioſa Paſtorum, & exſiccatus eſt vertex Carmeli.* Ac tandem telum aliud ex Iſaia coniiciunt capit. 37. *Succidam ſaltum Carmeli*, quod impletum fuit, quando Sarraceni in Carmelum inuadentes, permultos habitatores eius extinxerunt: ſed nec hæc obiectio quidquam prodeſt, primò, nã verba illa, non ſunt Dei, nec ad Religionem Carmeli diriguntur, ſed ſunt Regis Sennacherib, qui minabatur deprædaturum Montem Carmelum, in

Amos 1.

Iſai. 37.

Digitized by Google

quo magna erat pecorum, copia ibi paſcentium. Nõ obſtante autem Sarracenorum cruenta perſequutione. Monachi Carmeli ſine defenſione defenſi, ſine munimine muniti, & in eremò, inermes ſolius orationis, ſilentij, ſpei, pacis, & charitatis vallo conſtipati, cœleſtem vitã agebant. Vnde Iſa. poſtquam ca. 32. prædictæ perſequutionis populi Dei meminerat, ſubdit hæc verba: *Et erit deſertum in Carmelo, & Carmelus in ſaltum reputabitur, & habitabit in ſolitudine iudicium, & iuſtitia in Carmelo ſedebit, & opus erit iuſtitiæ pax, & cultus iuſtitiæ ſilentium, & ſecuritas vſque in ſempiternum.* Licet enim temporibus Iudaicarum captiuitatum eſſet deſertum in Carmelo, ita vt in ſaltum veré reputaretur; populus tamen monachorum illic commorantium faciebat in ſolitudine illa iudicium Dei, & ſeruabat in Carmelo iuſtitiam, de qua dictum eſt: *Iuſtitia iuſti ſaluauit illum.* Ecce opus eorum erat pax, qua vnanimes ad inuicem, ſe diligentes, ſumma animi tranquillitate viuebant, & cultus iuſtitię erat ſilentium, quo vitabant multiloquia; & ſecuritas, qua à corde fugabant inimicorum tam viſibilium, quã inuiſibilium pauorem omnem; ita erãt in corde quieti, & ſecuri, vt cor eorum

Iſa. c. 32.

non

non reprehenderet eos, & ideò confidentes in Deo eos protegente, cuius beneplacita faciebant ſemper, non timebant millia populi circumdantis eos, quia Dominus cum illis erat: teſte enim Sapiente Prouerbiorum decimoſexto. Prou, 16.
Cum placuerint Domino viæ eius, inimicos quoque eius conuertet ad pacem. Deus enim licet armet vniuerſam creaturam ad vltionem inimicorum, amicorum autem ſuorum, neque permittit capitis capillum perire, atque adeò cum tranſeunt per ignem, flamma non nocet illis.

Atque hinc eſt, quod cum de alijs dixiſſet Dominus Iſaiæ cap. 32. *Plangite ſuper regione deſiderabili, ſuper vinea fertili, & cæt.* De monachis tamen Carmeli ait: *Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, in tabernaculis fiduciæ, & in requie opulenta.* Quod ſi quiſpiam dicat, qua ratione credi poteſt, vt graſſante bello per totam illam Carmeli plagam, hoſtes, immunes relinquerēt Monachos multos audiat Mich. ca. 7. dicentem: *Terra erit in deſolationem propter habitatores ſuos, & propter fructum cogitationum eorum.* Mox tamen de ipſis monachis ſubdit: *Paſce Domine populum tuum in virga tua,* id eſt, æquitatis, *gregem hæreditatis tuæ habitantes*

Iſai. 32.
Idem.
Mich. 7

ſolos in ſaltu in medio Carmeli, paſcentur Baſam, *& Galaad iuxta dies antiquos.* Vbi ponderatione dignum eſt verbum illud: *Gregem tuum.* Nam Gregorius Niſſenus de monachis illis explicat illud Cantic. *Greges tui ſicut oues tonſorum, quæ aſcendunt de lauacro*, quia naturali ouium colore quorum lanis induebantur, incedebant & illud: *Habitantes ſolos in ſaltu in medio Carmeli*: per *ſolos* ſignificat Monachos, quia Monachus idem eſt, quod ſolus, vel vnus. Addo vlterius ad explicandum loca, in quibus docetur Carmelum fuiſſe deſertum, & exſiccatum, de perſequutionibus Sarracenorum intelligi poſſe. Etenim vt tradunt Trithemius de laudibus Carmelitarum capit 8. Paulus Morigia de origine Religionum li. 1. capit, 30. Carolus Tapia ſuper authent. ingreſſi, verbo *Monaſteria*, capite 17. duplici via fuerunt Carmelitæ ſæpius vexati: primo a Choſdroa Rege Perſarum circa annum Domini 534. qui cum caperet Syriam, etiam Hieruſalem occupauit, & ferè omnes Monachos, quos in finibus illis inuenit, gladio percuſſit, præcipue in deſecto Carmeli, Iordanis, & montis Neroi, inter quos fuit ſpecialiter inſignis martyr ſanctus Anaſtaſius Perſa, de quo agitur officium die 23. Ianuarij,

Greg, Niſſ.

Paul. Morig. Carol, Tap,

Digitized by Google

nuarij, & cum illo turba multa Monachorum Carmeli, Iordanis, & montis Neroi. Licet autem Heraclius Imperator, poſtquam Choſdroam deuicit, quã plurima monaſteria reparauit circa annum Domini 636. eodem tempore ſurrexit ſecũda Carmelitarum perſequutio ab Humar Rege Arabiæ, & Mahometi diſcipulo, qui totam terram Sanctam, Syriam, Phœniciam, & Palæſtinam ſuo Imperio ſubiugauit, quo tempore (vt refert S. Pater Cyrillus Græcus Tertius Latinorum generalis in epiſt. ad Abbatem Ioachim cap. ſeptimo & octauo) in Carmelo pauci Monachi remãſerunt ſuperſtites, quia Rex Humar biliofa rabie in Carmelitas acerrimé inuehebatur. Hæc oppreſſio durauit vſque ad tempora Caroli Magni Galliæ Imperatoris: tũc Sarraceni ægrè ferentes, quod Carmelitæ illi, ſicut eorum Sacerdotes veſtibus albis induerentur, vi compulerunt illos, vt vel album amictum deponerent, vel é finibus eorum exules recederent, qui, ne antiquam Eliæ, & Eliſæi hæreditatẽ, & ſucceſſionem in illa amitterent, elegerunt veſtes albas in variegatas mutare ad imitationem illius, quã Elias miſit Eliſeo. Durauit hæc habitus mutatio vſque ad tempora Honorij Quarti, qui S. Cyrillus.

Digitized by Google

violẽter habitum, eis à Sarracenis ablatum, continuò reſtituit. Illo calamitoſo tẽpore maximos labores pertulit Carmelitana Religio, adeò vt omnes Carmeliticæ Religionis hiſtoriographi referant ab anno 636. vſque ad ann. 1290. gladio impiorũ occubuiſſe Monachos Carmeli centum quadraginta millia Martyrum, de quibus non obſcuré loquitur Nicolaus de Lyra ſuper Apocalypſim c. 19. vbi ait Humar Regem Arabiæ obtinuiſſe ſibi Syriam, Ciliciam, Africam, & Hiſpaniam, in quibus erant, quam plurima monaſteria Monachorum, & Virginum, & ex eis 140. millia Martyrum occidiſſe; omnes autẽ iſtos Monachos & Virgines, ſub Eliæ Patriarchæ diſciplina degere, nullus poteſt ambigere, cum tunc nõ eſſet alius Monachorum agnitus Pater, cui poſſent hi filij adſcribi, prout ſácti Patres frequenter docent. Circa annum autem Dom. 1126. Calo Ioãnes Græcorum Orientis impijſſimus Imperator, vt refert Otho Friſingenſis lib. 7. ca. 28. & Hieronym. Romanus Auguſtinianus 1. par. lib. 5. c. 10. cepit Carmelitas, qui quaſi ſemen Dei in Carmelo remanſerãt, ita affligere, vt cum contra Mauros inueheretur, nec voti cõpos euaſiſſet, in Religioſos Car-

Nicolaus de Lyra.

Calo Ioan, Otho Friſingenſis,

Carmelitas, omnem ſuam euomuit rabiem, quoſdam flagellando, alios exulãdo, multos occidendo. Circa annum verò Domini 1200. tempore Sancti Cyrilli tertij Prioris Generalis Latinorum, iterum fuit à Sarracenis magna ex parte euerſa Carmelitana Religio in monte Carmelo. Dixi magna ex parte, & non funditus, quia circa annum Dom. 1500. Baptiſta Mantuanus, & alij itinerarij teſtantur, poſt annum 1500. in Mõte Carmelo perſeueraſſe adhuc aliquos Monachos Carmelitas, & tunc poteſt optimè verificari illud Iſaiæ: *Et ecce Carmelus deſertus.* Nihil ergo Prophetæ Dei aduerſus hanc ſacrã Religionem ſomniarunt, imò in omnes eius filios præclarè mihi conuenire videntur verba illa Eccleſiaſtici 44. *Viri miſericordiæ ſunt, quorum pietates non defuerunt, cùm ſemine eorum permanent bona, hæreditas ſancta nepotes eorum, & in teſtamentis ſtetit ſemen eorum, & filij eorum propter illos vſque in æternum manent, ſemen eorum, & gloria eorum non derelinquetur.* Sanè Beata Virgo non dereliquit, ſed ſpeciali ſua protectione mirificè fouit. Nã vt legitur in officio, à Sede Apoſtolica approbato, Virginis Mariæ de Monte Carmelo, lectione 5. *Cùm olim in Europa ordo hic eſſet ignotus, & ob id apud*

Mantuan.

Iſaias.

Eccl. 44

Offic. S. Mariæ de Monte Carm.

Honorium Quartum non pauci pro illius extinctione inſtarent, aſtitit Honorio noctu puriſſima Virgo Maria, planeque iuſsit, vt inſtitutum, & homines benigne complecteretur. Ex quibus clare innoteſcit, quam ſolicitam curam Beatiſſima Virgo geſſerit diuturnitatis, & conſeruationis huius ſacræ Religionis.

CAPVT. XI.

Probatur B. Ioan: Baptiſtam huius Eliani *inſtituti verum fuiſſe profeſſorem.*

VNdecimo nonnullos audio irridere Carmelitanũ Ordinẽ gloriari, quod Diuum Ioannem Baptiſtam inter profeſſores Eliani inſtituti, & monaſticæ illius diſciplinæ connumeret. Putant enim Ioannem minimè fuiſſe Monachum, ſed hos irriſores merito irrideo ego, cum ex ſanctis Patribus aperte colligatur, Diuum Ioannem Baptiſtam fuiſſe Monachum, & Monachum Carmelitam, ſanè quod Monachus fuerit, expreſsè teſtantur Diuus Hieronymus ad Euſtochium de ſeruanda virginitate, Chryſoſtomus homilia prima in Marcum, ſanctus Bernardus in ſermone de excellentia Ioannis Baptiſtæ

D. Hieron.

ſtæ, Sanctus Iſidorus libro ſecundo de officijs, capite vndecimo, Caſſianus collatione 18. capite ſeptimo, & libro primo de inſtitutis renunciantium, capite ſecundo. Sozomenus libro primo hiſtoriarum, qui omnes Ioannem Baptiſtam vocant Principem Monachorum primitiuæ Eccleſiæ: ſi autem Monachus fuit, cum ratione ipſa valdè cohæret. fuiſſe profeſſorem Eliani inſtituti, cum & incola fuerit Montis Carmeli, & Eliam in omnibus adeò imitatus fuerit, vt diuino Christi oraculo dictum ſit veniſſe illum in ſpiritu Eliæ, & in Monte Carmelo, & iuxta Iordanem habitauerit. Vnde ſine dubio ipſe vitam egit in deſertis illis locis inter filios Prophetarũ, qui Monaſticam Eliæ diſciplinam profitebantur; nam illi, vt teſtantur Diuus Iſidorus libro ſecundo de officijs, cap. decimoquinto, & Hieronymus ad Paulinum, habitabant iuxta Iordanem; vnde Nicephorus Calliſtus libro decimo octauo Eccleſiaſticæ hiſtoriæ capite trigeſimo refert, Reginam Helenã duo templa ædificaſſe, vnum in honorem Eliæ in planiori quadam parte Montis Carmeli, alterum verò in inferiori parte eius, ad Iordanem reſpicientem, quia in illis locis Patres illi morati fuerant:

D. Iſidor.
D. Hieron.
Nicephor. Calliſtus.

ſed vt magis innoteſcat Ioannem Baptiſtam Eliæ inſtituti profeſſorem fuiſſe, audiamus Diuum Hieronymum in commentario ſuper Matthæum: *Ioannes (inquit) Elias dicitur, non ſecundum ſtultos Phariſæos, & quoſdam hæreticos, qui reuerſionem animarum introducũt; ſed quia iuxta aliud teſtimonium Euangelij venerit in ſpiritu, & virtute Eliæ, & eandem Spiritus ſancti vel gratiam habuerit, vel menſuram; ſed & vitæ auſteritate, rigoreq́; vitæ Elias & Ioannes pares ſunt.*

D. Hieron.

Vnde Diuus Ambroſius in epiſtola ad Vercellenſes capite decimo quarto in hunc modũ loquitur: *Cùm ergo venit ſacra plenitudo temporis, fuit ad dictos Monachos in deſertis miſſus homo illic à Deo, cui nomen erat Ioannes, ſcilicet Baptiſta, monaſticæ vitæ eremiticæ, ab Elia inſtitutæ, cultor eximius. Ambo enim tam Elias, quam Ioannes fuerunt indumentis hiſpidis induti, luxu caſti, victu frugi, conuerſatione ſolitarij, et deſerta iugiter ſequuti: fuerunt etiam electi per Deum præcurſores Chriſti, Ioannes quidem aduentus primi, Elias vero vltimi, dicente Domino: Elias quidem venturus eſt, et reſtituet omnia. Dico autem vobis, quia Elias iam venit, et non cognouerũt eum, ſed fecerunt in eum quæcunque voluerunt. Tunc intellexerunt diſcipuli, quia de Ioanne Baptiſta dixiſſet eis, et prop-*

D. Ambr.

Matth. 17

propterea Sacerdotes, et Leuitæ, ab Hieroſolymis per Iudæos ad Ioannem miſſi, intuentes, eum in omnibus conuerſatioenm monaſticæ vitæ Eliæ *præcipuè ſequi: quærebant ab eo, ſi ipſe erat* Elias, *quoniam ſicut Angelus Gabriel de eo prædixerat: venit in ſpiritu, & virtute* Eliæ, *ad exemplum cuius, domo ſui patris, et terrenis opibus derelictis, conuerſatus fuit iugiter in deſertis: et ad inſtar illius vinum, et ſiceram non bibens, habuit ad imitationem eius veſtimentum de pilis Camelorum, et zonam pelliceam circa lumbos ſuos, vt teſtatur Matthæus Euangeliſta capite tertio.* Accedit Beatus Ioannes quadrageſimus quartus Patriarcha Hieroſolymitanus libro ſecundo de inſtitutione Monachorum, vbi idipſum non ſemel teſtatur: ſic enim ait: *Hic illi proceſſerunt viri* Elias, Eliſeus, *et Ioannes, qui pelliceis tunicis, et caprinis induti, inopes, atque egentes, anguſtiis, et doloribus afflicti, in ſolitudinibus errabant.* Hæc ille. Et ne quiſpiam dicat, rectè potuiſſe Ioannem in cauernis, & ſpeluncis vitam egiſſe, abſque eo, quod monaſticam vitam profiteretur, audiat, quid ipſe poſtea ſubiecerit: *Ideo Chriſtus ſciens Ioannem expreſſam monaſticæ vitæ Prophetæ Eliæ imaginem gerere, dixit turbis, ipſum eſſe* Eliam: Quid clarius?

Lucæ 1

Ioan. 44

CA-

CAPVT XII.

Candidæ veſtis extrinum habitum ab Elia inſtituto promanaſſe.

Hier. Rom.

DVodecimò, redeo ad importunum illum auctorē Hieronymū Rom. qui tanta efferbuit libidine impugnandi ſacram Carmelitarum religionem, vt in eodem defenſorio contendat, habitu, quo vtuntur, illos expoliare, dicens: falſum eſſe, album colorem pertinere ad habitum eorum, eo quod Elias pallio albo vſus fuerit: hoc enim affirmat, in nullo fide digno libro inuenire potuiſſe, ſed id ego diligentior inueni, nam in primis Ioannes Quadrageſimusquartus Patriarcha Hieroſolymitanus libro de inſtitut. Monachorum capite 40. poſtquam dixerat: *Docuit Elias Monachos, hanc religionem profitentes, debere pallio ſuperueſtiri albo.* Poſtea ſubdit hæc verba: *Qui Eliam, velut monaſticæ viuendi exemplar, erant imitaturi, in ardore nedum mentali ſinceræ puritatis, ſed etiam corporalis habitus albi eos deſuper tegentis.* Trithemius Abbas de laud. Carmelit. cap. 6. id ipſum in hæc verba conteſtatur: *Color autem ipſius habitus albus fuiſſe dicitur,*

Ioan. 44. Patriarch. Hieroſolym.

Trith. Abbas.

dicitur, per quem interior fratrũ mundicia, & puritas aſſignatur, tali Eliam amictum fuiſſe tradunt; tali habitu inceſſiſſe Eliſæum, & filios Prophetarum. Addit Sanctus Epiphanius in vita Eliæ, hoc genus albi habitus, quo religioſi eius vti debebant, in viſione diuinitus ſibi fuiſſe monſtratum verba eius ſunt hæc: *Quem*, id eſt, Eliam, *cum eniteretur parens eius, eiuſmodi Sabbach patri ſuo viſio apparuit, viri niuem quendam præſeferentis habitum, &c.* Refert idem S. Dorotheus in vita Eliæ; dum ait: *Cum naſciturus eſſet Elias, pater eius Sabbach vidit illum ab Angelis albicantibus ſalutari.* S. Epiphan. S. Doroth.

CAPVT XIII.

Non obſtare Antiquitati huius ordinis præcedentiam aliorum Ordinum mendicantium.

DEcimo tertiò, quidã ſcioli obijciunt, quod ſi tãta eſſet antiquitas ordinis Carmelitani, reuera in actibus publicis deberent Carmelitæ præcedere, & præferri aliorum ordinum religioſis: è contra tamẽ fit, quod Prædicatores, Minores, & Auguſtiniani eis præferuntur in capella Summi Pontificis,

Digitized by Google

titicis,& in publicis proceſſionib⁹. Huic obiectioni congrué facit ſatis ſpeculum ordinis Carmelitarũ tract. ſuper informatione B. Mariæ de monte Carmelo articulo primo, vbi hęc verba lego: *Prædicatores, & Minores tempore Innocentij Papæ Tertij in Ciſmarinis partibus, videlicet in Tholoſa, et Aſſiſio inceperunt, qui continuò per diuerſa regna Ciſmarina multiplicati, ac prædicationibus, & doctrinis in hominum frequentia laudabiliter inſiſtentes, ſtatim poſt ſuam fundationem habebantur venerabiles, & famoſi; fratres verò prædicti Beatæ Mariæ de monte Carmeli, primo tempore Innocentij Quarti Papæ propter perſecutionem Sarracenorum in terra ſancta, vbi ipſorum religio fundata fuerat ab antiquo: ad partes Ciſmarinas ſe transferentes potius tam extra ciuitates, et frequentiam hominum, modo eremitico, quo fecerant in terra ſancta, quàm infra ciuitates cum hominibus habitare elegerunt per tempora longiora. In cuius euidentiam prædicti fratres conuentus ſuos, quos primo fundauerant in partibus Ciſmarinis, remotè à ciuitatibus, & frequentia hominum conſtruxerunt. Qui poſtea per tempora longiora doctrinis, et prędicationibus, vtilitati proximorum proficere cupientes, infra ciuitates, & hominum frequentiam habitare inceperũt, et multorum locorum ſuorum, quę fundauerant*

rant remotè à ciuitatibus, tranſlationem ad ciuitates à Summis Pontificibus impetrauerunt. Et ideò Prædicatores, & Minores, tanquam prius in hominum frequentia conuerſantes, & magis, & prius noti præponuntur dictis fratribus Ordinis Beatæ Mariæ de monte Carmeli. Hæc ibi, non obſtante autem prædicta præcedentia, Ordo Carmeli tanta fulget antiquitate, vt de ipſius vetuſtate in iure non extet memoria; cum tamen de illa mentionem faciat: etenim in decreto Lugdunenſis Concilij, prohibente ne Ordines Mendicãtes poſt Cõcilium Lateranenſe adinuenti, vlterius procederent abſque Sedis Apoſtolicæ facultate; poſtea verò facit hãc exceptionem in hæc verba: *Sane ad Prædicatorum, & Minorum Ordines propter eorum euidentem Eccleſiæ vtilitatem, præſentem non patimur conſtitutionem extendi: cæterorum Eremitarum Sancti Auguſtini, & Carmelitarum Ordines, quorum inſtitutio, dictum Generale Concilium præceſſit, in ſolido ſtatu volumus permanere.* Hæc ibi. Ex quibus apertè conſtat, quòd ſi tunc Religio Carmelitana nõ cenſeretur à Cõcilio Lugdunenſi approbata, reuera per ſuum generale decretum illam extinxiſſet, & quamuis quidam dicant, non eſſe legendum *in ſolido*, ſed *in ſolito*, nihil pror-

Conc. Lugd.

prorſus refert hoc, vel illo modo legi, quia ſi ſolitus eius ſtatus non fuiſſet approbatus, minimè Concilium pateretur illum vltra progredi, cum & approbatas Religiones poſt Concilium Lateranenſe omninò deleuerit. Ecce fatetur, Concilium Lugdunenſe præ ceſſiſſe Religionem Carmelitarum Cōcilium Lateranenſe, nec aſſignat certum tempus ſui proceſſus.

CAPVT XIV. & Vlt.

Stabilitur priuilegium Ordinis, quod primâ à deceſſu Sabbatina die confratrum huius Ordinis animæ B. Maria virgine patrona intercedente a pænis purgatorij liberentur.

AD extremum, vt vltimę quorundam obtrectatorum obiectioni ſatisfaciam, obſeruandum eſt prius, quod Sancta Dei Genitrix, ac perpetua Virgo Maria, poſt obitum fratrũ, ſororum, confratrum, & conſororum Carmelitarum Ordinis, prima die Sabbati animas eorum, earumque in Purgatorio perſiſtentes, ſuis interceſſionibus à pœnis illius liberat, vt ipſa Beata Virgo pollicita fuit S. Simoni Stoch, Priori Gene-

Digitized by Google

Generali Ordinis Carmelitarum. Hoc ſingulare priuilegium multi lacerant, ſed immeritò, quia Summus Pontifex Ioannes Vigeſimus ſecundus in Bulla, quæ incipit: *Sacratiſſimo*, data Lugduni 3. die menſis Martij anno 6. ſui Pontificatus, his verbis illud cõfirmauit: *Iſtam ergo ſanctam Indulgentiam accepto robore in terris confirmo, ſicut propter merita Virginis Chriſtus conceſſit in cœlis.* Meminit huius Bullæ Paleonydorus lib. 3. cap. 11. vbi obiter obſeruatione dignum arbitror, quod in eadem Bulla fatetur ipſe Pötifex, B. Virginem ſibi apparuiſſe, ac dixiſſe; Propter deuotionem, quam erga me habes, ab aduerſario tuo te liberabo, & ad ſupremum dignitatis Eccleſiaſticæ culmen te promouebo: in cuius rei recompenſationem volo te beneuolum exhibeas erga fratres meos filios Eliç, & inter alia præcipit, vt Indulgentiã hanc Sabbatinam per propriam Bullam confirmaret. Eãdem etiam poſtea accepta-runt, & confirmarunt Alexander V. in Bulla, quæ incipit: *Tenore cuiuſdam priuilegij felicis recordationis Ioannis Vigeſimi ſecundi:* Clemens Septimus in Bulla, cuius principium eſt, *Dilecti filij*, data in Vrbe veteri, die 15. Maij, anno 1528. vbi hæc verba habentur; *Die, quo à ſæculo hu-*

Ioan. 22.

Alex. 5.

Clem. 7.

K   *iuſ-*

INDEX CAPITVM

Tractatus Primi.

CAPVT I.

BEatū Eliam huius S. Religionis primum fuiſſe Inſtitutorem, aliorumq́ deinceps Ordinum iecisse fundamenta. folio 1.

CAP. II.

In B. Elia primo Inſtituto fuiſſe tria Religioſorum Ordinum vota ſubſtantialia, Obedientiam Caſtitatem, & Paupertatem. folio 6.

CAP. III.

Matrem huius Ordinis & patronam ſingularem eſſe, ſemperque fuiſſe Beatiſſ. Virginem Mariam. folio 9.

CAP. IV.

Singularem teſſeram B. Virginis in hanc Religionem amoris eſſe, miraculoſum ſcapularis traditi donum eiuſq́ priuilegium. fol. 11.

CAP. V.

Quare, et à quo tempore Religioſi huius Ordinis vocentur fratres B. Mariæ Virginis. fol. 14

CAP. VI.

Confirmatio tituli, Fratrum B. Mariæ Virginis

Digitized by Google

ginis de monte Carmelo, huic Ordini à varijs Pontificibus conceſſa. fol. 18.

Cap. VII.

Verba ex Cāticis Caput tuum ſicut Carmelus &c. ad honorem B. Mariæ Virginis, eiuſq; in hunc Ordinem ſingularis charitatis myſtice explicantur. fol. 22.

Cap. VIII.

Rationes, ob quas hic Ordo ſingularem B. Mariæ Virginis amorem & patrocinium promeruerit: et de primo in toto orbe templo ſeu oratorio in Monte Carmelo B. Virgini dedicato fol. 30.

Cap. IX.

Varia priuilegia ex titulo S. Mariæ huic Ordini conceſſa: variique ſancti alumni et æmulatores virtutum eius recenſentur. fol. 37.

Cap. X.

Beatiſſima Virgo Maria hunc ipſa Ordinem Eliæ profeſſa, quas potiſſimum ſanctas moniales & virgines huic ordini ſucceſſu temporis pepererit. fol. 50.

Cap. XI.

Ad Carmeli montis laudem per apoſtrophen peroratio. fol. 53.

Tracta-

Digitized by Google

Tactatus alterius.

CAPVT. I.

PRobatur contra aduerſariorum obiecta, Eliã prophetam vere fuiſſe Monachum, & Monaſtici Inſtituti, eiuſq; in monte Carmelo primum fundatorem, omniumq́; poſt Religionum anteſignanum. fol. 57.

CAP. II.

Extare veſtigia, & deſignari locum in hoc Monte, vbi Elias olim ſit moratus. fol. 65.

CAP. III.

Habuiſſe Eliam diſcipulos, ſiue congregationẽ Monachorum ſibi ſubditorum. fol. 66.

CAP. IV.

Monaſticæ vitæ Inſtitutum olim non indiguiſſe ſpeciali approbatione ſummi Pontificis. fol. 68

CAP. V.

Religionem Carmeliticam non traxiſſe originem ex Regulis longe poſterioribus, Baſilij puta, Auguſtini, aut Benedicti; ſed ab ipſo Eliâ perſeuerare in hodiernum diem, luculentis auctoritatibus probatur. fol. 69.

CAP. VI.

Refutatur Illuſtriſſ. Card. Baronij aſſerta

auctoritas: quaſi prima fundamenta monaſtici Inſtituti Magno Antonio Ægyptio adſcribentis. fol. 96.

CAP. VII.

Ioannem Ieroſolymit. Patriarcham XLIV. verum, & quidem Ordinis Carmelitici fuiſſe monachum, auctoremq; libri, qui inſcribitur. De Monachorum Inſtitutis ad Capraſium, defenditur: itemque Cyrillum Alexandrinum fuiſſe Carmelitam. fol. 94.

CAP. VIII.

Quod ſub Alexandro PP. primo, vt Illuſtriſſ. Card. Baronius videtur aſſerere, Ordo Carmelitarum non ſumpſerit exordium: neque ab Aymerico Patriarchâ Antiocheno, vt quidam cenſent: ſeruaſſeque iam ante hac tempora hunc Ordinem tria Religionis vota eſſentialia. fol. 109.

CAP. IX.

Eſſenos inſtituto & diſciplinâ vitæ ſucceſſores fuiſſe Eliæ & Eliſæi; indeque probabiliter quaſi Eliſenos nuncupatos: atque ab his poſtea per Ægyptum monaſticæ vitæ Regulam veriſimilius propagatam ac traditam. fol. 119.

CAP. X.

Refellutur illi, qui ex certis S. Scripturæ locis minus intellectis durationem huius Ordinis Carmelitani conantur euertere. fol. 125.

CAP.

CAP. XI.

Probatur B. Ioannem Baptiſtam huius Eliani Inſtituti verum fuiſſe profeſſorem. fol. 136.

CAP. XII.

Candidæ veſtis externum habitum ab Elia Inſtitute promanaſſe. fol. 140.

CAP. XIII.

Non obſtare Antiquitati huius Ordinis præcedentiam aliorum Ordinum mendicantium fol. 141.

CAP. XIV. & vlt.

Stabilitur priuilegium Ordinis huius; quod nempe primâ à deceſſu ſabbatinâ die confratrum huius Ordinis animæ, Beata Maria Virgine Patronâ intercedente, à pœnis purgatorij, liberentur. fol. 144.

Ad maiorem Dei, Deiparæque Virginis Mariæ gloriam.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Google